

UNIVERZA V LJUBLJANI
FAKULTETA ZA ŠPORT
Športno treniranje
Športna gimnastika

ŽIVLJENJE IN DELO PROFESORJA MARJANA JELOČNIKA

DIPLOMSKO DELO

MENTOR
izr. prof. dr. Ivan Čuk
SOMENTOR
doc. dr. Tomaž Pavlin
RECENZENT
izr. prof. dr. Milan Žvan
KONZULTANT
mag. Toni Bolkovič

MATEJ MALUS

Ljubljana 2007

Zahvala

Zahvaljujem se dr. Ivanu Čuku za napotke pri pisanju diplomske naloge, družini Jeločnik za pomoč in podatke o Marjanu Jeločniku, mami in bratu za podporo v času študija in Sandri za potrpežljivost in spodbudo.

Ključne besede: Marjan Jeločnik, biografija, gimnastika, smučanje, strokovna dela

ŽIVLJENJE IN DELO PROFESORJA MARJANA JELOČNIKA

Matej Malus

Univerza v Ljubljani, Fakulteta za šport, 2007

Športno treniranje, športna gimnastika

133 strani; 22 virov; 29 prilog

IZVLEČEK

Avtor je v diplomskem delu celovito obravnaval življenje in delo Marjana Jeločnika, nekdanjega predavatelja na Višji oziroma Visoki šoli za telesno kulturo. Profesor Marjan Jeločnik je poučeval športno gimnastiko, kasneje pa bil eden izmed pobudnikov, ustanoviteljev in učiteljev na katedri za smučanje.

Marjan Jeločnik je napisal veliko člankov in knjig, tako s področja športne gimnastike kot smučanja. Veliko je prispeval k razvoju slovenskega športa. Pa vendar o njem ni bilo veliko napisanega. Zaradi njegovega izjemnega prispevka k razvoju slovenskega smučanja ter razvoju vaj na orodju in akrobatike ga avtor postavlja ob bok ostalim nekdanjim profesorjem na Visoki šoli za telesno kulturo, ki so prispevali k razvoju športne kulture pri nas.

Marjan Jeločnik se je rodil 21. marca 1916 v Št. Vidu pri Ljubljani, očetu Aleksandru Jeločniku in materi Pavli Rozman. S telovadbo se je prvič seznanil v Št. Vidu, ki je kasneje postala stalnica v njegovem življenju. V začetku se je šolal na trgovski šoli, nato pa se je po 2. svetovni vojni zaradi ljubezni do športa vpisal na Srednjo fizkulturno šolo. Kasneje je ob delu dokončal še Višjo in Visoko šolo za telesno kulturo, na kateri je nato služboval.

Avtor je v diplomskem delu opisal program dela profesorja Jeločnika na Visoki šoli, predstavil njegova strokovna dela, navedel diplomske naloge, pri katerih je profesor sodeloval kot mentor oziroma somentor. Opisano je vsakdanje življenje Marjana Jeločnika, na koncu so podana mnenja tistih, ki so Marjana Jeločnika bolje poznali.

KAZALO:

1. UVOD	7
2. DRUŽINA	9
2.1. <i>Stari starši po očetu Aleksandru</i>	9
2.2. <i>Stari starši po mami Pavli</i>	11
2.3. <i>Starša</i>	12
2.4. <i>Bratje in sestra</i>	18
2.5. <i>Marjan in Nuša</i>	22
2.6. <i>Žena Nuša in njena družina</i>	23
2.7. <i>Šport in bratje Jeločnik</i>	24
3. TELOVADBA IN MARJANOVI NASTOPI V TUJINI	26
4. ŠOLA	29
4.1. <i>Strokovni tečaji</i>	32
5. SLUŽBA	33
6. PROGRAM DELA PRI PROFESORJU JELOČNIKU	37
6.1. <i>Program telovadbe pri profesorju Jeločniku na VŠTK</i>	37
6.1.1. <i>Praktični izpit pri telovadbi pri profesorju Jeločniku – vaje na orodju, praktično izpitno gradivo po 4. semestru</i>	40
6.2. <i>Program smučanja pri profesorju Jeločniku (leta 1974)</i>	41
6.2.1. <i>Testni program smučanja za študente/-ke 3. letnika</i>	42
7. STROKOVNA DELA	43
7.1. <i>Diplomska naloga Marjana Jeločnika</i>	43
7.2. <i>Članki</i>	43
7.3. <i>Knjige (monografske publikacije)</i>	59
7.4. <i>Mentor pri diplomskih nalogah</i>	63
8. VSAKDANJE ŽIVLJENJE MARJANA JELOČNIKA	65
9. MNENJA	72
9.1. <i>Svetozar Guček</i>	72
9.2. <i>Cveto Pavčič</i>	75
9.3. <i>Herman Berčič</i>	78
9.4. <i>Črt Kanoni</i>	86

10. ZAKLJUČEK	89
11. LITERATURA	90
12. PRILOGE	92

1. UVOD

Marjan Jeločnik je bil nekdanji predavatelj na Višji oziroma Visoki šoli za telesno kulturo. Poučeval je športno gimnastiko oziroma takratne vaje na orodju, kasneje pa je bil eden izmed pobudnikov, ustanoviteljev in učiteljev na katedri za smučanje. V diplomskem delu sem celovito predstavil njegovo življenje in delo.

Profesor je napisal veliko člankov in knjig, tako s področja športne gimnastike (vaj na orodju) kot smučanja, vendar pa se kljub temu o njem ne ve veliko.

Profesor Jeločnik ni nikoli uspel doktorirati zaradi takratne družbeno-politične klime in nepodpore nadrejenih. Zaradi njegovega izjemnega prispevka k razvoju slovenskega smučanja ter razvoju vaj na orodju in v akrobatiki ga želim postaviti ob bok ostalim nekdanjim profesorjem na Visoki šoli za telesno kulturo.

V diplomski nalogi sem uporabil za metodo dela intervju z vdovo Nušo Jeločnik, intervju z bratom Pavlom Jeločnikom, intervjuje z nekdanjimi učenci in sodelavci (dr. Berčič, mag. Cveto Pavčič, Svetozar Guček idr.) ter zgodovinsko raziskavo dokumentov.

Začetno poglavje je namenjeno Marjanu in njegovi družini. Prikazal bom družinske korenine tako po materi kot po očetu, predstavil očeta Aleksandra in mater Pavlo, brate Aleksandra, Staneta in Pavla ter sestro Majdo. Pomemben del Marjanovega življenja je bila njegova žena Nuša, zato sem posebej prikazal njuno prvo srečanje in nadaljnje življenje.

Naslednje poglavje je namenjeno telovadbi in telovadnim nastopom v tujini. Opisani so Marjanovi telovadni začetki in nadaljnja udejstvovanja.

Četrto poglavje opisuje Marjanovo šolanje od osnovne šole v Šentvidu do diplome na Visoki šoli za telesno kulturo. Navedeni so tudi strokovni tečaji, ki jih je opravil.

Peto poglavje prikazuje potek Marjanovega službovanja od pisarniškega pomočnika do profesorja na Visoki šoli za telesno kulturo.

Naslednje poglavje natančno prikazuje program telovadbe in smučanja pri profesorju Jeločniku na Visoki šoli za telesno kulturo. Program je povzet po skripti *Telovadba na orodju* iz leta 1974. Tudi program smučanja je povzet po skripti iz leta 1974.

V sedmem poglavju je predstavljen natančen pregled Marjanovih strokovnih del – diplomskih nalog, člankov in monografskih publikacij. Njegovi članki se nanašajo predvsem na področji smučanja in telovadbe. Navedeni so naslovi posameznih člankov, leto izdaje in publikacija, kratko pa je opisana tudi vsebina posameznega članka. Podobno so navedene tudi monografske publikacije. Navedeni so tudi vsi naslovi diplomskih nalog, pri katerih je profesor Jeločnik sodeloval kot mentor oziroma somentor.

Naslednje poglavje opisuje *Marjanovo vsakdanje življenje*: njegov povprečen dan, njegove priljubljene jedi in pijače, najljubša oblačila, kulturna udejstvovanja, domače živali, hišna opravila, tečaji in podobno.

V poglavju *Mnenja* so predstavljena mnenja, ki so jih o Marjanu Jeločniku podali tisti, ki so ga pri delu uspeli bolje spoznati; njegovi učenci, sodelavci, prijatelji. Svoja mnenja so podali Črt Kanoni, Cveto Pavčič, Svetozar Guček in Herman Berčič.

Diplomi so na koncu priložene tudi priloge; krstni list, spričevala, diplome, rojstno dnevne čestitke in sožalja družini ob Marjanovi smrti.

2. DRUŽINA

Marjan Jeločnik se je rodil 21. marca 1916 v Št. Vidu 5, Št. Vid pri Ljubljani, očetu Aleksandru Jeločniku in mami Pavli Rozman. Marjan je živel v Št. Vidu (Šentvid) in bil v tamkajšnji cerkvi istega dne tudi krščen. Krstil ga je kaplan Janez Kete. Njegova botra sta bila Albin Koman, posestnik in Marija Koman, njegova žena. V rojstnem in krstnem listu je Marjan zapisan kot Marijan.

2.1. Stari starši po očetu Aleksandru

Marjanov oče Aleksander Jeločnik izhaja iz številne Jeločnikove družine. Njegov oče Franc Jeločnik in mama Marija sta preživljala svoje otroke s trdim in poštenim delom. Franc Jeločnik se je rodil 18. novembra 1850 v Ljubljani, umrl pa 19. januarja 1925, bil je krojaški mojster. Poročil se je z Marijo Trapotec, ki je bila rojena 23. avgusta 1859, umrla pa je 9. februarja 1935 v Vodnikovi 17. Zaposlena je bila kot trafikantka. Stanovali so v Ljubljani na Žabjaku, kjer je imela mama Marija trafiko – majhen, prikupen prostorček, v katerega si prišel iz dnevne sobe. Stari oče Franc je imel krojačnico ob Šentjakobskem mostu v Menardijevi hiši. Stari oče je bil majhen, redkobeseden možiček z bradico. Moral je biti razgledan in bister, saj so ga imenovali za častnega meščana Ljubljane. Tudi otroci, večinoma fantje, so bili delavni in sposobni, v življenju so dosegali lepe uspehe in zasedli dobra službena mesta (Tozon, 2005).

Stari oče Franc je živel do svoje smrti leta 1925 v Rožni ulici 39, žena Marija pa je živela v Rožni ulici do leta 1928, leta 1928 je najprej živela na Gosposki ulici 6, potem na Švabičevi, do leta 1933 na Lepodvorski 29, od 1934 pa je živela na Vodnikovi 17, kjer je 9. februarja 1935 umrla.

Njun prvi otrok je bil Pavel, ki se je rodil 28. junija 1880 v Ljubljani in umrl 3. novembra 1923, v župniji Svetega Jakoba, kakor tudi vsi njuni ostali otroci. Pavel je bil »črkostavec« - tiskar. Prvič je bil poročen z Antonijo Česnovar, ki se je rodila 24. decembra 1881 in umrla 29. avgusta 1915, poročila sta se 11. avgusta 1904. Drugič se je poročil z Valentino Povšner, ki se je rodila 8. februarja 1889. Poročila sta se 21.

julija 1919. Imel je osem otrok, Antonijo (rojena 1906), Pavla (rojen 1907), Stanislava (1908), Marijo (1911), Pavla Bojana (1912), Valentina (1920), Josipino (1921) in Marjano (1922).

Drugi sin je bil Fran, rojen 27. septembra 1881. Najprej je bil zaposlen kot krojaški pomočnik pri očetu, od leta 1923 je bil uradnik državne železnice. Poročil se je 19. avgusta 1907 v Vasi pri Kamniku z Ljudmilo Škerjanc, rojeno 22. julija 1877. Posvojila sta Silvestra.

Hčerka Jožefa se je rodila 8. marca 1883 leta in je živela z meščansko podporo takratnih 200 dinarjev na mesec.

Albert (Vojteh) se je rodil 3. aprila 1884 leta in bil uradnik v »Ljudski posojilnici« (bil je član Orla in hodil po telovadnih nastopih, bil načelnik tedanjega telovadnega društva Orel, prijateljaval z vitezom iz Radeč Fr. Nikolaj pl. Gutmansthal, ki je bil boter Albertovih otrok). Albert (Vojteh) je bil poročen z Marijo Bonač, poročila sta se 4. aprila 1912 v cerkvi Marijinega Vnebovzetja v Ljubljani. Rodili so se jima otroci Mirjam (30. avgusta 1913), Klavdija (30. oktobra 1914), Albertina (14. decembra 1917), Jožef (5. februarja 1922), N.N.- mrtvorojenka (5. januarja 1918), Martin (30. januarja 1916), Albert (16. decembra 1918) in Marjana (24. septembra 1920).

Ivan se je rodil 7. septembra 1885 in je bil odvetniški uradnik. Poročen je bil z Rozalijo Kristan, rojeno 4. septembra 1876. Poročila sta se v cerkvi Sv. Jakoba v Ljubljani 25. oktobra 1909. Imela sta tri otroke: Ivano, Alojzija in Marijo.

Aleksander, Marjanov oče, se je rodil 22. julija 1889 in je bil učitelj v Št. Vidu pri Ljubljani.

August (Avguštin) se je rodil 26. julija 1890 in je bil trgovec. Poročil se je s Heleno Mojco, poročila sta se februarja 1917 v cerkvi Sv. Petra v Ljubljani, rodili so se jima otroci Miklavž (leta 1919), Avguštin (leta 1922) in Janez (leta 1925).

Karel se je rodil 27. septembra 1894, vendar je umrl 9. decembra 1895, star nekaj več kot leto.

Vincenc (Vinko) se je rodil 21. januarja 1901 in je bil pomočnik uradnik deželnega sodišča.

Aleksandrov stric, brat Franca Jeločnika, je bil Mihajlo Jeločnik, ki je bil „magistratni sluga“. Rodil se je leta 1856 in je bil poročen z Marijo. Imela sta dva otroka, hči Emo, ki se je rodila 1883, in sina Viktorja, ki se je rodil leta 1888. Živeli so v Rožni ulici 37.

Družina Jeločnik; v prvi vrsti z leve sedijo: stric Vinko, ded Franc - častni meščan ljubljanski, babica Marija in teta Pepa, v drugi vrsti stojijo z leve; stric Pavel, tiskar; stric Rado, uradnik in plesni učitelj; stric Žani, uradnik; Marjanov oče Aleksander, učitelj; stric August, trgovec; stric Albert-Berti, tajnik Ljudske posojilnice. V Ljubljani, okoli leta 1908 (Tozon, 2005)

2.2. Stari starši po mami Pavli

Stari oče Matej Rozman je bil posestnik v Št. Vidu in bil poročen z Ivano Koman. Rodili so se jima hči Pavla in sinova Stanko in Matej. Stanko Rozman se je rodil 24. maja 1897. leta v Št. Vidu in živel ves čas v Št. Vidu številka 3. Bil je trgovec in "sodni kanclist". Prvič se je poročil z Justino Lavš in 17. januarja 1931 se jima je rodila hči

Tatjana Marija, mama Justina pa je naslednji dan, 18. januarja 1931, umrla. Drugič se je poročil leta 1938 z Alojzijo Vadnjal. Matej Rozman (mlajši) se je rodil 14. septembra 1906. leta v Št. Vidu pri Ljubljani, zaposlen je bil kot uradnik na pošti v Ljubljani.

Marjan ni poznal stare mame Ivane, ker je umrla pri 40. letih za škrlatinko. Stari oče Matej je poleg dela na kmetiji izdeloval in popravljajl dežnike v Šentvidu. Pred 1. svetovno vojno je vozil dežnike na sejme in po pripovedovanju mame Pavle so v Trzinskem gozdu, večkrat ko so šli v Kamnik, rokovnjači/razbojniki napadali in ropali vozove.

2.3. Starša

Aleksander Jeločnik je bil rojen 11. julija 1889. leta v Ljubljani v župniji Svetega Jakoba. Preselil in živel pa je v Št. Vidu pri Ljubljani, hišna številka 5. (Župnija Svetega Jakoba v Ljubljani je pokrivala del strogega centra mesta med ljubljanskim gradom in Ljubljanico in je mejila na stolniško župnijo sv. Nikolaja ter predmestni župniji Trnovo in Rakovnik.)

Marjanova mama je bila Pavla Rozman. Rojena je bila 28. junija 1888. leta in je živela v Št. Vidu 3.

Aleksander in Pavla sta se poročila 4. julija 1915, živela sta v Šentvidu. Njuni poročni priči sta bila Valentin Zabret, ki je bil tamkašnji župnik, in Franc Koman, šentviški trgovec in Pavlin stric. Poročil ju je dr. Janez Gnidavc, takratni rektor Zavoda sv. Stanislava, zelo pomemben mož in po katerem se danes imenuje Študentski dom Janeza F. Gnidavca v Šentvidu.

Oče Aleksander Jeločnik

Mama Pavla Rozman

Aleksander je obiskoval Cesarsko kraljevo učiteljsko v Ljubljani, in sicer moško učiteljsko s štirirazredno deško vadnico med leti 1905 in 1909.

V tem času se je Aleksander ukvarjal s telovadbo in hodil po telovadnih nastopih. Leta 1908 se je včlanil v Orla, tako kot njegov brat Albert, ki je postal načelnik telovadnega društva Orel v Ljubljani.

Aleksander je začel zgodaj, pri svojih 18. - 19. letih, opravljati vaditeljsko vlogo pri Orlu v Mirni pri Gorici na Goriškem, kjer je preživel počitnice. Tako je Aleksander v avgustu 1908. leta pripravil proste vaje za prvi telovadni Orlovski nastop na Goriškem. Na tem nastopu so prvič javno zaigrali Orlovsko himno, ki jo je v čast mirenskim Orlom skomponiral Vinko Vodopivec, in ki je postala tudi uradna himna Orla (Slovenec, 146, str. 7).

Na Cesarskem kraljevem učiteljišču je maturiral leta 1909 in se zaposlil kot pripravnik v šoli v Št. Vidu. Leta 1911 je opravil strokovni izpit, ki se je takrat imenoval sposobnostni izpit, leta 1912 pa je dobil v šoli v Št. Vidu stalno zaposlitev. (Šola v Šentvidu je bila ustanovljena 1866. leta. Nova šola je bila zgrajena 1911. leta in v njej je začela delovati šestrazredna mešana osnovna šola, v šolskem letu 1928/29 se je odprl prvi razred meščanske šole, ostali razredi do 4-razredne meščanske šole v letu 1931/32 so si sledili postopoma. V šoli so se učili slovenščino in nemščino do leta 1919, potem srbohrvaščino.) Aleksander je poučeval v osnovni šoli Št. Vid od leta 1909 pa do 2. novembra 1928. leta.

V istih prostorih je delovala tudi Strokovna nadaljevalna šola (obrtne nadaljevalna šola), ki jo je vodil Aleksander. Na strokovni šoli je Aleksander nekaj časa poučeval obrtno računstvo, geometrijski nauk, geometrijsko risanje in prostoročno risanje, kasneje pa je šolo le vodil.

Aleksander, v sredini prve vrste, s svojim razredom v šolskem letu 1926/27.

Na začetku prve svetovne vojne se je Aleksander odzval pozivu avstrijskega cesarja in ogrskega kralja Franca Jožefa Habsburškega (Franca Jožefa I.) in vstopil v vojsko, tako kot mnogo slovenskih učiteljev po slovenskih pokrajinah (Jelenc, 1915).

Aleksander je tako postal vojak cesarsko-kraljeve vojske v avstro-ogrski monarhiji z vojaškim činom korporala (desetar).

Aleksander v uniformi korporala

Oče Aleksander je bil, ko so še živeli v Šentvidu, režiser v amaterskem gledališču, ljudskem odru (ljudski oder je stal nasproti glasbene šole, zgradili pa so ga šentviški obrtniki s prostovoljnim delom). Bil je prvi režiser v Šentvidu in je režiral veliko domačih slovenskih avtorjev (F. S. Finžgar; Naša kri: igrokaz v štirih dejanjih itd.).

Režiser Aleksander, v sredini 1. vrste, s svojimi igralci

Učitelj v Šentvidu je bil do leta 1928. Vendar je prišlo do političnih sprememb, oblast je prevzela druga politična opcija, in bil je premeščen. Zaradi vpetosti politike na šolsko področje in učiteljev v politiko so učitelje pogosto premeščali v odročne kraje, tako je bila na eni strani liberalna stranka za »troedin« narod in katoliška stranka za slovensko avtonomijo (Šolstvo na Slovenskem skozi stoletja, 2002).

Premestili so ga v Križe pri Trziču. Tako je jeseni 1928 postal šolski upravitelj v tamkajšnji šoli. To delo je opravljal do svoje smrti 7. septembra 1930. leta. Preden so očeta premestili, se je oče tožaril z drugim učiteljem in tožbo izgubil. S tožbo je zapravil veliko premoženja, mama Pavla je pravila, da je zapravil celo hišo s tožbo.

Po premestitvi v Križe so tam živeli dve leti. Kot šolski upravitelj je dobil stanovanje v šoli. Mama Pavla je obdelovala vrt in sadovnjak, iz domačega sadja je kuhala žganje. Oče je bil v Križah nesrečen. Poleg dela učitelja, šolskega upravitelja je bil v Križah Aleksander tudi neke vrste geodet. Opravil je meritve za cesto iz Križ proti Trziču. Tako ga je nekoč ujela ploha in je prišel domov popolnoma premočen, se prehladil in dobil pljučnico. Bil je bolan tri dni in umrl star 41 let (Pavle Jeločnik, november 2006).

Po očetovi smrti v Križah so ga prepeljali in pokopali v Šentvidu. To je bila prava slovesnost, sprevod s pokojnikom je šel od šole v Križah do železniške proge, kjer je čakal mrliški avto, potem so se peljali v Šentvid. V Šentvidu, v križišču ceste proti Guncljam, kjer je bil križ, so se ustavili. Tam je čakalo ogromno ljudi, potem so šli vsi skupaj peš do pokopališča v Šentvidu. Obrtniki (v Št. Vidu so bili mizarji) v Št. Vidu so bili hvaležni Aleksandru, ker je veliko naredil za njih kot vodja strokovne šole, zato so mu postavili spomenik.

Spomenik in grob Aleksandra Jeločnika

Pri Jeločnikih niso bili reveži, oče Aleksander je s svojo učiteljsko plačo preživljal družino. Bil je intelektualec, mama pa je bila pobožna in je nosila denar cerkvi. Ko so se jima rodili otroci, so ti obvezno morali hoditi v cerkev.

Družina se je po Aleksandrovi smrti iz Križ preselila v Medno v najemniško hišo. Takrat je Marjan živel še z družino in tam smučal po okoliških hribih. V Mednem so ostali eno leto in čakali, da so v Šentvidu zgradili stavbo, ki so ji rekli "občinski dom", spodaj je bila občina, zgoraj pa stanovanja. Tako so potem približno leta 1932 s pomočjo strica Staneta (mamin brat) tam dobili najemniško stanovanje. Mama je po smrti moža otroke preživljala sama, s pomočjo kmetije, kjer so živeli njeni starši. Pomagal ji je tudi brat Stane Rozman, ki je imel v Šentvidu trgovino in črpalko. Po možu Aleksandru je Pavla prejela pokojnino in živela do svojega 82. leta. Po očetovi smrti je moral Marjan čimprej v službo, zato se je vpisal in dokončal trgovsko šolo ter se zaposlil v trgovskem podjetju S. J. Rozman strica Staneta.

S. J. Rozman, aprila 1939, Št. Vid nad Ljubljano

Po vrnitvi v Šentvid se je Marjan začel ukvarjati z amaterskim gledališčem. V Schillerjevem Faustu je igral vlogo Mefista. V predstavi je sodeloval tudi Pavle in ko je nekoč pozabil tekst, ga je Marjan po predstavi pošteno okregal (Pavle Jeločnik, november 2006).

Marjan (3. vrsta drugi z leve) in Pavle (2. vrsta prvi z leve, kleči) v Faustu, okrog leta 1938/39

2.4. *Bratje in sestra*

V družini Aleksandra in Pavle Jeločnik se je rodilo pet otrok, štirje sinovi in hčera, in sicer Marjan, Aleksander, Stane, Pavle in Majda (Marija-Magdalena).

Mama Pavla, leta 1915/16,
noseča z Marjanom

Prvi otrok je bil Marjan, rojen je bil 21. marca 1916. leta. Potem se je rodil Aleksander 22. marca 1917, Ljuboslav Stanislav 11. februarja 1919. leta, potem Pavel Bogdan 21. oktobra 1925. leta in na koncu hči Majda 23. februarja 1927. leta. Vsi otroci so bili rojeni v župniji Št. Vid, s tem da sta se Marjan in Aleksander rodila v Št. Vidu hišna številka 5, Stane v Št. Vidu 18, Pavle in Majda pa v Št. Vidu 36. V družini je bilo pet otrok, tako da je mama po smrti Aleksandra sama težko preživljala družino, zato je moral Marjan iti čim prej delat, dokončal je dvoletno trgovsko šolo in šel v prvo službo.

Bratje Jeločnik: Marjan, Stane, Aleksander (z leve proti desni)

Aleksander se je šolal za duhovnika v škofovih zavodih, kar si je želela predvsem mama Pavla. Vendar nikoli ni opravljal duhovniškega poklica, temveč se je pričel ukvarjati z numizmatiko in s tega področja tudi doktoriral. Aleksander je živel med vojno na Resljevi cesti 4a pri dr. Derganc Kristijanu. Bil je prvi kustos za numizmatiko v Narodnem muzeju, nastavljen je bil leta 1948, ko je v muzeju pričel z delom. Numizmatični kabinet v Narodnem muzeju je začel delovati kot samostojen oddelek šele od leta 1964, njegov vodja pa je tedaj postal Aleksander Jeločnik, ki je to delo opravljal do svoje upokojitve leta 1987 (Narodni muzej, 2006).

Prva numizmatična razstava, ki jo je leta 1949, v muzejskih razstavnih dvoranah pripravil prvi kustos za numizmatiko Aleksander Jeločnik (Narodni muzej, 2006).

Stane je končal tehnično šolo in je služboval v Litostroju. Pred drugo svetovno vojno (1939) se je pridružil na novo ustanovljenemu mešanemu župnijskemu pevskemu zboru Rakovnik in bil nepozabni baritonist rakovniškega zbora. Stane je med vojno živel na Sv. Petra cesti 19 (današnja Trubarjeva) pri Čekadarju. Stane je bil tudi podpisnik ustanovne listine Društva livarjev Slovenije (štirje ustanovitelji iz Litostroja in šest iz Univerze) leta 1953.

Pavle je bil najmlajši izmed bratov Jeločnik. Med drugo svetovno vojno je bil mobiliziran v nemško vojsko, vendar je pobegnil, dezertiral. Kot majski heroj, kot se je takrat reklo, je bil mobiliziran v jugoslovansko vojsko, tako da je bil dve leti v nemški vojski od 1943. do 1945. leta, dve leti pa v jugoslovanski od 1945. do 1947. leta. Med vojno se je Pavle navdušil nad modelarstvom in da je dobil modelarski motorček iz Nemčije, je moral šef Hitlerjugenda napisati dovoljenje.

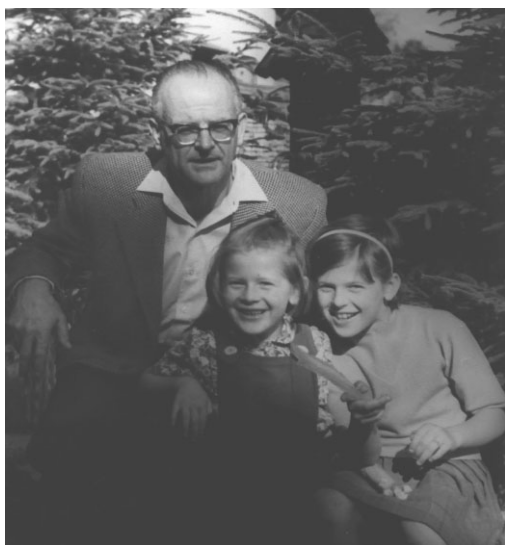
Po vojni se je navdušil za teater in bil skoraj 18 let igralec in hkrati inspicient v Mestnem gledališču ljubljanskem, prav tako je leta 1952 pomagal pri gradnji in prenovi gledališča, ki se ga je gradilo udarniško. Potem se je gledališča naveličal in je šel v službo za finančnika, v znano firmo Intertrade, kjer je najprej knjižil, se izobraževal in na koncu postal vodja planskega oddelka. Tam je dočakal tudi pokoj. Leta 1952 ali 1953 so Pavla vpoklicali na orožne vaje, bili so neke vrste kazenski bataljon, saj so bili vpoklicani samo tisti, ki so bili v nemški vojski, kjer je tri dni pomagal graditi tovarno v Vogošću pri Sarajevu, kjer so kasneje sestavljali Volkswagne.

Sestra Majda je bila poročena z Janezom Bitencem, leta 2005 umrlim glasbenikom, ki sodi med najpomembnejše glasbene ustvarjalce za otroke pri nas (avtor t. i. glasbenih pravljic in otroških slikanic) in avtorjem številnih ponarodelih pesmi, kakršne so Kuža pazi, Ringa ringa raja, Metuljček cekinček in drugih otroških pesmi. Majda še živi v "občinskem domu" v Šentvidu (Št. Vid).

“Občinski dom” v Šentvidu, maj 2007

Marjanova sestrična Mirjam, hči Alberta Jeločnika, je bila poročena z Mirkom Tozonom. Bila je znana organistka in pesnica in je kot prva Slovenka in morda celo prva ženska igrala v katedrali svetega Petra v Rimu. Spremljala je telovadbo na prvem radiu v Sloveniji, iz njene šole je prišlo veliko organistov. Z možem Mirkom sta imela pet otrok, njun drugorojenec je nekdanji pevec v Slovenskem oktetu Tomaž Tozon, glasbenik na televiziji, ki je posodil glas oziroma pel Kekčevo pesem v Galetovem filmu Kekec iz leta 1951. Sinovi Tomaž, Matija in Gregor so peli v Gobčevi spevoigri Kresniček, Tomaž je odpel vlogo pastirčka v Suttermeisterovi operi Romeo in Julija. Dve leti so igrali in peli tudi v Mestem gledališču v predstavi Frana Milčinskega - Ježka.

Marjan z Urško in Polonco

Marjanu sta se rodili hčeri Polonca in Urška, Stanetu sinova Matjaž in Blaž. Pavle, Aleksander in Majda niso imeli otrok.

2.5. Marjan in Nuša

Marjan in Nuša sta se spoznala 1946. leta v službi. Gospa Nuša je delala kot bolničarka pri zdravnikih v ambulanti na socialnem zavarovanju in nekoč, ko je bila prosta, je šla h kolegici v terapijo na obisk. Tam je bil Marjan, saj so ga zdravili zaradi bolečin v križu. Predstavili so ji ga in njej je šlo skozi možgane, da tega človeka ne bi nikoli imela. Bil je siv, nosil je očala. Malo so se pogovarjali in to je bilo vse. Potem pa so začeli veliko hoditi na udarniška dela v Primorje, zdravniki, sestre in tudi uradniki. Tja so se peljali skupaj na kamionih pregledovat ljudi zdravstveno. Potem so se skupaj vozili domov in tako nekako sta se z Marjanom počasi zblížala.

Poročila sta se 25. septembra leta 1948.

Gospa Nuša je delala sedem let, a ker je bil Marjan veliko odsoten, je dala prošnjo, da bi bila eno leto doma, vendar ji niso ugodili, zato je dala odpoved.

Gospa Nuša je bila do leta 1948 zaposlena na socialnem zavodu, potem pa na železniški ambulanti na Celovski cesti, nato v Šlajmerjevem domu (današnja ortopedska klinika). Dopoldne je bila v službi na Celovski od 7. do 12. ure, od 17. do 19. ure pa v Šlajmerjevem domu pri nevropsihiatru dr. Hribarju. Zaposlena je bila do šestega meseca starosti prve hčere Polone, potem je bila doma, skrbela je za domače.

Med drugo svetovno vojno je Marjan stanoval na Sv. Petra cesti 16 (današnja Trubarjeva) pri stanodajalcu Čekadarju. Med vojno je bil dvakrat v bolnici, enkrat zaradi vnetja slepiča, drugič pa se je skrival pred Italijani, ki so novačili ljudi kar na cesti. Hospitaliziral ga je doktor Grapar, čeprav mu ni bilo nič, le da se je izognil vojski. Med vojno je bil ves čas v Ljubljani. Potem je imel podnajemniško sobo na Gledališki 12, tam je stanoval in po poroki je k njemu prišla živet Nuša.

Marjan med vojno, 5. januarja 1944

V stanovanje na Vodnikovi cesti so se preselili poleti leta 1952 po rojstvu hčere Polonce. Za ta občinska stanovanja se je bila prava borba. Marjan je dobil ključke pred drugimi in je potem na kolesu vozil stvari v stanovanje, da bi drugi videli, da je stanovanje res njegovo. Stanovanje je dobil, ker je v Partizanu Zgornja Šiška (Ilirija) dve leti treniral otroke. Stanovanje sta Marjan in Nuša leta 1991 odkupila in v njem je Marjan živel do svoje smrti 28. septembra 1997. leta.

2.6. Žena Nuša in njena družina

Gospa Nuša Jeločnik se je rodila 28. aprila 1924 v Ljubljani v bolnici. Oče je bil Jože Smrekar iz Kamne Gorice na Gorenjskem, rojen 8. novembra 1896. leta. Starši so mu hitro umrli in preselil se je v Ljubljano. Zaposlil se je pri železnici, se tam izobraževal in postal strojevodja. Bil je priden, delaven. Umrl je 13. novembra 1977, star 81 let.

Mama gospe Nuše Jeločnik je bila Ana Vogelnic. Ana Vogelnic se je rodila 19. julija 1903. leta v Gradcu, kjer so živeli njeni slovenski starši. Sestra Aninega očeta, ki je živela v Ljubljani, je hodila na obiske v Gradec. Sama ni imela otrok, zato si je želela, da bi skrbela za najmlajšo hčerko Ano in jo je pripeljala v Ljubljano – to je bila mama gospe Nuše Jeločnik. Starši so jo neradi dali v rejo, a ker so bili v družini trije otroci, zaposlen pa je bil le oče kot kamnosek, je potem res najmlajša prišla s teto v Ljubljano. Poročila se je zelo mlada z Jožetom Smrekarjem. Ana je umrla na svoj rojstni dan 19. julija 1943. leta, stara komaj 40 let.

V družini Nuše (Ane) Jeločnik je bilo šest otrok, štiri sestre in dva brata, sama je bila najstarejši otrok. Brat je bil Janez Krstnik, klicali so ga Nani. Rodil se je 19. maja 1925. leta, umrl pa je 2. marca leta 2002. Sestra Milena se je rodila 22. maja 1927. leta, brat Matej se je rodil 17. septembra 1932. leta, umrl pa 29. julija 1994. leta. Sestra Marija, klicali so jo tudi Mija, se je rodila 18. julija 1934. leta. Najmlajši sestri je ime Brigita, rojena je bila 3. oktobra 1939. leta. Vsi otroci so imeli/imajo cerkvena imena.

Gospa Jeločnik ima v krstnem listu zapisano ime Ana Marija, doma so jo klicali Nuša, v šoli Ana. Ko se je spoznala z Marjanom, je bila spet Nuša. Po Marjanovi smrti si je morala dokumente znova urediti na novo.

2.7. Šport in bratje Jeločnik

Stane se je ukvarjal s telovadbo, dober je bil na drogu, vendar si je poškodoval koleno in moral na operacijo. Sandi je bil ribič, s kolesom se je rad peljal do Poljčan do Poljanske doline in na Poljanščici lovil ribe. Pavle se je ukvarjal z nogometom, vendar si je na neki tekmi poškodoval koleno.

Pavle (z dvignjenimi rokami) na tekmi z Medvedom, 2. avgusta 1942, rezultat 12:0

Marjan se je navdušil za smučanje že v Križah, na Kriški gori so bili dokaj strmi hribi, tako da se je tam začel resneje ukvarjati s smučanjem.

Ko so še živeli v Mednem, je Marjan bratu Pavlu sam naredil prve smučke, na deskah od soda je naredil dva kovinska nastavka za čevlje, čez je napeljal jermen in potem je šestletni Pavle tam prvič smučal.

Marjan je, ko so prišli nazaj v Šentvid, postal aktiven član Orlov, ne Sokolov, ker je bil oče katoliško, mama pa zelo katoliško usmerjena. Za Orle se je odločil, ker se je držal nazorov svojih staršev. Ob 6. januarski diktaturi 1929. leta pa so bili Orli ukinjeni. Po letu 1935 se je ponovno ustanovilo krščansko usmerjeno telovadno društvo, ki se je imenovalo "Slovenski fantje" oziroma Zveza fantovskih odsekov. Ukvarjali so se s telovadbo, imeli telovadna društva po celi Sloveniji. Oblečeni so bili

v uniforme in imeli kape, klobuke s peresom. Člana "Slovenskih fantov" sta bila tudi Marjan in Pavle.

"Slovenski fantje" so nastopali ob odkritju spomenika kralju Aleksandru v parku Zvezda v Ljubljani, kakšno leto ali dve pred drugo svetovno vojno. Bratje Jeločnik, Marjan, Stane in Pavle so bili zraven na otvoritvi, vendar je Pavle stal nekje zadaj, bil je majhen in ga žandarji niso pustili bliže. Spomenik so potem podrli Italijani, ko so vkorakali v Ljubljano.

Pavle je hodil k telovadbi v Šentvidu kot otrok k "Slovenskim fantom". Tam so bili tudi Sokoli in za Miklavža so Sokoli svojim otroškim članom delili pakete, zato je Pavle malo pred Miklavžem prestopil k Sokolom, da je dobil paket. Potem ga je Marjanov znanec vprašal (med sabo se sicer niso prepirali, ker so bili eni "Slovenski fantje" in drugi Sokoli), ali mu ne bo Marjan nič rekel, ker je prišel k Sokolom. Pavle je potem hodil nazaj k "Slovenskim fantom" k telovadbi, kolikor je pač sploh hodil (Pavle Jeločnik, november 2006).

Marjan je opravljal v tej skupini pri "Slovenskih fantih" vaditeljsko, vodniško funkcijo.

Nastop „Slovenskih fantov“, Marjan stoji tretji z leve

3. TELOVADBA IN MARJANOVI NASTOPI V TUJINI

Marjan se je s telovadbo srečal zelo zgodaj v Št. Vidu, saj so bili strici in oče telovadci in člani ljubljanskega Orla. Ko so prišli po očetovi smrti nazaj iz Tržiča v Št. Vid se je spet začel resneje ukvarjati s telovadbo.

Za Marjana je veljalo, da je bil izjemno eleganten telovadec, vendar pa v orodni telovadbi ni dosegel vidnejših rezultatov, ker se je poskušal uveljaviti tudi kot smučar (Bolkovič, 2006).

Tako je imel Marjan leta 1938 telovadni nastop na Plečnikovem Stadionu v Ljubljani in nastop v Rogaški Slatini. Njegov dober prijatelj je bil Karl Janež, s katerim sta skupaj tudi telovadila.

V Ljubljani na Stadionu je bil Marjan udeleženec Mednarodnega mladinskega tabora, ki je trajal od 26. do 29. junija 1938. leta. Pokrovitelj prireditve je bil kralj Peter 2. Na zaključni prireditvi 29. junija, na glavnem tabornem dnevu, je nastopilo v prostih vajah več kot 10000 telovadcev in telovadk iz Slovenije in tujine (Slovenec, 143, str. 3).

Marjan je nastopil na Mednarodnem mladinskem taboru 26. junija na tekmi za prvenstvo Zveze fantovskih odsekov v orodnem deseteroboju, ki so jo organizirali skupaj z mednarodno tekmo posameznikov v dvanajststeroboju.

Vrsta na tekmi 26. junija 1938 v Ljubljani,
Marjan je drugi z desne

Telovadci v vrsti pred nastopom, Marjan je prvi z leve

Marjan na bradlji v Rogaški Slatini
11. septembra 1938

Karl Janež in Marjan v Rogaški Slatini
11. septembra 1938

Marjan je bil leta 1946 udeleženelec Balkanijade, ki je potekala v Sofiji v Bolgariji od 10. do 20. julija, in bil tam član naše tekmovalne vrste, kar je bil njegov največji telovadni uspeh.

Marjan v Sofiji leta 1946

Otvoritev v Sofiji leta 1946

Marjan v sredini tekmovalne vrste

Ženska in moška vrsta skupaj, Marjan v sredini 2. vrste

Naslednje leto, od 28. aprila do 3. maja leta 1947, je sodeloval na prvomajskih proslavah v Trstu.

Leta 1948 se je udeležil 11. vsesokolskega zleta v Pragi, ki je potekal med 2. in 10. julijem. Tam je nastopil pred dvesto tisoč gledalci na stadionu Strahov na zadnji veliki Murnikovi telovadni predstavi (»skladbi«) (Čuk, Pavlin; Brodnik, Zupančič, Crnjek, 2003).

Leta 1951, od 22. do 29. maja, se je udeležil tekem v Firencah v Italiji, kjer je bil sodnik na mednarodnih tekmah.

Marjan kot sodnik na tekmi

Od 29. septembra do 2. oktobra 1951. leta je bil na tekmovanju v Benetkah v Italiji član vodstva tekmovalne ekipe.

4. ŠOLA

Marjan je osnovno šolo obiskoval v Šentvidu, ki je bila takrat že šestrazredna. V prvi razred se je vpisal v šolskem letu 1922/23, šolanje na šoli je zaključil v šolskem letu 1927/28, ko je končal šesti razred.

V šolskem letu 1931/32 je z zaključnim izpitom uspešno dokončal štirirazredno Državno meščansko šolo v Št.Vidu pri Ljubljani (takratno nižjo srednjo šolo), s tem da je šolanje začel v Trziču, kjer so do leta 1930 živeli. Pri zaključnem izpitu je dosegel naslednji uspeh po predmetih: verouk 5, slovenski jezik 4, srbohrvatski jezik 4, tuji jezik (nemški) 3, zemljepis z geologijo 5, zgodovina 5, fizika 5, kemija z mineralogijo 5, higiena 5, račun z enostavnim knjigovodstvom 3, geometrija in geometrijsko risanje 4, prostoročno risanje 5, petje 4, telovadba 4, ročna dela 4, državlanski nauk 4; kot neobvezen predmet strojepisje 4. Vedenje je imel ocenjeno s 5.

Marjan, 3. vrsta tretji z desne, šolsko leto 1931/32

V šolskem letu 1933/34 se je Marjan vpisal v prvi letnik Državne dvorazredne trgovske šole. Na šoli sta bila v vsakem letniku dva razreda, mešani in dekliški. Šolsko leto se je pričelo s 15. septembrom. V posameznem razredu je bilo več kot 40 učencev in učenk. Marjanov razrednik je bil profesor Jože Kranjc. Od 5. do 9. februarja se je šola selila v nove prostore, redni pouk v novi stavbi so imeli prvič 10. februarja 1934. leta. Od 30. maja do 2. junija so imeli na šoli zdravniške preglede za

vse učence. 13. junija so imeli zaključna predavanja v prvih razredih, 28. junija, na Vidov dan, pa so dobili podeljena spričevala (izpričevala). V šolskem letu je imel Marjanov razred dve strokovni ekskurziji, 13. decembra 1933 so si ogledali Strojno tovarno in livarno d. d. v Ljubljani, 30. maja 1934 pa še Mestno plinarno v Ljubljani. Marjan je uspešno zaključil prvi razred trgovske šole (Izvestje za šolsko leto 1933/34, 1934).

Marjan na Državni dvorazredni trgovski šoli, v 3. vrsti v sredini

V šolskem letu 1934/35 se je Marjan vpisal v 2. letnik trgovske šole. Vpis je potekal od 1. do 3. septembra od 8. do 12. ure. Pouk se je pričel 13. septembra s skupno sveto mašo, potem so odšli učenci v svoje razrede. Drugi "mešani" razred, v katerega je hodil tudi Marjan, je imel dve strokovni ekskurziji, 15. maja 1935 so si ogledali Mestno klavnico v Ljubljani in 27. maja 1935 Tobačno tovarno Ljubljana. 9. novembra so bili vsi na šoli udeleženi cerkvenega obreda v trnovski cerkvi v spomin ubitemu kralju Aleksandru. Od 14. do 18. februarja 1935. leta so imeli učenci zdravniške preglede. 31. maja 1935 so bila zaključena predavanja v obeh oddelkih drugega razreda, od 4. do 8. junija 1935 so imeli pisni del zaključnega izpita, od 13. do 24. junija pa še ustni del izpita. Razglasitev rezultatov zaključnega izpita je bila 24. junija 1935 (Izvestje za šolsko leto 1934/35, 1935).

Vendar, ker je imel Marjan na koncu 2. razreda popravni izpit, ni smel opravljati zaključnega izpita v junijskem roku. Popravni izpiti so potekali med 28. in 31.

avgustom 1935 in Marjan ga je uspešno opravil. Tako se je lahko prijavil na septembrski zaključni izpit. V septembrskem izpitnem odboru je bil predsednik odbora direktor šole Josip Gogala, podpredsednik je bil profesor Karel Dermastia, člani izpitnega odbora pa so bili: za slovenski jezik profesor Jože Kranjc, za nemški jezik profesorica Ana Schiffrer, za trgovsko računstvo in za knjigovodstvo predmetna učiteljica Marjeta Cundrč, za trgovinski zemljepis profesor Karel Dermastia, za blagoznanstvo s tehnologijo predmetni učitelj Leopold Namorš in za korespondenco pripravnik Ivan Rudolf. Pisni izpit je potekal od 2. do 7. septembra 1935. Marjan je opravil zaključni izpit z zadostnim uspehom, za vedenje je dobil oceno vzorno. Zaključni izpit je bil sestavljen iz knjigovodstva, kjer je bil ocenjen z 2, korespondence 2, trgovskega računstva 2, gospodarskega zemljepisa 2, blagoznanstva s tehnologijo 3, slovenskega jezika 3. Predmeti, iz katerih se ni polagal zaključni izpit, so bili zaključeni po letnih ocenah: nauk o trgovini 2, trgovsko in menično pravo 2, obča, trgovska in nacionalna zgodovina 3, srbohrvaški jezik 2, lepopis 3, stenografija 2, strojepis 3.

Spričevalo o opravljenem zaključnem izpitu na Državni dvorazredni trgovski šoli je bilo enakovredno spričevalu o končanem 6. razredu gimnazije in je bilo dokaz popolne izobrazbe za opravljanje trgovske obrti. S tako pridobljeno izobrazbo je lahko posameznik začel s samostojno trgovsko obrtjo. V Državno dvorazredno trgovsko šolo so se lahko vpisali učenci s končano štiriletno nižjo gimnazijo ali končano štirirazredno meščansko šolo z zaključnim izpitom. V šolo se niso smeli vpisati starejši od 17 let, stari od 17 do 19 let so se lahko vpisali le s posebnim dovoljenjem banske uprave Dravske banovine, ki je bila od leta 1929 do 1941 upravna enota na delu ozemlja današnje Slovenije. V trgovsko šolo so sprejeli učence iz šolskega okrožja. Da se je Marjan lahko vpisal na Državno dvorazredno trgovsko šolo, je moral prinesiti ob vpisu v prvi razred rojstni list, spričevalo o zaključnem izpitu na štiriletni meščanski šoli, prošnjo za sprejem, takso za prijavo in zdravstveni fond ter šolnino.

Po vojni se je Marjan vpisal na Zavod za fizkulturo oziroma Srednjo fizkulturno šolo Ljubljana, ki je delovala na Taboru. V šolskem letu 1951/52 je dokončal 4. letnik Srednje fizkulturne šole. Pred izpitnim odborom je opravljal zaključni diplomski izpit

od šestega septembra do devetega septembra 1952. Diplomski izpit je opravil s prav dobrim uspehom 10. septembra 1952. leta.

Člani izpitnega odbora so bili: profesor Drago Stepišnik za zgodovino, profesor Drago Ulaga za splošno telesno vzgojo in motoriko, Silva Benjak za pedagogiko in psihologijo, dr. Alojzij Šef za fiziologijo in na spričevalu nečitljivo zapisan učitelj za slovenski jezik.

Leta 1961 je kot izredni študent ob delu dokončal Višjo šolo za telesno vzgojo s prav dobrim uspehom. Diplomiral je 4. januarja 1961 z nalogo *Pouk pionirjev v smučanju: osnovne smernice o vsebini in metodah dela z otroki*. Konec leta 1961, 21. decembra, je oddal še predlog naslova diplomskega dela na Visoki šoli za telesno kulturo. Leta 1962 je ob delu dokončal šolanje za pridobitev visokošolske izobrazbe na Visoki šoli za telesno kulturo, kjer je diplomiral 17. aprila 1962. leta. Naslova te diplomske naloge nisem uspel dobiti na Fakulteti za šport, niti v osebni arhivu profesorja Jeločnika.

4.1. Strokovni tečajji

Prvi vaditeljski tečaj je opravil leta 1934. Prednjaški tečaj z izpitom sokolske zveze je opravil v Ljubljani leta 1938, leta 1947 pa še v Beogradu. Leta 1950 je bil imenovan v prednjaka 1. razreda s strani Gimnastične zveze Jugoslavije.

Marjan je 15. januarja 1948. leta uspešno dokončal tečaj za smučarskega učitelja in opravil izpit za republiškega smučarskega učitelja Smučarske zveze Slovenije.

Izobraževal se je tudi v Avstriji in tam uspešno dokončal smučarski tečaj, ki je potekal od 26. aprila do 6. maja 1953. leta. Od 9. do 16. januarja 1968. leta je v Avstriji pod vodstvom profesorja Stefana Kruckenhauserja znova opravljal smučarski tečaj in ga opravil z zelo dobrim uspehom.

5. SLUŽBA

Prva Marjanova služba je bila v S. J. Rozman, trgovini z mešanim blagom, ki je bila last maminega brata, kjer je bil Marjan najprej zaposlen kot pisarniški praktikant. Tu je delal od 30. junija do 6. septembra 1934, za kar je prejel posebno nagrado namesto plačila. Od 1. junija 1935 do 6. septembra 1935 pa je bil zaposlen kot »samostojna pisarniška moč«, kjer je opravljal vsa pisarniška dela. Službo v trgovini je zapustil na lastno željo in 25. aprila 1939 so mu v S. J. Rozman napisali priporočilo, ki ga je Marjan potreboval za službo uradnika v Okrožnem uradu za zavarovanje delavcev Ljubljana (OUZD).

V Tovarni zaves »Stora« d. d. v Št. Vidu nad Ljubljano je bil Marjan zaposlen od 28. oktobra 1935 do 31. decembra 1938, kjer je opravljal delo v pisarni, kot pisarniška pomoč v ekspeditu. Med tem časom je odslužil tudi vojaški rok, in sicer od 27. aprila 1937 do 28. decembra 1937 v 40. pehotnem polku.

Tako v trgovini S. J. Rozman kot v Tovarni zaves »Stora« so bili zadovoljni z njegovim delom in mu za to napisali dobra priporočila za službo na Okrožnem uradu za zavarovanje delavcev Ljubljana (OUZD). V obeh službah so ga pohvalili in izpostavili njegovo zanesljivost, točnost, pridnost.

V Okrožnem uradu za zavarovanje delavcev Ljubljana (OUZD) na Miklošičevi cesti je Marjan pričel z delom 1. januarja 1939 leta. K prošnji za to državno uradniško službo je moral priložiti tudi potrdilo o opravljeni vojaški obveznosti, tako da je Marjan 28. marca 1938. leta zaprosil za izdajo tega potrdila. Potrdilo mu je izdala Komanda Ljubljanskega vojnega okrožja. Zraven je priložil tudi priporočila trgovine S. J. Rozman in tovarne zaves »Stora«. OUZD se je kasneje leta 1945 (1. julija) preimenoval v Federalni zavod za socialno zavarovanje in potem v Državni zavod za socialno zavarovanje Ljubljana. Marjan je tam opravljal uradniško delo knjigovodje oziroma je bil tako imenovani »dnevničar«. V tej službi je ostal do 15. maja 1947. leta.

Po drugi svetovni vojni je bil s sklepom seje sekretariata Fizkulture zveze Slovenije Marjan 13. maja 1947. leta sprejet v službo na Fizkulturno zvezo. Marjan je bil na predlog in prošnjo Fizkulture zveze Slovenije 15. maja 1947. leta razrešen službe v Državnem zavodu za socialno zavarovanje. Z delom na Fizkulturni zvezi Slovenije je pričel s 16. majem, zaposlen je bil kot inštruktor za splošno telesno vzgojo. Dekret o novi zaposlitvi je bil izstavljen 1. aprila 1948. leta.

Leta 1947/48 se je ukinila Fizkulturna zveza Slovenije in nastala je Telovadna zveza Slovenije, leta 1952 pa se le-ta preimenuje v »Partizan« zvezo za telesno vzgojo Slovenije.

Marjan se je tako zaposlil v Telovadni zvezi Slovenije, kjer je bil zaposlen kot inštruktor od 1. septembra 1948 do 31. avgusta 1952. Dekret o premestitvi je podpisal takratni predsednik Telovadne zveze Slovenije Franc Lubej, nekdanji Sokol, slovenski pedagog, partizan in prvoborec, ki je leta 1941 soorganiziral OF in postal član Izvršnega odbora OF (Pavlin, 2002). V »Partizanu«, zvezi za telesno vzgojo, je bil zaposlen kot prednjak 1. razreda po preimenovanju Telovadne zveze Slovenije od 1. aprila do 31. avgusta 1952. leta. V naziv prednjaka je bil imenovan z odločbo 10. julija 1952. Komisija, ki je odločala o spremembi strokovnega naziva, je ugotovila, da je Marjan opravljal vlogo vaditelja že od leta 1935 in da ima opravljen strokovni izpit za prednjaka. Pod odločbo sta se podpisala Viktor Hojkar, predsednik komisije in predsednik »Partizana« Zoran Polič, nekdanji Sokol, slovenski pravnik, partizan, častnik, prvoborec in soorganizator OF, kjer je deloval na visokih političnih položajih (Pavlin, 2002). 1. avgusta 1952 je Marjan prejel odločbo, ki ga je razrešila dotedanje službe z 31. avgustom 1952. Službo v »Partizanu« je pustil na svojo željo.

S 1. septembrom se je Marjan zaposlil v Mestnem ljudskem odboru (MLO) Ljubljana – Svetu za prosveto in kulturo kot prednjak 1. razreda in premestili so ga v službo na 7. gimnazijo, kjer je bil zaposlen kot učitelj telesne vzgoje. Na tej gimnaziji je učil tudi Krešimirja Petroviča in ga ob nekem nesporazumu med njima celo udaril (Nuša Jeločnik, 2006). Na 7. gimnaziji je poučeval dve leti, do 31. avgusta 1954, ko je znova postal na razpolago Mestnemu ljudskemu odboru – Svetu za prosveto in kulturo.

Marjan, 1. vrsta peti z desne, na 7. gimnaziji, 10. junija 1954

V letu 1953 je Marjan pridobil naziv strokovni učitelj s soglasjem personalne komisije pri Izvršnem svetu Ljudske skupščine Ljudske republike Slovenije, soglasje je podpisal takratni podpredsednik Izvršnega sveta dr. Marjan Brecelj. (Med vojno je dr. Brecelj izbral prostor za slavno Bazo 20 skupaj z dr. Pavlom Lunačkom.) Naziv je začel veljati s 1. marcem 1953, soglasje pa je bilo podano 15. novembra 1953. leta.

Marjan je bil zaposlen na Inštitutu za telesno vzgojo od 1. septembra (odločba izdana 8. septembra 1954. leta) 1954 do 14. marca 1956. leta, potem je bil zaposlen na Višji šoli za telesno vzgojo (iz Inštituta je nastala Višja šola za telesno vzgojo) od 16. marca 1956 do 6. julija 1960. leta, po preoblikovanju in preimenovanju Višje šole v Visoko šolo za telesno kulturo je bil tam zaposlen do svoje upokojitve. Od septembra 1954 do 9. septembra 1961 je bil zaposlen kot predmetni učitelj, v pokoj pa je odšel kot izredni profesor.

Svet za prosveto in kulturo takratne Ljudske republike Slovenije (LRS) je z odločbo, z dne 5. oktobra 1954. leta, Marjana postavil za predmetnega učitelja pri Inštitutu za telesno vzgojo v Ljubljani od 1. septembra 1954. leta. Da se je lahko zaposlil na to delovno mesto, je moral Marjan Svetu za prosveto in kulturo dokazati, da si je izobrazbo, ki je bila primerljiva z izobrazbo pridobljeno na višji pedagoški šoli, pridobil na tečajih, ki jih je opravil. 7. maja 1962 je bil z odločbo imenovan za višjega predavatelja. Do takrat je bil Marjan na VŠTK zaposlen kot predmetni učitelj, vendar

si je 17. aprila 1962 pridobil visokošolsko izobrazbo. V naziv ga je izvolila šolska uprava na svoji seji 18. aprila 1962, potrdil pa svet Visoke šole za telesno kulturo 26. aprila 1962. Marjan je postal višji predavatelj za predmet orodna telovadba z akrobatiko od 27. aprila 1962.

Leta 1965 je postal predstojnik katedre, zato je dobil posebni dodatek k osebnemu dohodku za delo predstojnika katedre. 7. novembra 1967 je bil ponovno izvoljen s sklepom pedagoško-znanstvenega sveta in potrditvijo sveta šole v višjega predavatelja za predmet orodna telovadba z veljavnostjo od 22. novembra 1967. 27. decembra 1968 je bil s sklepom pedagoško-znanstvenega sveta in potrditvijo sveta šole izvoljen v naziv izrednega profesorja za predmet smučanje in predmet vaje na orodju. Naziv je začel veljati od 28. decembra 1968. leta.

Na Visoki šoli je tako poučeval do 30. septembra leta 1977, ko se je upokojil. Naslednje leto, od 1. oktobra 1977 do 30. junija 1978, je sodeloval z VŠTK še honorarno kot zunanji sodelavec pri predmetu alpsko smučanje. Po tem letu je pretrgal stike z VŠTK.

Marjan je pripravljala tudi svojo doktorsko dizertacijo z naslovom *Začetki in razvoj smučanja v Sloveniji in evolucija alpske smučarske tehnike*. Najprej se je dogovarjal za zagovor v Beogradu, vendar se mu tam, kljub začetnemu odobravanju ni uspelo dogovoriti. Potem se je dogovarjal za zagovor v Zagrebu, vendar tudi tam ni uspel zagovarjati svojo že pripravljeno disertacijo. Tako je potem leta 1976 predal svoj 350-stranski elaborat Inštitutu za kineziologijo Visoke šole za telesno kulturo. (Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev, znanstvenih delavcev in sodelavcev, 1981). Leta 1981, ko je bil že v pokoju, je izdal svojo doktorsko disertacijo v obliki knjige.

6. PROGRAM DELA NA VISOKI ŠOLI PRI PROFESORJU JELOČNIKU

6.1. Program telovadbe pri profesorju Jeločniku na VŠTK – povzeto po skripti (arhivsko gradivo M. Jeločnika)

Skripta *Telovadba na orodju* je razdeljena na štirinajst tematskih poglavij.

Telovadba na orodju in njen pomen

Avtor opredeli trojni pomen telovadbe; sredstvo občega oblikovanja, dopolnilna panoga pri treniranju športnikov, tekmovalna- športna panoga.

Zgodovinski razvoj tehnike in metodike

Avtor na kratko povzame telovadbo od Jahna naprej, omenja Spiessa, do našega Viktorja Murnika. Pojav telovadbe, kjer so orodja uporabljali kot ovire, telovadna drža znova omogoča naravnejše gibanje.

Razne oblike telovadbe na orodju

Vse vaje na orodju so razdeljene na:

1. Telovadba s pomočjo drobnega gradiva
2. Telovadba s pomočjo orodja kot ovire
3. Telovadba v obliki telovadnih preskokov
4. Urjenje osnovnih prvin na orodju
5. Tekmovalna telovadba

Avtor vsako področje še natančneje razčleni in opiše.

Telovadba na orodju kot sredstvo oblikovanja

Avtor opredeli telovadbo (skupina sestavljenih acikličnih gibov), telovadba s svojimi vajami je sredstvo za pridobivanje moči in gibljivosti, pomembna je za harmonično oblikovanje mladega človeka.

Vpliv na mišice, vezi in sklepe

Telovadba na orodju odločno prispeva k razvijanju in krepitvi mišic, vezi, kosti. Vendar pa je potrebno uporabljati vse oblike dela na orodju od opor, ves, sedenja in

vseh možnih oblik seskokov in preskokov. Pravilno izbrane vaje prispevajo k popolnejši drži učencev.

Vpliv na čutila in center za orientiranje

Razvijejo se čutila za ravnotežje – vestibularni aparat v srednjem ušesu, pri telovadbi na orodju sodeluje večina čutil, zato je koristna tudi za funkcionalno usposabljanje živčevja. Pomembni so vid, sluh in pa kinestetična čutila s proprioreceptorji v mišicah in sklepih.

Vpliv na notranje organe

Telovadba na orodju je v osnovi manj koristna za krepitev nekaterih notranjih organov, vendar pa se da s pravilno vadbo (uporaba telovadnega orodja kot ovire in telovadni preskoki) škodljive vplive izničiti.

Prispevek k moralnim in drugim duševnim kvaliteta

Razvoj pozitivnih karakternih lastnosti in vrlin, kot so pogum, odločnost, samozavest in vztrajnost. Ob premagovanju lastnih slabosti krepi svojo voljo, nauči se preudarnosti in ocene lastnih zmogljivosti.

Razvijanje čuta za kolektivnost in tovarištvo

Vadeči se skupaj učijo prvine, drug drugega vzpodbujajo, si pomagajo in se medsebojno varujejo. Uspeh vrste, oddelka, šole je odvisen od deleža posameznika, uspeh posameznika je skupni uspeh vseh.

Metodika (metodični prijemi pri učenju prvin)

Metodično- didaktični načrti

1. Ustrezne pripravljane vaje
2. Demonstracija učitelja ali najboljših učencev
3. Razlaga pravilnega gibanja in opozarjanje na napake
4. Izvedba prvin v olajšanih okoliščinah
5. Pomoč in varovanje

Posamezno točko avtor še podrobneje razloži in opiše.

Pomembnejše prvine z opisom in metodičnimi lestvicami iz gradiva za prvi in drugi semester

Avtor podrobneje predstavi naslednje prvine: kolebanje v vzpori, prednožko z obratom na bradlji, raznožka na koncu bradlje, prevrat sklecno na koncu bradlje, preval nazaj iz seda čelno, vzpora z zakolebom, vzpora s predkolebom, preval naprej sklonjeno, stoja na ramenih, vzpora sklopno, vzmik na drogu, naupor iz zaves v podkolenu, seskok naprej podmetno, seskok iz seda jezdno s pol obratom/odnožka, kolebanje s kolebom trzoma, kolebanje s pokolebom in pritegom, kolebanje z obrati, naupor jezdno, odbočka, skrčka z droga, guganje na dosežnih krogih, guganje v vesi vznosno, kolebanje na krogih na mestu, prevrat nazaj raznožno, telovadni preskoki - skrčka, raznožka, raznožka z obratom, prednožka z zaletom od strani, prednožka z zaletom naravnost, raznožka čez skrinjo vzdolž.

Pomembnejše prvine z opisom in metodičnimi lestvicami iz gradiva za tretji in četrti semester

Preval nazaj do vzpore na bradlji, preval nazaj do opore na lahteh, naupor vzklopno, odbočka, skrčka iz leže čelno na bradlji, premet v stran iz stoje na ramenih, toč jezdno in nazaj, toč nazaj v opori spredaj, toč naprej v opori spredaj, naupor trzoma spredaj, naupor vzklopno na drogu, naupor v zakolebu, seskok podmetno z obratom, pripravljalne vaje za izvinek nazaj na krogih na mestu, pripravljalne vaje za izvinek naprej na krogih na mestu, naupor s predkolebom do sklece, pripravljalne vaje za izvinek nazaj na krogih v gugu, naupor v predgugu s predkolebom, prevrat nazaj raznožno z zaletom, sklonka čez konja na šir, raznožka čez konja vzdolž.

Telovadno orodje

Delitev na pomožna in glavna orodja; glavna orodja so bradlja, drog, krogi, konj na šir z ročaji, dvovišinska bradlja, gred, telovadni konj za preskoke; pomožna orodja so nizka bradlja, nizek drog, nizka gred, švedska skrinja, telovadna koza, telovadna miza, plezala – letvenik, lestve, švedska klop, blazine, odskočne deske, navpične žrdi, vrvi.

Terminologija vaj na orodju

Kako poimenujemo višino (doskočno, dosežno...) in položaj orodja (čelno, bočno...). Na kakšen način telovadec oprime orodje (polni, viličasti...). Na kakšne načine

telovadec izvede posamezen gib (vzklopno, jezdno, težno...) in v kakšni drži ima telo (uleknjeno, sklonjeno, vzravnano...). Kako pojasnujemo gibanje okončin (soročno, snožno, snožiti...). Vaje na orodju so razdeljene v 12 glavnih vadbenih vrst: vese in izmene vese, opora in izmena opore, sed in izmena seda, ročkanje, kolebanje, obrati, vzmiki, naupori, premiki, toči, meti, drže.

6.1.1. Praktični izpit pri telovadbi pri profesorju Jeločniku (vaje na orodju, praktično izpitno gradivo po 4. semestru)

Bradlja

Iz kolebanja v opori na lahteh z zakolebom vzpora – s predkolebom skozi skleco sed raznožno pred rokami – sesed in z zakolebom stoja na ramenih – preval naprej sklonjeno do opore na lahteh vznosno – z zakolebom vzpora – s predkolebom seskok s $\frac{1}{2}$ ali $\frac{1}{1}$ obratom k bradlji do stoje čelno ali bočno.

Preval nazaj do opore na lahteh vznosno – vzpora vzklopno – z zakolebom stoja na ramenih – preval naprej do opore na lahteh vznosno – z zakolebom vzpora – s predkolebom seskok s $\frac{1}{1}$ obratom k bradlji.

Drog

Iz kolebanja z nadprijemom naupor jezdno – toč nazaj jezdno in seskok podmetno.

Iz kolebanja z nadprijemom naupor vzklopno – koleb podmetno – vnovič naupor vzklopno – toč nazaj in seskok podmetno.

Krogi

Iz kolebanja v vesi s predkolebom vesa strmoglavo – vesa vznosno – zakoleb – s predkolebom prevrat nazaj raznožno.

Iz kolebanja v vesi s predkolebom naupor do sklece.

Krogi dosežno v gugu

Iz guganja z odrivanjem od tal v predgugu vesa vznosno – zagug – v predgugu seskok podmetno.

Preskoki čez telovadnega konja

na šir: - skrčka, raznožka, prednožka, prevrat oporno

vzdolž: - raznožka

6.2. Program smučanja pri profesor Jeločniku – povzeto po skripti iz leta 1974 (arhivsko gradivo M. Jeločnika)

Smučarji začetniki na VŠTK

Želimo jih naučiti smučati, da bi lahko kasneje sami vodili skupino, ter da bi že v 2. letniku lahko dohiteli ostale, ki so že smučali.

Prvi koraki na smučeh: Kako nosimo smuči? Kako se obnašamo na smučišču? Kako držimo palice? Pritrditev vezi. Hoja: igre, lovljenja, štafete. Obrati: okoli krivin, okoli zadnjih delov. Padanje in vstajanje. Vzpenjanje. Smuk naravnost: naloge v smuku, smučanje preko prelomnice, preko valov, v kotanji, zaustavljanje. Pluženje, plužni zavoji.

Vsako točko opiše še podrobneje.

Srednje dobri smučarji na VŠTK

Pri teh skupinah moramo stremeti za tem, da postanejo še boljši smučarji, da bodo na smučeh uživali. Pri storitvah osnovne šole prehajamo do vadbe končnih likov v dokaj zahtevni obliki. Študent mora spoznati bistvene vaje, metodično pot v takšni obliki, kot jo bo posredoval naprej svojim učencem. Pri vadbi je treba paziti na sproščeno držo, na nastavljanje robnikov, gibanje v kolenih gor-dol, ki naj bi se kot rdeča nit vleklo skozi vso šolo, smučarski odklon, ki je odvisen od strmine brega, kjer vadimo.

Smuk naravnost. Zavoj k bregu s prestopanjem. Paralelni zavoj k bregu, z razbremenitvijo na dol, z razbremenitvijo na gor. Pluženje. Plužni zavoj. Osnovni zavoj. Zavoj od brega z izpluženjem. Paralelni zavoj od brega. Hitro vijuganje. Terenski skoki.

Kandidati za vaditelja smučanja na VŠTK

Kandidati za vaditelja smučanja morajo pri praktičnem delu izpita zadostiti zahtevam, ki jih za svoje kandidate predpisuje šolski center za telesno vzgojo.

Kandidati morajo predelati osnovno in nadaljevalno šolo s pomožnimi in končnimi storitvami. Obvladati morajo tudi terensko smučanje.

<u>Izpitni liki za naziv vaditelja so:</u>	<u>koeficient težavnosti:</u>
1. smuk naravnost	1
2. plužni zavoji	1
3. zavoj k bregu z razbremenitvijo navzdol	2
4. osnovni zavoj z vbodom palice	2
5. zavoj od brega z izpluženjem	2
6. paralelni zavoj	3
7. sedeči zavoj na grbinah	3
8. hitro vijuganje	3
9. terenska vožnja	3

Program za študente, ki so dobri smučarji, a ne kandidati za učitelje smučanja

Študenti morajo predelati program osnovne in nadaljevalne šole smučanja v skladu z učnim načrtom »Šola smučanja 1974«. Demonstracija likov mora biti tehnično dovršena, vendar ne na tako visokem nivoju kot pri učiteljih. Pri teh kandidatih upoštevamo izpitne kriterije za vaditelje smučanja. Nekaterim študentom bomo na tej stopnji morali posredovati še kaj več kot samo osnovno in nadaljevalno šolo smučanja. Prvo, kar bo morda zanje zanimivo, bo vožnja med koli. Morda bo treba posredovati tudi preprosto izvedbo najpomembnejših tekmovalnih zavojev. Ti glavni tekmovalni zavoji so: tekmovalni zavoj od brega, sedeči zavoj v tekmovalnih pogojih, zavoj s paralelnim prestopanjem. Kadar nastopijo težave glede dobre demonstracije, je pomembnejše, da dobijo študenti pravilno predstavo o poteku gibanja in da znajo določen lik besedno in pravilno razložiti. Ob tem ne smemo pozabiti na dobro opazovanje, da bi se navadili ugotavljati bistvene napake.

6.2.1. Testni program smučanja za študent-e/-ke 3. letnika

Široko vijuganje. Zavoj od brega z izpluženjem zgornje smuče. Sedeči zavoj čez grbine. Terensko krmarjenje. Smučanje skozi vratca (dvojna vertikala) – 12 vratic. Tekmovanje v slalomu 25–30 vratic.

7. STROKOVNA DELA

Profesor Jeločnik se je kot mladenič navduševal tako za telovadbo na orodju kot za alpsko smučanje. Najboljša leta svojega ustvarjalnega življenja pa je posvetil strokovnemu delu na področju alpskega smučanja.

Že v prvih letih svojega dela je poskrbel za prepotrebno strokovno literaturo na področju telovadbe na orodju in smučanja s knjigami *Raznoterosti in preskoki* (iz leta 1953), *Raznoterosti za srednje šole* (1957), *Priročnik za smučarske vaditelje* (1954). Posebna odlika njegovih publikacij s smučarsko vsebino je bila vsebinska aktualnost, saj je profesor Jeločnik zgodaj navezal stike s tujimi strokovnjaki za alpsko smučanje in se redno udeleževal strokovnih posvetov in seminarjev v tujini, bralno prijetnem podajanju in v ustvarjalnih prispevkih, ki so se nanašali na terminologijo telesnih vaj in smučanja (Šport, 1996).

7.1. *Diplomska naloga Marjana Jeločnika*

Predlogi za dopolnitev metod pri poučevanju smučanja: biomehanične zakonitosti kristianije. Pisni prispevek k opravljanju izpita iz "usmerjanja": Ljubljana: M. Jeločnik, 1961.

Pouk pionirjev v smučanju: osnovne smernice o vsebini in metodah dela z otroki. Diplomska naloga: Ljubljana: M. Jeločnik, 1961.

7.2. *Članki*

1. VODNIK:

Letnik 1- 1949:

Preskoki (številka 1–2, stran 6)

Profesor Jeločnik meni, da so preskoki sredstvo za razvijanje vseh motoričnih sposobnosti. Deli jih na preskoke prosto preko orodja, preskoke z naskokom na orodje, preskoke s prijemom in naskokom na orodje in preskoke s prijemom orodja. Vsako skupino preskokov razdeli še podrobneje, opiše izvedbo.

Preskoki (3–4, 46)

Profesor Jeločnik nadaljuje z naštevanjem preskokov s prijemom orodja (sklonka, vzpetka...) in opisom izvedbe. Obdela tudi vse preskoke s prožno desko in preko mize. Na koncu piše še o prostih premetih čez mizo.

Vadbene ure za mladince vaških telovadnih društev (5–6–7, 81)

Profesor Jeločnik piše o vadbeni uri v telovadnih društvih, vadba se lahko izvaja v telovadnici ali zunaj. Vadbeno uro je razdelil na štiri dele (ogrevalne vaje, vaje oblikovanja, glavni del, pomirjevalne vaje). Podrobneje je predstavil prvih osem vadbenih ur, kjer v glavnem delu vadeči vadijo skok v višino, igre z žogo, petelinji boj, borilne vaje, lov na žogo, prevale naprej, vlečenje vrvi, met krogle, akrobatiko...

Preskoki (5–6–7, 97)

Profesor Jeločnik v članku obdela preskoke preko konja vzdolž. Pojasni pomen zaleta, odriva z deske. Preskoke razdeli na preskoke s prijemom na vrat in prijemom na hrbet. Vsak preskok podrobno opiše in razloži pravilno izvedbo.

Vadbene ure mladincev vaških telovadnih društev (8–9–10, 143)

V članku profesor Jeločnik predstavi še nadaljnjih osem vadbenih ur (od 9. do 16. ure), kjer v glavnem delu vadeči vadijo akrobatiko, podajanje žoge v teku, potiskanje preko kroga in iz ravnotežja, skok v daljavo... Vsaka vadbeni ura se zaključi z redovnimi vajami, korakanjem.

Letnik 2 – 1950:

Talna telovadba (5, 93)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da postaja talna telovadba (akrobatika) vedno bolj samostojna panoga. Z akrobatiko razvijamo vse motorične sposobnosti in je najboljša priprava za vse športne panoge. V članku piše o vzkokih (skokih), razovkah, stoji na glavi, stoji na podlahteh, stoji na rokah. Pri vseh prvinah natančno opiše pravilno izvedbo in opozarja na napake.

Talna telovadba (6–7, 124)

Profesor Jeločnik nadaljuje z opisom akrobatskih prvin. Razloži izvedbo in napake pri stoji težno z opiranjem kolen ob lahti, stoji težno iz stoje razkoračno, stoji težno ob napetih lahteh ("špičak"), stoji razovno in pri povaljki do stoje na rokah. Pri nekaterih prvinah predstavi še potrebne pripravljalne vaje.

Talna telovadba (8–9–10, 184)

Profesor Jeločnik predstavi preval naprej in preval letno, natančno opiše pravilno izvedbo, opozori na napake, ki se lahko pojavijo. Našteje in opiše nekaj predvaj za preval naprej, preval letno. Pri prevalu letno poudari pomen odriva in pravilne faze leta.

Letnik 3 – 1951:

Talna telovadba (1–2, 29)

Profesor Jeločnik opiše preval nazaj, preval nazaj do stoje na rokah, premet naprej skozi stojo na rokah. Pri vseh prvinah opiše pravilno izvedbo, našteje možne napake, poudarja pomen varovanja pri učenju prvin.

Talna telovadba (3–4, 106)

Profesor Jeločnik nadaljuje z opisom akrobatskih prvin. Piše o premetu naprej skozi stojo z odzivom sonožno, premetu v stran. Zopet opiše pravilno izvedbo, možne napake in kako napake odpravimo. Opozarja na varovanje.

Talna telovadba (7–10, 254)

V članku profesor Jeločnik predstavi premet nazaj, vzklopko z glave, prosti premet nazaj z mesta. Pri vseh prvinah opiše pravilno izvedbo, potrebne predvaje in napake, ki se lahko pojavijo. Natančno opiše varovanje vadečih.

Letnik 4 – 1952:

Nekaj prvin iz akrobatike v dvojicah (7, 216)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da so akrobatske prvine izredno priljubljene med mladimi. Še posebej prvine, pri katerih sodelujeta dva vadeča. V parih lahko izvajamo premete čez ležečega tovariša, prevračanje dveh, premet čez hrbet, premet z vratu, raznožka čez glavo, premet nazaj z lahti, prosti premet nazaj z dlani. Za vsako vajo opiše izvedbo, metodični postopek in napake, ki se lahko pojavijo.

Tam na klanecu je vse živo (9–10, 291)

Množice mladih smučajo pri nas vsako zimo, vendar v večini primerov brez vodstva in osnovnih navodil, ki pripomorejo, da se mladi razvijejo v izvrstnega smučarja. Profesor Jeločnik predstavi gradivo za delo z mladimi na snegu. Opiše hojo in drsenje s smučmi, štafete, spuste skozi vratca, po valovih, pobiranje predmetov, podajanje palic, skoke.

Letnik 5 – 1953:

Raznoterosti za pionirje (8–9–10, 292)

Profesor Jeločnik našteje in opiše nekaj preprostih vaj, ki bi jih bilo smiselno uporabljati pri telovadbi. Z njimi lahko postane vadbeno ura bolj živa in zanimiva. Učenci na zabaven način pridobivajo, izboljšujejo svoje gibalne sposobnosti.

Letnik 6 – 1954:

Zabavne igre (1–2, 47)

V članku profesor Jeločnik našteje in opiše nekaj zabavnih, družabnih iger za otroke (prižgati svečo, klip-klop, podajanje novca...).

Raznoterosti za mladince in člane (3–4, 78)

Profesor Jeločnik našteje in predstavi nekaj zabavnih vaj v dvojicah, trojicah. Opiše preskok v troje, skok čez ramo, stojo na ramenih, premet vstran čez roko, stojo na rokah, prevrat naprej.

Letnik 7 – 1955:

Preskoki čez kozo za pionirje (1–3, 58)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da mladi zelo radi skačejo v višino, v globino ali čez orodje. Z uporabo kozo se dajo združiti vsi trije načini. V članku opiše in razloži odpiranje od tal na mestu, sed na kozo, preskok v oporo spredaj in sed jezdno, skok na kozo do opore klečno, skoke na kozo s švedske klopi, skoke na kozo s pokrova švedske skrinje, raznožko čez kozo.

Letnik 8 – 1956:

Od prevala naprej do prostega prevrata (7, 130)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da prosti prevrat naprej ni težka prvina in se da hitro naučiti, če se držimo pravilnega metodičnega postopka. Za prevrat naprej je potrebno znati preval naprej, preval naprej z nižjega na višje čez švedsko skrinjo ali

čez telovadce, prevale čez več blazin, prevrat z veso pod komolci dveh telovadcev, prevrat s pomočjo dveh telovadcev, ki primeta vadečega vsak s svoje strani za roke, prevrat s pomočjo dveh telovadcev, ki primeta vadečega ob odzivu navzgor z eno roko za prsi, z drugo za tilnik, prosti prevrat ob varovanju enega vadečega, prevrat z odzivom in zamahom do vzročanja.

Raznožka (10–11, 214)

Profesor Jeločnik v članku opiše metodični postopek za učenje raznožke čez konja vzdolž. Vadeči vadijo raznožko preko kože, preko dveh koz. Po teh predvajah s pomočjo kože pride na vrsto konj. Vadeči izvedejo več predvaj s pomočjo švedske skrinje in konja, postavitev konja poševno na smer zaleta in na koncu raznožko čez konja.

Hitro vijuganje. Bistvo moderne smučarske tehnike (12, 249)

Osnova hitremu vijuganju je kristianija, pri Francozih rotacijska, pri Avstrijcih pa plužna. Sodobno hitro vijuganje ne pozna več zamaha in protizamaha, temveč je treba upoštevati vbodljaj palice, hitro razbremenitev gor. Hitro vijuganje v Avstriji ni namenjeno le vrhunskim tekmovalcem, temveč se ga učijo že najmlajši. Obstajata dve poti za učenje hitrega vijuganja: prva preko pluženja, druga s pomočjo poskakovanja (razbremenjevanja gor).

Letnik 9 – 1957:

Telovadna palica (1 , 16)

Profesor Jeločnik piše, da je telovadna palica preprost, a učinkovit rekvizit. V članku predstavi nekaj vaj s palico. Palico lahko mečemo in lovimo, jo preskakujemo, izvajamo z njo vaje spretnosti, nošenja, borilne vaje, vlečenja.

Uporaba švedske klopi pri učenju premeta v stran (2–3, 43)

V članku profesor Jeločnik predstavi učenje premeta v stran z uporabo švedske klopi. Metoda je primerna tudi za manj "nadarjene". Vse tri predvaje za postopno učenje podrobno opiše, opozori na pravilno izvedbo.

Premet nazaj (2–3, 45)

Profesor Jeločnik opiše pravilno izvedbo premeta nazaj. Ugotavlja, da je najtežji del premeta odziv in prijem z rokami nazaj. Vadbo premeta razdeli na vadbo odziva in prijem z rokami na tla. Za vsak del predstavi nekaj predvaj, ki pripeljejo vadeče do samostojnega izvajanja premeta.

Pripravljalne vaje za odbočko (10–11, 193–196)

Profesor Jeločnik predstavi odbočko, ugotavlja, da je zelo privlačna prvina za mlade telovadce. Za učenje odbočke predstavi celo vrsto predvaj na tleh, s pomočjo švedske skrinje, švedske klopi, nizke bradlje. Pri končni izvedbi poudari pomen pravilnega varovanja.

Raznožka na bradlji (12, 230–232)

V članku profesor Jeločnik predstavi raznožko na koncu bradlje in raznožko čelno na sredi bradlje. Najprej napiše nekaj splošnih predvaj na bradlji. V nadaljevanju pa predstavi veliko število predvaj za raznožko na koncu in čelno na sredi bradlje. Vsako predvajo podrobno opiše.

2. LJUDSKI ŠPORT :

Letnik 10 – 1958:

Stoja na ramenih in prevali na bradlji (številka 1–2, stran 10)

V članku se profesor Jeločnik posveti učenju stoje na ramenih na bradlji, učenju prevala naprej in učenju prevala nazaj na bradlji. Za vsak element predstavi in opiše nekaj predvaj, pri tem se drži didaktičnega načela "od lažjega proti težjemu".

Kaj sem videl na tekmovanju v slalomu v Badgastainu (1–2, 24)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da je na prvenstvu videl sodobno tehniko vožnje skozi vratca pri slalomu, dobro psihofizično pripravljenost najboljših, zadnje priprave najboljših pred štartom. Spoznal je bistvene značilnosti dobre organizacije svetovnega prvenstva.

Vzpora vzklopno na bradlji in še kaj (4–5, 85)

Profesor Jeločnik v članku piše o vzporah na bradlji, in sicer opiše vzporo vzklopno, vzporo v zakolebu in vzporo v predkolebu. Za vsako izmed naštetih vzpor opiše tehniko pravilne izvedbe in predstavi nekaj predvaj.

Dvovišinska bradlja kot zapreka (6–7, 127–130)

V članku profesor Jeločnik ugotavlja vrednost uporabe dvovišinske bradlje pri vadbi. Z uporabo dvovišinske bradlje kot ovire skupaj s švedsko skrinjo je lahko vadba pestra in zelo učinkovita. Dvovišinsko bradljo lahko vadeči preplezajo, preskakujejo s pomočjo švedske skrinje, vadijo vzmike, podmetne seskoke...

Oprema šolskega vadišča s stališča novega učnega načrta (10–11, 181–185)

Profesor Jeločnik piše, kako naj bi bilo urejeno preprosto vadišče pri šoli. Ugotavlja, da za ureditev vadišča niso potrebna velika finančna sredstva, temveč dobra volja. Za preprosto vadišče je potreben del ravnega sveta, daljši hlod, luknja, napolnjena z žagovino, tarča, enostavno igrišče za igre z žogo. V nadaljevanju članka piše o nekaterih vajah na vodoravnem hlodu in na večih gredeh.

Bistvene značilnosti sodobne plužne kristianije (12, 237)

V članku profesor Jeločnik ugotavlja, da je plužna kristianija nastala iz plužnega loka in lahko popolnoma nadomesti paralelno kristianijo. Za znanje plužne kristianije je potrebno predhodno znanje pluženja naravnost, plužnega zavoja, vijuganja med

pluženjem, plužnega loka, plužne girlande. Vse like profesor opiše in opozarja na možne napake.

Letnik 11 – 1959:

Nekaj nasvetov smučarskim trenerjem (1–2 , 14)

Profesor Jeločnik piše, na kaj vse mora misliti dober, uspešen smučarski trener pri svojem delu. Ugotavlja, da dober tekmovalec še ni nujno dober trener ter daje nasvete za uspešno delo.

Paralelna kristianija po novem načinu (1–2, 23)

Prva paralelna kristianija je nastala v Avstriji in se je imenovala "tempo kristianija". V Franciji se je takšna paralelna kristianija v petdesetih letih imenovala "ruada". Sodobna kristianija je zavoj od brega, pri čemer so smuči od začetka do konca vzporedne in tesno skupaj, pomembna pa je razbremenitev navzgor in potiskanje repov smuči s petami v levo, desno.

Kaj smo videli novega na smučarskem kongresu v Zakopanah (5–6 ,77)

Profesor Jeločnik opisuje dogajanje na petem smučarskem kongresu, predstavi nekaj zanimivosti v Zakopanah in tamkajšnjih razmerah za smučanje. Pri smučarskih skokih piše o novem dognanju, da je tudi kot odskoka pomemben za dolžino leta. Avtor podrobneje opiše še razpravo avstrijskega pedagoga o značilnostih alpskega smučanja od leta 1920 do danes. Na koncu omeni še nastop demonstratorjev iz alpskih dežel, skandinavskih tekačev na smučeh in nastop Avstrijcev.

Podrobni učni načrt za talno telovadbo (5–6, 91)

V članku profesor Jeločnik opiše določene elemente na parterju, ki se pojavijo v učnem načrtu od prvega do petega razreda OŠ, in predvaje, potrebne za učenje teh elementov.

Podrobni učni načrt za talno telovadbo (7–8, 131)

Profesor Jeločnik opiše določene elemente na parterju, ki se pojavijo v učnem načrtu od šestega do osmega razreda OŠ, in predvaja, potrebne za učenje teh elementov.

Priprave alpskih smučarjev (9–10, 160)

Profesor Jeločnik piše o seminarju, namenjenem alpskim smučarjem. Na seminarju so se udeleženci seznanili z načinom dela v pripravljalnem obdobju in izvedli meritve fizičnih sposobnosti posameznikov. Za uspeh na snegu je pomembna vadba v pripravljalnem obdobju, ki naj vsebuje krepilne vaje, tek v naravi, igre z žogo, telovadne preskoke in talno telovadbo.

Kaj moramo vedeti o smučarski opremi (11–12, 176)

Profesor Jeločnik piše v članku o tem, kakšne smuči, vezi, palice in čevlje naj bi si kupil rekreativni smučar. Izbira smuči naj bo odvisna od teže in znanja smučanja. Pomembna se mu zdi izbira smuči za otroke, na kaj vse je potrebno paziti. Ugotavlja, da so prihodnost varovalne vezi, ki pa jih pri nas še ne izdelujejo. Palice naj bodo primerno dolge jeklenke. Za uspešno smučanje so pomembni dobri smučarski čevlji, sodobna tehnika smučanja zahteva ozek smučarski čevljev. Na koncu se dotakne še pravilne nege smuči in smučarskih čevljev.

Letnik 12 – 1960:

Tri naloge za napredek tekmovalnega smučarstva (9–10, 152)

Profesor Jeločnik ugotavlja, kaj je bilo narejenega za večji napredek alpskega smučanja pri nas in kaj bi bilo potrebno še storiti. Pomembna se mu zdi vzgoja smučarskih vaditeljev in učiteljev za delo z mladimi, iskanje mladih nadarjenih smučarjev, ki bodo upravičili vložena sredstva, in vzgoja, šolanje čimvečjega števila domačih trenerjev.

Letnik 13 – 1961:

Kaj smo videli na smučarski tekmi v Kitzbuehl (1–2, 9)

Profesor Jeločnik ugotavlja, kako smučajo najboljši in kaj je potrebno za napredek v smučanju. Smučanje je v Avstriji ljudski šport, osnova vsega pa je domači smučarski turizem. V nadaljevanju podrobneje razčleni značilnosti, ki jih je opazil pri smuku in slalomu. Na koncu omenja naše tekmovalce in jih primerja z najboljšimi.

Naučimo šolske otroke plavati (5–6, 77)

Profesor Jeločnik meni, da je naloga OŠ naučiti vse otroke plavanja v osmih letih. Ugotavlja, da je v Sloveniji dovolj bazenov in kopališč (na tekočih in stoječih vodah) za učenje plavanja. Ugotavlja, da šola kot pedagoška ustanova do sedaj ni bila glavni pobudnik učenja plavanja, čeprav je plavanje zapisano v učnem načrtu, ampak so to plavalni klubi in druge organizacije. V članku piše še o oblikah in organizacijskih ukrepih v šolah za učenje plavanja in pa stroških, ki se pojavijo. Ugotavlja, da je veliko učiteljev in pedagoških delavcev samih neplavalcev, kar bi bilo potrebno spremeniti.

Sodelovanje visokih šol za telesno kulturo v Bg-Zg- Lj (5–6, 101)

Osnovna načela za poučevanje pionirjev v smučanju (9–12, 166)

V članku profesor Jeločnik odgovarja na štiri vprašanja, ki so pomembna za poučevanju otrok pri smučanju. Piše o uporabi primernih sredstev pri vadbi. Osnovna sredstva deli v tri skupine: igre, vaje in naloge, izleti v zasnježeno naravo. Izvedba storitve pri otrocih naj bo lastna, preprosta, vendar naj vsebuje vse osnovne značilnosti zahtevane tehnike. Na koncu se dotakne še lika smučarskega učitelja, ki mora biti predvsem dober pedagog pri otrocih.

Predlog za dopolnitev šole smučanja (9–12, 174)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da se šola smučanja ves čas dopolnjuje. Predlaga, da naj vsebuje sodoben učni načrt, nekatera osnovna načela. Smiselno se mu zdi

razdeliti učni načrt na osnovno in nadaljevalno šolo smučanja. V članku razvrsti in opiše vaje v osnovno in nadaljevalno šolo smučanja.

Biomehantične zakonitosti kristianije (9–12, 178)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da je prišlo v tehniki zavijanja na smučeh do velikih sprememb zaradi razvoja opreme in žičnic. Avtor primerja biomehanske zakonitosti pri stari vrtilni kristianiji s sukanjem trupa in novo tehniko, krmarjenje s protizasukom telesa. Na koncu se dotakne še smučanja s kombinacijo obeh načinov.

3. TELESNA KULTURA:

Letnik 14 – 1962:

Smučanje z vidika rekreacije (številka 4–6, stran 28)

Profesor Jeločnik v članku ugotavlja, da na zadnjem smučarskem kongresu ni bilo prikazanega nič novega na področju tehnike in metodike poučevanja. Novost pa so prizadevanja za povečanje rekreativnega smučanja, množičnosti, saj je smučanje zdrava in koristna oblika rekreacije. Zato je zelo pomembna gradnja visokogorskih središč, žičnic in gorskih cest. Profesor Jeločnik nadalje ugotavlja, da daje rekreativno smučanje osnovo za tekmovalni šport, za uspešen razvoj rekreativnega smučanja pa je potrebna mreža smučarskih šol.

Skrb za napredek smučarstva in smotrno vlaganje sredstev (7–9, 1)

Profesor Jeločnik razmišlja, zakaj smučanje pri nas še ni dovolj razvito. Ugotavlja, da ni dovolj zadovoljivega napredka, ne tekmovalnega ne rekreativnega smučanja. Pomembno se mu zdi smotrno vlaganje v organizacijo velikih prireditev in v infrastrukturo, vendar tako, da bo oboje vzpodbuda mladim in ostalim za ukvarjanje s športom, smučanjem. Za tekmovalno smučanje pravi, da ima resnično prihodnost le v množičnem. Smiselno se mu zdi vlagati predvsem v alpsko smučanje in skoke, manj v smučarski tek. Velik pomen daje tudi skrbi za strokovno usposobljene smučarske kadre.

Letnik 16 – 1963:

Ob ustanovitvi Centra za vzgojo in izpopolnjevanje strokovnih kadrov (2, 70)

Profesor Jeločnik v članku piše o pomenu in namenu, nalogah Centra za razvoj telesne kulture in športne rekreacije pri nas. Center je namenjen izobraževanju amaterskih delavcev, nekdanjih tekmovalcev, ki se želijo ukvarjati s trenerskim delom in tudi strokovnjakom, ki si želijo še dodatnih znanj. Za uspešno delovanje Centra so bile imenovane posebne komisije, vsaka s svojim področjem delovanja. Na koncu se avtor dotakne še pomena literature in strokovnih filmov ter nujnosti gradnje športne infrastrukture pri nas.

Kakšne smuči – lesene, kovinske ali plastične (4, 119)

Profesor Jeločnik primerja različne vrste smuči, pri čemer opiše zgodovinski razvoj lesenih in ostalih smuči, kovinskih in plastičnih. Med sabo primerja različne vrste smuči, pri čemer ugotavlja, da so lesene smuči boljše za slalom, kovinske za veleslalom in smuk, kar velja za vrhunske smučarje, medtem ko ostali večjih razlik med smučmi niti ne opazijo. Na koncu avtor ugotavlja, da so plastične smuči predrage in se prehitro uničijo, kar daje prednost lesenim in kovinskim smučem.

Letnik 17 – 1964:

Novosti v avstrijski šoli smučanja (2, 64)

Profesor Jeločnik piše o sedmem smučarskem kongresu in se sprašuje kaj novega so pripravili Avstrijci, piše o novi drži, ki so jo uvedli Avstrijci v svojo šolo – močno vzravnana in v gornjem telesu zaklonjena drža, opisuje prednosti in slabosti te drže. V zadnjem delu članka opisuje razlike med našo in avstrijsko šolo smučanja in vzroke za te razlike.

Nova tehnika in metode pri poučevanju smučanja (4, 132)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da že obstaja "čisto naš" način poučevanja smučanja. Naprej piše o nekaterih posebnostih, ki so potrebne za izpopolnjeno tehniko smučanja. Na koncu piše še o novih vajah, ki bi jih bilo potrebno uvesti v osnovno šolo smučanja.

Letnik 18 – 1965 :

Moje misli ob učni praksi slušateljev VŠTK (2, 44)

Profesor Jeločnik opisuje obisk prakse v neki šoli in ugotavlja razmere v telovadnici. Pohvali enotna oblačila učencev in se sprašuje o primernosti oblek za pedagoge. Zanima ga, kdaj se dejansko prične ura telovadbe. Na koncu pohvali študente, ki so pouk vodili.

Alpska smučarska šola (2, 53)

V članku piše profesor Jeločnik o ustanovitvi prve alpske smučarske šole pri nas v Kranjski Gori ter opisuje pomen tovrstne šole za smučanje. Sama šola oziroma učni program je bil organiziran tako, da je vadba čim manj ovirala učence pri pouku. Avtor ugotavlja, da je alpska šola v Kranjski Gori izpolnila pričakovanja, zato bi bilo smiselno ustanoviti še več športnih šol.

Kratek pregled razvoja alpske smučarske tehnike (3–4, 87)

Profesor Jeločnik ugotavlja, da se je alpsko smučanje začelo razvijati v sosednji Avstriji že nekaj desetletij pred koncem devetnajstega stoletja, Zdarsky pa je avtor lilienfeldske tehnike smučanja (krmarjenja). V dvajsetih letih dvajsetega stoletja pa se pojavi "arlberška" tehnika, ki temelji na plužnem načinu zavijanja. Kasneje se pojavi še francoska vrtilna tehnika, v 50. letih pa še tehnika z nasprotnim sukanjem telesa. Avtor predstavi tudi razvoj smučarske tehnike pri nas.

Letnik 19 – 1971:

Novosti v alpski smučarski tehniki (1–2, 6)

Profesor Jeločnik podaja kratek pregled razvoja smučarske tehnike, od tempo-paralelne do rotacijske in nazadnje do francoske z značilno sproščeno in sedečo držo smučanja. Bistvo vsake tehnike je prilagoditev na snežne razmere in tehnične pogoje. Novosti, ki jih posreduje nova tehnika, pripomorejo k hitrejši in bolj tekoči smuki ter bolj naravni drži.

Letošnjo zimo praznujemo v Sloveniji 60-letnico alpskega smučanja (1–2, 30)

Profesor opisuje, kaj je prispevalo k hitremu razvoju smučanja. Ugotavlja, da je razvito planinstvo podlaga za začetek alpskega smučanja v Sloveniji. Smučarski izleti in vzponi drenovcev pomenijo pravi začetek turnega in hkrati tudi začetek alpskega smučanja.

Drenovci so o svojih zimskih turah pisali in predavali ter tudi prispevali prve fotografije.

Letnik 20 – 1972:

Razmerje med starim bloškim in modernim smučanjem v Sloveniji (1–2, 41)

V članku poskuša profesor Jeločnik odgovoriti na vprašanje, ali je imelo staro ljudsko smučanje na Blokah vpliv na razvijanje modernega smučanja v Sloveniji. V članku ugotavlja, da je smučanje na Bloški planoti počasi umiralo, moderno smučanje pa naj bi na Bloke prišlo po 1. svetovni vojni delno iz drugih delov Slovenije in delno po vojaki, ki so služili v avstrijski armadi. To pa naj bi se začelo, ko je bilo smučanje drugje v Sloveniji že precej razširjeno. Ugotovil je, da bi se sicer brez vpliva in tradicij stare ljudske smučarske kulture moderno smučanje širilo počasneje.

Nekaj vidikov zgodovinsko-problemske analize nastanka in razvoja smučanja v srednji Evropi

Profesor Jeločnik pojasnjuje, kako je prišlo do nastanka alpskega smučanja po svetu in zakaj se tako hitro širi. Prednik športnega smučanja je staro skandinavsko, predvsem norveško smučanje, zato avtorja zanima, kdaj je prodrlo skandinavsko smučanje v srednjo Evropo. Za sam razvoj smučanja je pomemben tudi razvoj

planinstva, saj je bilo potrebno najti način smučanja, ki bi bil primeren v gorskem svetu. Z nastankom zimskega smučarskega turizma je prišlo do prve alpske šole in tehnike smučanja, ki je znana pod imenom "arlberška".

Letnik 22 – 1974:

Ukrepi za varnost pri smučanju (3, 11)

V tem članku profesor Jeločnik obravnava nekaj vprašanj o ukrepih za varnost pri smučanju na smučiščih kot tudi pri ostalih oblikah smučanja. V članku ugotavlja, da mora za varnost poskrbeti posameznik sam (telesna pripravljenost, upoštevanje označb na progah...), učitelji v šolah, mediji in pa seveda smučišča sama, s primernimi in dovolj velikimi smučišči, urejenimi progami, vzdrževanjem snežne površine. Na koncu ugotavlja, da bi bilo potrebno to področje urediti z ustreznimi predpisi.

Šola smučanja z vidika alpske smučarske tehnike (4, 5)

Profesor v članku predlaga, kako z bolj smotrnim poučevanjem doseči zadovoljive učne uspehe in poudarja nujnost upoštevanja metodično-didaktičnih načel in temeljnega smotra, omogočiti čim hitrejše sprejemanje znanja. V članku piše tudi o nekaterih napakah, ki so se pojavile v preteklosti pri poučevanju smučanja. V nadaljevanju navaja nekatera priporočila za oblikovanje prihodnjih učnih načrtov pri smučanju.

Letnik 24 – 1976:

Organizirano planinstvo temelj za razvoj smučanja v Sloveniji (4, 5)

Profesor Jeločnik v članku ugotavlja, da je športno-rekreativno alpsko smučanje posledica bogate tradicije in razvite planinske kulture na Slovenskem, razvoj smučanja pri nas je bil povezan s planinstvom že pred 1. svetovno vojno, še bolj pa po njej. Avtor ugotavlja, da je temeljni motiv za smučanje zimsko planinstvo, smučiči

pa so sredstvo, ki takšno planinstvo omogoča, ta prvi organizirani začetek smučanja v Sloveniji pa lahko imenujemo tudi začetek "alpskega smučanja".

Strokovne članke profesorja Jeločnika lahko razdelimo v dva dela, telovadni in smučarski del. Od leta 1949 do leta 1957 se je v svojih člankih ukvarjal le s telovadbo, v tem času je napisal 23 člankov z izključno telovadno vsebino, razen leta 1953 in 1956, ko je napisal po en članek s smučarsko vsebino. Leta 1958 je napisal in objavil štiri članke s telovadno vsebino in dva s smučarsko. V letu 1959 pa je posvetil več pozornosti člankom s smučarsko vsebino, napisal jih je štiri in le dva s telovadno vsebino. Po letu 1960 je pisal in objavil le članke s področja smučanja, razen nekaj skokov na druga področja (plavanje, šolska metodika). Članke s telovadno vsebino ni več objavil.

7.3. Knjige (monografske publikacije)

Raznoterosti in preskoki. Ljubljana: »Polet«, 1953, 94 strani.

Raznoterosti imenuje profesor Jeločnik tudi akrobatika. Raznoterosti pomagajo pri obvladovanju telesa v prostoru in so dopolnilna dejavnost pri športni vzgoji in najboljše priprava za mnoge športe. Pri vsaki prvini je opisana izvedba, napake, ki se pojavljajo in pripravljalne vaje in predvaje. Knjiga je razdeljena na 7 poglavij. Opisuje skupino vzkokov, razovk in stoj, raznoterosti (prevali naprej, nazaj...), raznoterosti v dvojicah (premet v dvojicah, preval čez hrbet...), preskoki čez orodje (preskoki z vskokom na orodje, prednožka, sklonka...), preskoki s prožno desko (vskoki na mizo, premet...), preskoki čez konja vzdolž (raznožka, skrčka...), preskoki čez sotelovadce (preval, skrčka, premet...).

Priročnik za smučarske vadiatelje. I. del, Temeljna šola, Ljubljana: »Polet«, 1954 (Hrovatin Bojan, soavtor in urednik), 228 strani.

Raznoterosti za srednje šole. Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1957, 39 strani.

Knjiga je razdeljena na osem poglavij, kjer vsako poglavje opisuje posamezen razred. Za vsak razred so opisane pripravljalne vaje za prvine kot tudi prvine same, med prvine prvega razreda sodijo prevali naprej do seda, prevali naprej..., v osmem razredu pa naj bi vadeči izvajali preval letno naprej uleknjeno, prevale v trojicah...

Telovadne raznoterosti. Ljubljana: Polet, 1957, 137 strani.

V knjigi zbrano gradivo je namenjeno tako šolam kot društvom za množično vadbo in gradivo, ki bo koristno tudi za tekmovalce na orodju. V knjigi je zbrana obsežna zbirka najrazličnejših vaj v dvojicah in trojicah, od preprostih do vrhunskih. Posebno pozornost avtor namenja metodičnim postopkom, namenjenim vaditeljem, učiteljem in vsem ostalim, ki jih snov zanima. Knjiga je razdeljena na deset poglavij; nošenja (samokolnica...), vzkoki (z enonožnim, sonožnim odrivom...), razovke, stoje na rokah (na plečih, na glavi, razovno...), skoki in preskoki čez telovadce (prosti skoki, preskoki z oporo na sotelovadca, prevrati ...), premet v stran oporno (premeti v stran...), vzravnavna vzklopno, premet naprej skozi stojo na rokah (z oporo na eno roko, z odrivom sonožno...), premet nazaj oporno, drobne raznoterosti za pionirje (vrtiljak, veriga, žaba...).

Telovadba na orodju: za šole in društva. Ljubljana: DZS, 1959, 103 strani

Profesor Jeločnik je v knjigi zbral gradivo iz osnovne telovadbe na orodju, obdelal snov s pedagoško-metodičnega vidika in naštel vse gibalne naloge in vaje v kratki obliki. Pozornost je posvetil metodičnim postopkom najosnovnejših vaj na orodju, pravemu zaporedju vaj, ki pripomorejo k zelenemu znanju. Pri učenju se drži načela, da je treba manj učiti končno izvedbo, ampak posredovati vaje in gibalne naloge, ki učenca do teh prvin privedejo. Knjiga je razdeljena na tri poglavja; telovadba na orodju za mlajše pionirje, stare 7–11 let (uporaba nizke gredi, grednika, švedske skrinje), telovadba na orodju za starejše pionirje, stare 11–14 let (uporaba nizke, visoke dvovišinske bradlje, nizek drog...), telovadba na orodju za mladince, stare 15–18 let.

Akrobatika: vježbe na tlu. Zagreb: Sportska štampa, 1963, 118 strani

Knjiga z naslovom Akrobatika: vježbe na tlu je Jeločnikov prevod njegove knjige Telovadne raznoterosti, s predgovorom Jelice Reljić, takratne docentke na Visoki šoli za telesno kulturo Zagreb.

Šola alpskega smučanja. Ljubljana: Center za šolanje in strokovno izpopolnjevanje kadrov, 1965 (*Šola alpskega smučanja*. Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1966), 90 strani.

V tem delu avtor celovito opiše šolo alpskega smučanja. Knjiga je sestavljena iz enajstih poglavij, v njej je opisan razvoj alpske smučarske tehnike (prva tehnika, arlberška tehnika...), kaj naj vsebuje učni načrt šole smučanja z osnovno in nadaljevalno šolo (z opisom elementov in storitev), kakšne so naloge smučarskega učitelja in učno-metodični prijemi, piše o usmeritvi v alpsko tekmovalno smučanje (sredstva za pridobivanje moči, hitrosti, vaje spretnosti...), o treningu na snegu, na koncu predstavi program tečajev za učitelje in vaditelje.

Šola alpskega smučanja. Ljubljana: Državna založba Slovenije, 1966, 134 strani.

Treniranje alpskega smučanja: priročnik zgodnje športne usmeritve v alpsko tekmovalno smučanje. Ljubljana: Šolski center za telesno vzgojo in VŠTK, 1972 (soavtorja Šmitek J., Šturm J.), 75 strani.

V knjigi z desetimi poglavji pišejo avtorji o modelu treniranja v alpskem smučanju, profesor Jeločnik je avtor štirih poglavij; uvoda, potem poglavja o osnovnem alpskem tekmovalnem smučanju, o kondicijskem treniranju in treniranju na snegu. Ugotavlja, da je Slovenija (Jugoslavija) planinska država z ugodnimi snežnimi razmerami, zato imamo pogoje za razvoj alpskega smučanja in alpskega tekmovalnega smučanja.

Smučanje za otroke. Ljubljana: Mladinska knjiga, 1972, 122 strani.

Profesor Jeločnik je prevedel in priredil knjigo Manfreda Woecheslanderja Kinder laufen leichter Ski in v njej zapisal uvodne besede.

Športni razredi za alpsko smučanje. Ljubljana: Inštitut za kineziologijo VŠTK, 1974, 98 strani.

V knjigi profesor ugotavlja, da je potrebno pričeti z vadbo pri smučanju dovolj zgodaj. Da bi postali dobri tekmovalci, se morajo vadeči seznaniti s tekmovalnim programom in tehniko zgodaj. Knjiga je razdeljena na šest poglavij, kjer je v uvodu opisan osnovni namen študije o športnih razredih za alpsko smučanje, in metode pri pripravi študije. Potem piše o načelu zgodnje usmeritve v alpsko tekmovalno smučanje, predstavljena je dosedanja praksa v Sloveniji (alpska smučarska šola v Kranjski Gori, Trziču, Škofji Loki...), smučarski razredi v tujini, sledijo zaključki in predlogi ter posebni problemi, ki se lahko pojavijo. Na koncu so dodane štiri priloge; obrazci iz osebne mape učencev, okvirni letni načrt treniranja, opisi testov iz ŠVK, opisi situacijskih testov za merjenje uspešnosti v smučarski motoriki.

Učitelj smučanja: gradivo za teoretične izpite. Ljubljana: Šolski center za telesno vzgojo, 1976, 128 strani.

Vaditelj smučanja: gradivo za teoretične izpite. Ljubljana: Šolski center za telesno vzgojo, 1976 (Jeločnik M., Vučetič-Zavrnik Ljubica, Šegula Pavle), 127 strani.

Vaditelj smučanja: gradivo za teoretične izpite. Ljubljana: Šolski center za telesno vzgojo, 1979 (Jeločnik M., Kenda Rajko, Vučetič-Zavrnik Ljubica, Šegula Pavle, Dvoršak Miro, Robič Andrej, Trškan Marko), 108 strani.

Profesor Jeločnik je v knjigi avtor prvega poglavja, pregleda zgodovine smučanja. Piše o najstarejših zapiskih o smučanju, o smučanju na Bloški planoti, ljudskem smučanje na Pohorju, o Drenovcih in začetku alpskega smučanja v Sloveniji. Piše, kako se je razvijalo alpsko smučanje, predstavi nordijsko-alpsko tehniko, arlberško tehniko, paralelno vrtilno tehniko, tehniko z nasprotnim sukanjem telesa. Na koncu poglavja opiše še začetke tekmovalnega smučanja.

Začetki in razvoj smučanja v Sloveniji in evolucija alpske smučarske tehnike. Ljubljana: Šolski center za telesno vzgojo, 1981, 194 strani.

Ker ni uspel zagovarjati svojega doktorata, ga je profesor Jeločnik izdal v obliki knjige. Knjigo je razdelil na enajst poglavij in v njej obdelal nastanek alpskega smučanja in raziskal njen razvoj. Želel je temeljito obdelati in razložiti preteklost množične športne zvrsti. V delu je razložil nekatere pojme in definicije, se dotaknil pregleda dosedanjih raziskav na tem področju, opisal klimatske razmere v Sloveniji, potem opisal posamezne vrste smučanja pri nas (bloško smučanje, smučanje na Pohorju...), preučil pojav športnega smučanja v Sloveniji in njegov razvoj pri nas in v svetu, na koncu je dodal še poglavji namen dela in metoda, kjer je uporabil zgodovinsko raziskovalno metodo.

Vaditelj smučanja: gradivo za teoretične izpite, Ljubljana, Fakulteta za telesno kulturo, 1986, 108 strani

Profesor Jeločnik je avtor ali soavtor 16 knjig s področja orodne telovadbe in smučanja. Med leti 1953 in 1959 je izdal 5 knjig, od tega so bile 4 s telovadno vsebino. Leta 1961 je izdal *Akrobatiko*, prevod svoje knjige *Telovadne raznoterosti* v hrvaškem jeziku. Po tem letu se je posvetil le delom s smučarsko vsebino, zadnjo knjigo je izdal leta 1986.

7.4. Mentor pri diplomskih nalogah

Program treniranja alpskih smučarjev v pripravljalni dobi: diplomsko delo: Ljubljana: C. Hribar, 1967

Vpliv ogrevanja na dosežke pri tekmovanjih v alpskih disciplinah: diplomsko delo: Jesenice (i. e. Ljubljana): J. Šmitek, 1970

Telesna kultura prebivalcev Vojvodine Kranjske v 17. stoletju: diplomsko delo: Ljubljana: N. Ingolič-Perko, 1972 (Ulaga, Drago-mentor, Jeločnik, Marjan-somentor)

Medsebojna povezanost disciplin alpskega smučanja: diplomsko delo: Ljubljana: E. Brezavšček, 1972

Analiza variance antropometričnih, fizioloških in motoričnih spremenljivk najboljših slovenskih alpskih smučarjev v letih od 1970–1973: diplomsko delo: Celje (i. e. Ljubljana): J. Švegl, 1973

Analiza smučarskih tečajev na osnovnih šolah celjske regije: diplomska naloga: Levec (i. e. Ljubljana): F. Štrajhar, 1974

Analiza modernih tokov v interpretaciji tehnike in metodike smučanja v zahodni nemški strokovni literaturi: diplomsko delo: Ljubljana: O. Kugovnik, 1974

Organizacija in obseg šol v naravi s posebnim poudarkom na šolske smučarske tečaje na osnovni šoli "Biba Rock" v Šoštanju: diplomska naloga: Šoštanj (i. e. Ljubljana): M. Natek, 1975

Pregled in ocena strokovne smučarske literature v slovenščini izdane doslej v knjigah in brošurah: diplomska naloga: Ljubljana: R. Fridl, 1979

Profesor Jeločnik je bil mentor ali somentor pri 9 diplomskih nalogah med leti 1967 in 1979. Vse diplomske naloge, pri katerih je bil mentor/somentor, so bila s smučarsko vsebino razen ene.

8. ŽIVLJENSKI SLOG MARJANA JELOČNIKA

Marjanov dan

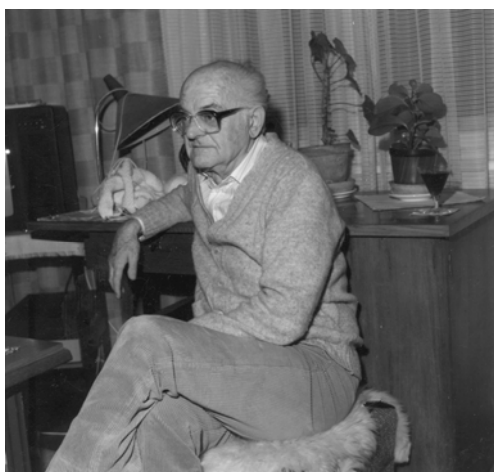
Vstal je okrog sedmih, osmih in na preprogi začel telovaditi. Telovadil je vedno, kamorkoli je šel do svojega 77.–78. leta. Potem je šel v kopalnico, kjer se je umil in obril, nakar je sledil zajtrk, brez katerega ni šel nikoli od doma, tudi če je šel na pot zgodaj zjutraj. Sledilo je branje časopisa, ob desetih je popil kavo s par kapljicami konjaka. Potem je šel v Šiško, kjer se je dobil s prijatelji. Domov je prišel za kosilo, po kosilu pa je šel počivat (ko je bil že v pokoju).

Zjutraj je šel z mopedom (kasneje s "fičkom") v službo. Za kosilo je prišel domov, kosilo je moralo biti že na mizi pripravljeno. Po kosilu je šel obvezno počivat, potem pa je, ali kaj delal, tipkal ali pa hodil na seje za 2–3 ure (smučarska zveza ali šola).

Nedelja pri Jeločniku

Vstal je okrog osmih, pozajtrkoval, potem se je odpravil na Šmarno goro in bil do kosila nazaj. Po kosilu je počival v delovni sobi ali na balkonu.

Delovna soba

Marjan v delovni sobi 22. marca 1986

Marjan je veliko časa preživel v svoji delovni sobi, ki pa je bila v bistvu soba hčerk Polonce in Urške. Posteljo v spalnici je uporabljal za spanje, po kosilu je počival v delovni sobi (soba od otrok) in tam bral časopis, uporabljal je tudi divan v kuhinji, na balkonu je imel še stol. To so bila njegova mesta in takrat, ko si je zaželel kje sedeti, ležati, so morala biti prazna.

Kaj je najraje jedel, pil?

Najraje je jedel ajdove žgance z obaro ali z mlekom, polento za zajtrk od prejšnjega dneva, kavo. Zelo rad je jedel svinjske nogice, kuhano zelenjavo, krompirjevo kašo za večerjo, fižolovo juho, pretlačen krompir z ocvirki, mlad pečen krompir. Vedno je jedel meso, vendar ga nikoli ni pojedel prav veliko, rad je imel kakršnokoli juho, ki pa je morala biti vroča. Rad je imel ribe in Marjan jih je hodil iskat na tržnico.

Rad je spil cviček. V življenju ga domači niso videli pijanega, kljub temu da so imeli vedno doma vino, pivo, vendar je pil v majhnem kozarcu in počasi. Ko je bil že star, mu je vino smrdelo.

Ko je dobil kak honorar, sta šla z ženo na večerjo. Najraje sta hodila v ribjo restavracijo nasproti operne hiše in v Vinokoper blizu Gostilne pod Lipo, hodila sta tudi h Keršiču. Ko so se vračali iz Rovinja, kjer je Marjan nekaj zaslužil, so šli z družino v Belvi.

Kaj je najraje oblekel?

Vedno je bil lepo oblečen, sam si je znal izbrati kravato in srajco. V službo na Višjo šolo (Visoko šolo) je hodil v obleki, nosil je srajco, kravato, jakno, nikoli pa ni maral kavbojk. Običajno je nosil klasične hlače s pasom, srajco in baretko-čepico. Marjan je imel svojega krojača na Trubarjevi, tako da ni nikoli nosil konfekcijskih oblačil. Hlače si na rob je likal sam, in sicer z mokro krpo, srajce pa mu je likala žena. Likati se je naučil doma, ko je še živel s starši. Služkinja, ki je bila pri njih doma, ni znala zlikati hlač, tako se je Marjan naučil likati. Kasneje, ko je bil že star, ni nikoli nosil srajce s kratkimi rokavi, saj je pravil, da se kravata ne prilega kratkim rokavom, zelo redko je nosil kratke hlače (bil je estet, tanke roke in noge mu niso bile všeč).

Partija

Marjan je bil nekaj časa član partije. V službi so mu pravili, da je priden, delaven, ti si naš. Zato se je včlanil. Vendar ni rad hodil na sestanke, ni bil tam z veseljem. Članarina je bila visoka, previsoka za družino s samo enim zaposlenim. Iz partije je izstopil, preden je dokončal doktorat.

Kultura

Marjan je imel doma (še vedno so tam) klasično literaturo, bral je Dostojevskega, Tolstoja, Balzaca in pa zgodovinske biografije (bral je pred spanjem ali ponoči, ko ni mogel spati, prižgal si je luč in bral). Zbiral je slike Perka in Gorjupa. Z ženo sta občasno hodila v Opero, prijateljeval je z opernim pevcem Rudolfom Franceljem. Doma je zelo rad poslušal operne arije po radiu. Peti ni znal in tudi plesal ni rad, čeprav je hodil ob sobotah na Tabor na plese.

Domače živali

Doma so imeli papigo Pikija. Prinesel ga je Marjan. Papiga je imela turkizno glavo in črne pikice na ličkih. Z njim sta se veliko ukvarjali obe hčeri, tako da se je naučil govoriti. Prva beseda, ki se je je naučil, je bila »Piki«, potem pa »Piki, priden tiček«, »Poglej ga, poglej ga«, »Oči, živjo«, »Teta Mija«, »Lona, učit'«, »Mama, čajčka«, »Srečno novo leto« je govoril celo leto. Ko je kdaj pozvonil zvonec, je rekel: "Kdo je?" Ko je prišel Janez Bitenc na obisk, so ptiča hčere naučile: "Zdravo, stric Žane." Enkrat je prišla na obisk tajnica Klavdija iz šole, pa je govorila, govorila, pa je ptič rekel: "K'r tih' bod". Kadar so šli ven za cel dan, jih je čakal na oknu, in ko jih je slišal, je začel vreščati, letati. Nekoč jim je ušel, ni ga bilo, zato so dali oglas v časopis. Pa je prišla soseda in povedala, da je pri eni hiši slišala, da je ptič govoril: "teta Mija". Šli so tja pogledat in res so imeli v kletki poleg domačega ptiča še Pikija. Pikija so prinesli nazaj in ko je prišel domov, je skakal po kuhinji od veselja. Če so kam šli, so kletko potem nosili k očetu gospe Nuše.

Domača opravila

Rad je pometel kuhinjo in očistil čevlje ter zlikal hlače. Doma so imeli v kuhinji peč, prav tako so imeli peč v sobi, tako da je Marjan nosil drva v stanovanje v košari in premog v vedru. Drva je dobil v Šiški, spravljena so jih imeli v kleti, v klet jih je zmetal sam skozi okno. Prav tako je sam zmetal vsako leto premog v klet. Pepel iz peči pa so nosile običajno žena ali hčeri. Da so podrli peči in uredili centralno kurjavo na olje, so Marjana težko prepričali. Še težje so odstranili štedilnik iz kuhinje, ker je pod štedilnikom sušil čevlje. Zelo je bil proti novotarijam.

Nekoč so imeli naročenega mojstra za beljenje kuhinje. Vendar ga ni bilo, je pa prišla ženina sestra in jim rekla, da zdravniki belijo sami. Pa je Marjan rekel, da bi res lahko sami prebelili in je začel sam beliti, žena je bila pomočnik. Od takrat so vedno belili sami. Kupoval je Jupol barve, stene je belil s pleskarskim mačkom, po robu pa je barval s čopičem, saj je bil zelo natančen. Prvi pralni stroj je Marjan kupil okrog leta 1960, ki pa je le pral in kuhal, tako da je morala gospa spirati na roke. Nalagal se je z vrha in bil na koleščkih, da ga je lahko peljala v kopalnico, saj je bil spravljen v kuhinji.

Vikend

Veliko so hodili v naravo in Marjan, priden kot je bil, je naredil majhno letno hiško na Golem Brdu pri Mednem. Velikokrat so šli na vikend, tam tudi prespali in od tam so bile pohodniške točke Katarina, Toško čelo, Grmada.

Marjan na vikendu z vnukom Maticem,
september 1988

Žena Nuša z vnukom pred vikendom,
september 1988

Leseno hiško je v veliki meri zgradil sam, pomagal mu je nek tesar. Ko so imeli hiško, je veliko hodil po gozdu, skupaj spravljal drva in nosil k hiški ter jih potem žagal, sekal. Zelo rad je bil na vikendu in tam delal.

Narava

Ni maral Mosteca, Rožnika, bil pa je ljubitelj Katarine, Toškega čela, Šmarne gore. Mosteca in Rožnika ni maral, ker so tam hodili «pasjgonci», kot jim je pravil, nekdanji partizani, ki so bili nekoliko privilegirani. Rad je hodil tudi na Krvavec in na Vršič. Rad je nabiral gobe s hčero Polono, najraje jurčke. S hčerama se je hodil sončit na Savo.

Avto

Najprej se je Marjan prevažal okrog s kolesom, ki ga nikomur ni posodil, potem je kolo kupil še Nuši. Potem si je kupil moped. Prvi Marjanov avto je bil «fičko», potem 850, s tistim avtom je šel tudi pozimi v snegu na vikend. Potem je kupil Opla kadetta in tega so imeli pri hiši 22 let. Avto je imel v garaži, vsako pikico je bilo potrebno takoj zdrgniti, očistiti, premazati. Če je bil dež, ni šel nikamor z avtom. Tudi na tečaje v Kranjsko Goro se ni vozil z njim, saj mu ni dišala vožnja v snegu. Marjan je bolj pozno naredil šoferski izpit in ni bil tako vešč vožnje.

Tečaji

Najprej je hodil na tečaje v Mozirje, na gozdno šolo Partizana, kjer so bili tečaji za orodno telovadbo. V Rovinju, kamor je hodil potem, so bili tečaji plavanja in telovadbe za učiteljice iz cele Jugoslavije, tečaje je organiziral Partizan Jugoslavije. To je bilo okrog leta 55, 56, živeli so v kampu nad Mirno, v kampu Mizerija.

Gozdna šola v Lokah pri Mozirju, tečaj orodne telovadbe od 22. julija do 5. avgusta 1951

Marjan s tečajnicami v Rovinju, 20. julija 1955

Ko je bil zaposlen na Višji šoli (Visoki šoli) je preživel poletja v Rovinju, kjer je bil Marjan učitelj, vodja tega tabora je bil Serpan. Marjan je šel na tečaje konec junija, za njim je prišla tudi družina in bila tam z njim približno tri tedne. Ko je šla družina domov, je on še ostal do polovice avgusta. V Rovinj so hodili najprej z vlakom, potem pa že s «fičkom».

Družina Jeločnik skupaj v Rovinju
leta 1955/56

Marjan je bil dolga leta vodja smučarskih tečajev na Visoki šoli za telesno kulturo. Jeseni, ko je bila Kranjska gora še zelena, ga je skrbelo, ali bo dovolj snega za tečaje, v primeru, da ga ni bilo dovolj, so hodili smučat na Vršič.

Na tečaju v Martuljku pred hotelom,
20. februarja 1973. leta

Ko so še peš hodili na Krvavec, jih je nekoč ujel snežni metež, tako da so hodili cel dan v metežu in bi kmalu zmrznili pod vrhom. Nekoč se je odpravil na smučarski tečaj s kolesom in si smučke navezal na kolo. Na zimske tečaje sta hodili tudi hčeri, žena ga je obiskala samo čez vikend, ko je pripeljala otroke z vlakom.

Sodelovanje s proizvajalci

Marjan je sodeloval z Elanom, še več pa z Markerjem. Domov je nosil puloverje in ponujali so mu da pride k njim. Kadar so imeli predstavitev novih vezi, je hodil na predstavitve, običajno so bili to dvodnevni izleti. Veliko je doma montiral smuči in hodil v Elan na sestanke. Sodeloval je tudi z Alpino pri oblikovanju smučarskih čevljev.

9. MNENJA

V poglavju so predstavljena mnenja, ki so jih o Marjanu Jeločniku podali tisti, ki so ga pri delu uspeli bolje spoznati; njegovi učenci, sodelavci, prijatelji. Svoja mnenja so podali, Svetozar Guček, prijatelj in smučarski sodelavec, mag. Cveto Pavčič, olimpijski udeleženec in nekdanji predavatelj smučarskega teka na VŠTK, izredni profesor dr. Herman Berčič, nekdanji učenec in sodelavec profesorja Jeločnika ter Črt Kanoni, nekdanji smučar in novinar na televiziji.

9.1. Svetozar Guček

Marjan Jeločnik je pred vojno telovadil pri Orlu v Šentvidu – to je bila telovadna organizacija, ki se je naslanjala na katoliško vero in to ga je žal spremljalo vse življenje. Po vojni je bil kot odličen telovadec za orodno telovadbo in proste vaje angažiran na Inštitutu, kasneje Visoki šoli za telesno kulturo. Delal je skupaj s profesorjem Ulago. Marjan je bil zelo uspešen, vendar pa kot praktik ni imel nobenega naslova, zato so mu podelili naslov profesorja.

Kdo ga je navdušil za šport, telovadbo, ni nikoli povedal. Začel je v Šentvidu v društvu Orel in kdor je tam pokazal malo več talenta in znanja, je napredoval. Ne verjamem, da je imel kakšnega vzornika, saj se je vedno zanašal na sebe in svoje znanje.

Po vojni je začelo smučanje dobivati zelo velik pomen v našem športu in ker je bil Jeločnik vključen v šport, je začel tudi v s smučanjem, ker je videl, da lahko nekaj prispeva, da nekaj zna. Jeločnik je sam dobro smučal, bil je že smučarski učitelj.

Zelo temeljito je obdelal teorijo smučanja, še posebej tako imenovana vijuganja, kristianijo. Teoretično je obdelal, kam sodi kaj, kaj je treba narediti, kje so principi. Podrobno je obdelal tudi znamenito bloško zavijanje in izbral tri učitelje, ki jih je temeljito pripravil za mednarodni kongres učiteljev smučanja v Saporu na Japonskem. Tam so demonstrirali bloško smučanje in vsi prisotni so bili zaprepadeni,

da vidijo kaj takega na teh starih smučeh. Delal je ves čas aktivno, veliko s profesorjem Ulago, in tudi midva z Marjanom sva veliko sodelovala, ker sva se oba zelo posvetila smučanju.

Bil je odličen pedagog, odličen teoretik in tudi odličen praktik, saj je vse znal tudi sam pokazati.

Marjan je bil zelo pristopen človek, zelo demokratičen, prijeten v druženju in ni skrival svojega znanja, češ, samo jaz to znam in nihče drug. Prav nasprotno, svoje znanje je široko razdajal študentom. Kdor ga je hotel poslušati ali pa slediti njegovim teoretičnim raziskavam in analizam, ga je lahko.

Midva sva bila v zelo dobrih prijateljskih in športnih odnosih, kot prijatelja sva se zelo dobro razumela. Marjan je bil sicer tri leta starejši od mene, vendar naju to ni motilo. Tudi to me ni motilo, da so ga politično odrivali, ker sem vedel, da je pozitiven in dober človek.

S svojim znanjem pa je hotel priti še dlje, zelo dobro in temeljito je obdeloval smučanje in napisal disertacijo ter jo prijavil za doktorat. V Beogradu je naletel na recenzenta, ki mu je zavrnil disertacijo, da jo mora še dopolniti, Marjan je to naredil, jo spet predložil in zopet je moral nekaj dopolniti. Potem pa je uvidel, da ga politično ovirajo zaradi njegove preteklosti. Zelo ga je motilo, ker mu ni uspelo doktorirati, bil je zelo prizadet zaradi tega. Vedel je, da je njegova disertacija strokovno odlična in da je vreden doktorskega naziva. Bil je krivično zapostavljen glede na svoje znanje, pa ne samo znanje. On je to svoje znanje posređoval, nekaj pokazal. Tako so mu Avstrijci ponudili, da bi pri njih prijavil disertacijo in da mu oni podelijo naslov doktorja. Vendar tega kot zaveden Slovenec seveda ni želel, na ponudbo ni pristal, tako da je ostal "le" profesor Jeločnik.

Poznal sem njegovo ženo in tudi njegovo drugo sorodstvo, vendar jih ni nikoli posebno omenjal. Vedel pa sem, da se zelo dobro razume z ženo, bila je zelo prijetna in simpatična. Marjan je bil prijeten, topel človek, on je imel rad svojo družino. Tudi sam sem imel zelo rad svojo družino, tako da sva se tudi tu ujela. Z ženo sva bila tudi pri njem in njegovi ženi Nuši na vikendu, kjer je smo se imeli lepo.

O Marjanu Jeločniku lahko rečem samo dobro, spoštoval in upošteval sem ga kot strokovnjaka, prav tako sem ga spoštoval tudi kot človeka, ker je bil načelen in pozitiven v vseh pogledih.

9.2. Cveto Pavčič

Profesor Jeločnik je bil strokovni pedagoški delavec "starega kova", bil je človek, ki je bil sam dosleden in je to zahteval tudi pri delu s študenti. Kljub temu da je bil strog in se je ta strogost včasih tudi izrazila v nekoliko ostrejših zahtevah, je v svoji navidezni strogosti znal vedno najti tudi neko človeško noto in razumevanje za določena dogajanja.

Na VŠTK sem prišel leta 1966, najino poznanstvo s profesorjem Jeločnikom pa sega v čas teh let. Vendar se je od tu naprej do njegovega odhoda s šole, čeprav sva se tudi kasneje srečevala, najino poznanstvo poglobljalo.

Ni pa se začelo ravno na najbolj simpatičen način. Glede na popularnost smučanja pri nas se mi je zdelo nujno, da bi se bodoči športni pedagogi spoznali tudi z drugimi zimskimi aktivnostmi, zato sem menil, glede na krajinske in ostale možnosti, da sta hoja in tek na smučeh možna v vsakem kraju. Ko sem na takratnem pedagoškem svetu izrazil svoje želje in mnenja, da bi bilo prav, da bi se seznanili s tekom na smučeh, je bilo to sprejeto z ljubosumjem s strani tistih, ki so se v preteklosti ukvarjali z alpskim smučanjem. Tako da tudi profesor Jeločnik kot takratni vodja smučanja na visoki šoli ni bil preveč navdušen, vendar smo se uspeli nekako sporazumeti, da bi poskušali študentom tek na smučeh najprej le prikazati. Tako sem se pojavil s šestimi pari tekaških smuč, ki so jih priskrbeli na visoki šoli, na smučarskem tečaju.

Kasneje sva s profesorjem Jeločnikom odlično sodelovala, on je bil vodja smučarskih tečajev, mi smo bili sodelavci, eni za področje alpskega smučanja, drugi za smučarski tek. Kot odgovorni za izvedbo smučarskih tečajev je bil profesor Jeločnik silno rigorozen, dosleden in zahteval je, da se delo, seveda ob upoštevanju vremenskih razmer, izvaja dosledno, ob času, ko je bilo to napovedano. Profesor Jeločnik je vedno poskušal zagotoviti najboljše učitelje, tako da so študentje veliko odnesli s tečajev. V tistem obdobju se je na visoki šoli izšolalo veliko kasneje zelo uveljavljenih trenerjev, ki so delovali doma in v tujini.

Takrat sem bil tudi sam mlajši in mlajši učitelji smo čutili s študenti in njihovimi željami in potrebami po napornem dnevu. Profesor Jeločnik je ob določeni uri zahteval mir v

hotelu in obvezni počitek. Velikokrat se je zgodilo, da je prišel v pižami, ne samo na stopnišče, ampak tudi v spodnje prostore, in po njegovem nastopu so se stvari hitro umirile. Vendar je znal tudi prisluhniti, saj je upošteval, da so to mladi ljudje, ki imajo drugačne želje in motive. Tako je profesor Jeločnik v zaupnem pogovoru mene zadolžil, da skrbim za to, da se razne aktivnosti dogajajo v prostoru, kjer to ne bo moteče za ostale.

V njegovem obdobju, glede na takrat sprejet zakon o visokem šolstvu, so bile pred univerzitetne učitelje postavljene nove zahteve, potrebno je bilo opraviti magisterij in doktorat. Profesor Jeločnik pa je bil strokovni pedagoški delavec, ki ni bil, tudi glede na leta, najbolj navdušen za tak način in tisto pot do doktorata, ki je bila predvidena po zakonu. Glede na takratne odnose in razmere s sodelavci je bila pri nas na visoki šoli prisotna razvojna usmeritev v skladu z zakonskimi določili, čeprav je zakon dovoljeval, da se doktorat opravi tudi na nekoliko drugačen način. Človek, ki je imel kaj pokazati, ki je imel določena dela, tako kot jih je imel profesor Jeločnik, je lahko prišel do naziva doktorja tudi po drugi poti. Zato ga je odnos sodelavcev, ki so, namesto da bi mu pomagali pri njegovih prizadevanjih, dajali odklonilna mnenja, žalostil. V Beogradu so bili sicer že pripravljene priznati doktorat, vendar so prišli iz naše visoke šole drugačni napotki nekaterih kolegov. Profesor Jeločnik je bil zelo prizadet in je s tem priokusom potem tudi odšel v pokoj.

Vendar je bil zame večji raziskovalec, kot je marsikdo še od današnjih mlajših kolegov, predvsem v smislu koristnosti dela, ki ga je takrat opravil. Bil je vodilni teoretik na področju smučanja v Sloveniji. Zbral je ogromno podatkov, gradiva o smučanju in razvoju smučanja pri nas in v svetu. To je bilo ogromno in naporno delo, ki ga je potem, namesto da bi doktoriral, izdal v knjigi. To je bilo njegovo življenjsko delo.

Na VŠTK se je družil predvsem z mlajšimi sodelavci, saj so bili tisti, ki mu niso dali »dihati«, njegovi vrstniki.

Kot človek je bil zaradi svojega značaja zadržan, resen, umirjen, mi pa smo bili veseljaki, ampak rad se je usedel zraven in poslušal, tudi sam je včasih povedal

kakšno šalo. Profesor Jeločnik je bil resen človek in primer vzornega, resnega pedagoga.

Zanimiva značajska lastnost profesorja Jeločnika je bila, da če je nekoga sprejel in mu zaupal, je potem od njega zahteval, da se tikata ne glede na razlike v letih. S tem se dolgo nisem mogel sprijazniti in potem je enkrat Jeločnik malo bolj ostro rekel, da če nočem sprejeti, kar mi je rekel, da se z mano ne bo več pogovarjal. No, na koncu sem ga tikal in sem se lahko bolj sproščeno pogovarjal z njim.

Ko je bil upokojenec, sva se potem še velikokrat srečevala na njegovem vikendu v Mednem pod Slavkovim domom. Glede na to, da sva bila kolega, znanca ter da sva z ženo rada hodila v naravo, sva večkrat šla tam mimo, poklepetala, posedela pri njem in nehote so se misli vedno vračale na lepe stvari in na to, kar se mu je zgodilo.

9.3. Herman Berčič

Kadar se govori o profesorju Marjanu Jeločniku, je potrebno njegovo ustvarjalno življenjsko obdobje osvetliti z več zornih kotov. Življenje pedagoga, učitelja, profesorja, teoretika in praktika je bilo po moji presoji zelo plodno, raznoliko in tudi pestro.

Na Visoki šoli za telesno kulturo, kamor sem kot študent prišel leta 1962, je bil Marjan Jeločnik že formiran učitelj. Veliko je prinašal, veliko je sam študiral, veliko je imel sodelavcev in pokrival je področje, ki je bilo meni kot orodnemu telovadcu in ljubitelju smučanja in narave, blizu. Profesor Jeločnik je bil človek, ki sem ga izjemno spoštoval in cenil.

Prvi vtisi so šli skozi skupno poznavanje takratnih vaj na orodju in akrobatike in takoj sva našla skupni jezik, v smislu sodelovanja med učiteljem in študentom. Meni ni bilo nič težko, on pa je cenil mlajše, na začetku še študente, kasneje sodelavce, ki so na teh dveh področjih, smučanju in vajah na orodju (danes športni gimnastiki), imeli nekaj več znanja in odnosa.

Profesor Marjan Jeločnik je bil kot sodelavec in pedagog izjemen teoretik, bil je človek, ki je veliko preštudiral, veliko bral, ki si je nabral ogromno izkušenj v bivšem jugoslovanskem prostoru in seveda tudi izven naših meja. Ker je izborno obvladal nemški jezik, mu ni bilo težko sodelovati z avstrijsko šolo smučanja, nemško šolo smučanja, s švicarskimi strokovnjaki in drugimi. Vse znanje, ki ga je pridobil izven meja, je koristno prenašal na Visoko šolo in ga posredoval tudi študentom.

V profesorju sem kot študent videl izjemnega pedagoga in metodika, hkrati teoretika in praktika. Ker je bil zelo natančen, sistematičen in zelo notranje organiziran, je želel, da potekajo vadbene ure po vrstnem redu in metodično, tako kot si je zamislil. Seveda se je bil sposoben tudi prilagajati in spoštovati kakšna drugačna mnenja. Izjemno nerad je pristajal na zamude, kasnejše vključevanje na ure in na izgovore, ki niso bili skladni z nekimi razumskimi razlogi. To je znal hitro ugotoviti in je vsakemu povedal, kar mu gre, zato je bil vreden spoštovanja. Tudi sam sem izšel iz vrst

orodnih telovadcev in tudi mene je motilo, če naše vadbene ure oziroma treningi niso bile takšne, kot smo si načrtali. Polurna ali celo večja zamuda je podirala sistem in profesor Jeločnik je bil tu zelo dosleden. Sistem je postavil in želel je, da se ga spoštuje.

Veliko sem se naučil od njega, predvsem pa iz velikega števila njegovih del. Ta bi lahko razdelili na dve področji, in sicer na področje vaj na orodju skupaj z akrobatiko in z različnimi raznoterostmi in preskoki, kot jih je imenoval v literaturi, in na področje smučanja. Kot učitelj smučanja in pedagog je bil po moji presoji izjemen teoretik in praktik ter velik ljubitelj tega športa. Vedel je, da ga ne smemo prepustiti naključnemu razvoju. Profesor Jeločnik je na tem stališču stal in res ni prepuščal tega razvoja naključju.

Če sem rekel, da sem kot študent imel izjemno dobro mnenje o njem in ga cenil, to ni bilo rečeno kar tako, na pamet. Imam argumente in to so vsa dela, ki jih je napisal. Bil je izredno plodovit pisec. V svojem času je napisal toliko študijskega gradiva, da smo imeli študentje kaj v roko vzeti. Spomnim se, da sem se kot mladinec od svojega 15 leta naprej, učil premet nazaj, salto nazaj, premet naprej itd. po njegovih knjigah Akrobatika, Telovadba na orodju, Raznoterosti in preskoki. Skupaj s prijatelji smo se tega naučili in meni je potem to koristilo za prehod na Visoko šolo. Imel je bogato teoretično in strokovno znanje, tako da ga je kot izjemen retorik zlahka prelival tudi v besede in knjige. Sam sem kot študent to zaznal, saj sem imel tudi sam občutek za jezik. Rad sem bral vsa njegova dela in se kasneje z njim kot kolega o tem veliko pogovarjal. Kot študent sem od njega veliko odnesel, veliko tudi od njegovih najbližjih sodelavcev, tako da je bil prehod v prakso izjemno učinkovit. Sam sem postal že kot študent v 4. letniku učitelj smučanja, v dveh, treh letih sem napredoval od začetnika do učitelja, zahvaljujoč izborni metodiki profesorja Jeločnika.

Bil je eden tistih učiteljev, ki je na tečajih vnašal novosti, hkrati pa je spremljal posameznika. Imel je izreden dar opazovanja, videl je, kdo je hitreje osvajal posamezne motorične vzorce in ta je lahko po njegovi oceni hitreje napredoval. Ni bilo treba čakati zaključka desetdnevnega tečaja in šele naslednje leto nadaljevati v višji vrsti, saj je to profesor Jeločnik naredil že na tečaju. Spomnim se, da je profesor

po vsakem dnevu predlagal, da učitelji povedo, kdo je napredoval in je mogoče primeren za višjo vrsto.

Na VŠTK sem prišel leta 1973 kot mlad asistent in s profesorjem Jeločnikom sva postala sodelavca. On je to sprejel z velikim veseljem in razumevanjem, kar je tudi vidno pokazal. Enako tudi profesor Ulaga, s katerim sta bila na isti valovni dolžini. Profesor Ulaga me je vesel ustavil zunaj na hodniku, ko sem prišel iz kabineta, in rekel: »O, zdaj ste pa naš.« Zatem me je sprejel s pozdravom profesor Jeločnik in z veseljem najavil mojo pot na Visoki šoli. Tak je bil ves čas.

Po značaju je bil izjemno širok, v prvi vrsti odprt, dovzeten za različne predloge in izjemno komunikativen. V spominu so mi ostale njegove besede, uporabljal je zelo simpatične dovtipe na predavanjih in tečajih, pogosto je znal reči: »*Veste kaj, kolegi, dasiravno sem vam o tem že enkrat govoril, bom vseeno ponovil.*« Verjel je v človeka in v vsakega študenta posebej. Cenil je slehernega ne glede na to, s kakšno oceno je pri njem opravil izpite. Čeprav je vedel, da imam rad športno gimnastiko in smučanje, tega nikoli ni posebej izpostavljajal. Nikoli ni rekel: »*Kolega, vi, ki ste bili boljši pri meni, ste v tem predalčku,*« kot so to počeli nekateri njegovi kolegi na VŠTK.

Bil je pripravljen pomagati vsakemu študentu in vedno je bil pripravljen na razgovor. Bil je lahko dostopen, hkrati pa resen in dosleden, kar je bilo zelo pomembno. Držal se je dogovora, ga izjemno cenil in spoštoval in nikoli od tega odstopal.

Z njim je bilo veselje delati, ker je bil, po moji presoji, izjemno notranje organiziran. To tudi sam danes poudarjam in veliko tega sem se navzel prav od njega. Ta notranja organiziranost in doslednost je bogatila celotno njegovo osebnost. To se je kazalo ob vsebinskih večerih, ki smo jih imeli na smučarskih tečajih. Takrat smo bili učitelji smučanja tudi snovalci družabnih večerov. Izjemno lepo je bilo poslušati njegova zanimiva gledanja na razvoj smučanja v preteklosti (sam je bil zelo dober poznavalec zgodovine smučanja), na tedanji čas (čas, ko je on živel) in seveda na njegovo vizijo smučanja. Ti večeri so bili vsebinsko bogati in ostali so mi v globokem spominu.

Njegove značajske lastnosti so pogojevale sodelovanje s sodelavci, tako da so bili njegovi tesni sodelavci profesor Drago Ulaga, dr. Ljubica Vučetič-Zavrnik, dr. Franc Agrež in mag. Miro Dvoršak. Pri profesorjevih delih so sodelovali kolegi, ki so se ukvarjali s podobnimi problemi kot on. Govorimo o problemih in vprašanjih šole alpskega smučanja in o znanjih, ki bi jih moral posameznik imeti, ko zaključi šolanje in gre v prakso. Nabor ustreznih znanj je lahko dobil le v timu in zato je ekipo sodelavcev sam skrbno izbral. S profesorjem Ulago sta bila nosilca razvoja alpskega smučanja in tudi poučevanja, vse od prvih tečajev na Vršiču pa do zadnjega, ko je bil še na visoki šoli. Profesor Jeločnik je znal povezati kadre na fakulteti, ki so imeli ustrezna znanja. Imel je izjemno sposobnost sprejemanja novosti, veliko je hodil v tujino in se srečeval s profesorjem Kruckenhauserjem. Prevezel je nove metode smučanja, ki so se pojavile v Evropi (rotacijska tehnika, sedeči zavoj, GLM metoda). Znanje je prenašal na visoko šolo in ko je ugotovil, da starejši kolegi niso več kos novostim, je izbral mlajše sodelavce (dr. Agreža, mag. Dvoršaka, Šuštarja in druge).

Sodeloval je s Smučarsko zvezo Slovenije in Zborom učiteljev smučanja, zato zelo cenim njegovo sposobnost, da je povezoval znanje in izkušnje starejše generacije z mlajšimi prodornimi učitelji. Izdelal je sistem šolanja v alpskem smučanju, pripravil modele, napisal knjige in vse to uvajal v prakso. V njegovih delih se kaže skrb za razvoj alpskega smučanja v Sloveniji in želja, da bi jo enakovredno umestil med smučarske nacije, ki so bile takrat v ospredju. Bil je ponosen, da je Slovenec. To je rad povedal in pokazal, poseben odnos pa je imel do bloškega smučanja.

Za hitrejši razvoj je začel ustanavljati šole alpskega smučanja po posameznih krajih Slovenije. Izbral je generacijo dvanajstletnikov, ki so šli skozi načrtovani proces učenja in treninga v Tržiški šoli alpskega smučanja. Modele, ki jih je profesor Jeločnik postavil, so kasnejši sodelavci še nadgradili, je realiziral in od takrat segajo uspešni rezultati našega smučanja (iz teh šol so izšli Križaj, Strel, Petrovič, Svetova in drugi).

Po moji presoji je kot pedagog in učitelj zapustil bogato dediščino. Med študenti oziroma diplomanti takratne visoke šole je bil zelo priljubljen. Glede na to, da je bil izboren retorik in zelo dober predavatelj, ki je svoja predavanja bogatil s primeri, smo ga študentje vedno radi poslušali.

Koliko osebnih izkušenj je imel z vajami na orodju in akrobatiko, je manjkrat pokazal. Tudi to kdaj in kje je tekmoval, študentom ni razkril. Kasneje, ko sva bila sodelavca, pa je kdaj v pogovoru ob poznih večerih, v ožjih krogih, povedal, kdaj in kje je tekmoval. Spomnim pa se njegovih demonstracij na bradlji, kjer je rad pokazal in povedal, kaj vse je znal. Vaje na orodju so bile njegova prva dejavnost, zato se je teh tudi najprej lotil v svojih delih. O njegovi tekmovalni karieri nimam podatkov. Pomembno in bistveno je, da je bil uspešen telovadec, kar je kazal s svojo postavo. Svoje sposobnosti je ohranil v pozno starost in kot orodni telovadec to tudi demonstriral.

Bil je pristaš naravnega načina življenja, pristaš J. J. Rousseauja in njegove *Nature de la nature, Nazaj k naravi*. Tega se je držal v polni meri in to kazal tudi študentom. Mislim, da je bil zgled mlajšim v mnogih lastnostih, mnogi smo ga tudi posnemali in se od njega veliko naučili, predvsem od njegovih metod, ki jih je uporabljal. V vsaki sezoni je poskušal kaj novega in študenti smo mu bili za to hvaležni, saj smo mnogi prišli po krajši poti do ustreznega znanja. Bil je eden tistih, ki je bil pristaš in pobudnik, da se tako imenovana GLM metoda (Graduated length method), metoda učenja smučanja s kratkimi smučmi (dolžine 130, 150, 170 cm), uvrsti v metodiko šolanja. Začetki so bili zelo obetavni, tudi Elan je šel naproti njegovim predlogom, saj so začeli izdelovati te smuči. Zanimivo je, da se je po toliko letih in desetletjih taista metoda vrnila in sedaj smučamo na krajših smučeh.

Medtem ko je sam z nami vred zorel v smučarskega teoretika in raziskovalca, naj bi na tem področju dosegel še nekaj več. Taka institucija (takratna Visoka šola za telesno kulturo) zahteva tudi razvoj akademskih kadrov, učiteljev in sodelavcev, ki so na taki instituciji. Ugotovil je, skupaj z drugimi, da bo moral narediti doktorat, da bo moral izpolniti pogoj, ki je bil potreben za izvolitev v docenta in da bo zadostil pogojem, ki so bili postavljeni pred takratno visoko šolo. On je izbral po moji presoji pravo področje za to, izbral je področje smučanja, zgodovinski vidik in na tem je gradil relativno dolgo časa. Plod njegovega dela in pristopa k doktorski disertaciji je bila študija z naslovom *Začetki in razvoj smučanja v Sloveniji in evolucija alpske smučarske tehnike*. Sedaj lahko trdim, ker imam pogled nazaj skozi tri desetletja, da je bila njegova centralna metoda pravilna. Zastavil si je predmet proučevanja, cilje in hipoteze, sporna je bila le metoda. Uporabil je zgodovinsko metodo, ki pa med kolegi

na takratni šoli ni naletela na ugodne odmeve, nekateri so menili, da ta metoda nima kakšne pomembne vloge na našem področju.

Profesor Jeločnik je prijavil doktorsko tezo v Beogradu pri prof. dr. Kureliču, ker sem že bil tu in poznal razmere, vem, da so bili začetki obetavni. S svojo tezo je naletel na ugodne odmeve in kazalo je, da bo lahko to tezo zagovarjal. Vendar pa nekateri kolegi niso bili navdušeni nad tem. Niso se strinjali, da bi bila to doktorska disertacija, ker so prisegali izključno na multivariantne metode in merske postopke z numeričnimi podatki, ki so bile cenjene. Kdor pa tega ni imel, ni mogel magistrirati ali doktorirati. Zato se je zgodilo, da je bil po nekaterih naključjih (sam poznam in vem kdo, kako, vendar ne bi o tem govoril) zaustavljen. Ob tem, da je bil izjemen učitelj, teoretik, pedagog, pisec, mu ni bilo dano, da bi to nadgradil z doktoratom, bil je zaustavljen in to je vplivalo na njegovo kasnejše delovanje. Zagotovo tega ni bil vesel, niti tistih kolegov, ki so prispevali k temu. Zato je po moji presoji rahlo zagrenjen in prizadet, pa ni bil edini, zapustil to fakulteto, ne da bi doktoriral.

V odnosu do sodelavcev ni nikoli ustvarjal, za razliko od nekaterih drugih, črnih in belih skrinjic. Tiste, ki so ga tako ali drugače izigrali, ni vrgel v črno skrinjo, temveč je privzgojil nek odnos, ki pa res ni bil čisto prijateljski. Ločeval je osebne stvari od strokovnih. Razprava, ki je potekala o določeni stvari, je potekala samo o tej stvari (o smučanju, vajah na orodju), ne pa o osebnih zadevah ali osebah, ki so tako ali drugače vključevala določena mnenja. Ločil in izločil je osebne zadeve iz strokovnih, teoretičnih razprav. Nasprotno mislečim se ni nikoli zoperstavil s kakšnimi nizkimi udarci, bil je pošten, njegovo orožje so bile besede, argumenti, razlaga, zato ga cenim še toliko bolj. Prav tako je bil pripravljen spremeniti svoje poglede.

Visoka šola je veliko sodelovala s Smučarsko zvezo Slovenije, z Zborom učiteljev smučanja, kjer je on aktivno deloval, z Zvezo telesno kulturnih organizacij Slovenije, s Partizanom Slovenije, ki je vzgajal amaterske kadre. Profesor Jeločnik je želel strokovne diplomirane kadre z bogastvom znanja vključiti v delo na teh dveh področjih, za katere je bil posebej izobražen in jih povezovati z amaterskimi kadri, ki so se šolali na tečajih. Skrbel je za razvoj kadrov in prizadeval si je, da bi Slovenija postala zibelka alpskega smučanja, rekreacijskega in tekmovalno vrhunskega.

Zavedal se je, da je mogoče s kadri narediti veliko ali vse, brez tega ni nič, zato je s pomočjo sodelavcev izšolal veliko učiteljev in trenerjev smučanja.

Seveda je bil tudi izjemen in cenjen družbeni delavec. Ni mu bilo vseeno, kaj se je dogajalo v Planici, kako je bilo z inženirjem Stankom Bloudkom. Govorim in kažem na to dimenzijo profesorja Jeločnika, ki je na ta način pravzaprav povezoval v svoji osebi širino, znanje in željo po napredku smučanja v slovenskem prostoru.

Kot študentu in sodelavcu so mi ostali v spominu njegovi izjemni tečaji, v smislu organizacije, vsebine družabnosti in počutja ter vsega, kar osmišlja in napravi nek tečaj kot zelo dober. Rad je govoril: *«Veste, kolegi, če boste pozabili Lillehamerjevo tehniko ali pa če ne boste točno vedeli, v katero obdobje sodi bloško smučanje ali kdaj je nastala kristianija, vam tega ne zamerim. Nič pa ne bom vesel, če vam ne bo ostala v spominu kakšna dobro organizirana dejavnost v naravnem okolju, ker sem vodja smučarskih tečajev. Vesel bom, če vam bo od tod ostalo res kaj za življenje.»* On je to učil, tak je bil in tako je tudi delal. Za tečaje je postavil poseben sistem, ki je bil organizacijsko dovršen, z izbranimi učitelji, z dnevnim redom, ki smo se ga študenti morali držati. S tem, ko smo prišli na tečaj točno ob datumu in uri, je bil on tega izjemno vesel. Zadevo je kot organizator in učitelj prevzel takoj v svoje roke in iz dnevnega reda je bilo razvidno, kakšen bo tok dogodkov. Na začetku je vprašal, ali ima kdo kakšne osebne težave, če imamo vsi opremo, če so kakšne posebnosti in preden smo šli na sneg, je to poskušal rešiti. Šola smučanja je potekala na snegu pod njegovim vodstvom in skrbel je, da bi se študentje kar najbolje počutili. Mi, ki smo bili v vlogi učiteljev, smo seveda delali isto s študenti. Najprej je dolgo časa tudi sam učil prvo vrsto oziroma najboljšo, potem jo je predal Šusterju, ki je bil eden tistih, ki je na njegovo pobudo uvedel v šolo smučanja vožnjo skozi smučarska vratca, tako so prve in druge vrste vedno smučale tudi v teh razmerah in osvojile neke osnove tekmovalnega smučanja. Tečaj, ki ga je on zasnoval, je trajal deset dni, običajno v Kranjski Gori. Stanovali smo v Porentovem domu. Sam je odhajal na smučišče in kot vodja si je ogledoval delo svojih kolegov, kjer je bil mojster v opazovanju. Zvečer je sklical sestanek z vodji posameznih skupin, jih spraševal in poslušal, kako je tekel dan. Kasneje so ta njegov model, ki je bil izjemno izvirno zasnovan, nadomestile kamere. Snemali smo in opravljali videoanalize, ampak on je te »videoanalize« delal skupaj s svojimi sodelavci že takrat. Ko so drugi povečevali, smo se mi usedli in

zadevo analizirali po skupinah in videli, kje so slabosti. Profesor Jeločnik je znal na teh sestankih povedati komu tudi kakšno izvirno kritiko, če je opazil kaj takega na snegu.

Njegov moto je bil in bi ga povzel: *»Kolegi, smučanje se uči s smučanjem, zato mi, prosim, ne stojte v senci smučišča in ne razlagajte študentom teorije v nedogled (15 minut, pol ure), da bodo vsi premraženi in potem od smučanja ne bo nič. Smučati se uči s smučanjem, zatorej smučajte.«* Takoj smo šli na vlečnice, saj je bil sam nasprotnik teptanja, »štamfanja«, in je zahteval, da teče šolanje kar najhitreje, da pridejo študenti do čim več znanja.

Ker je bil širok in ker je imel dobre sodelavce ter hkrati dober odnos z večino kolegov na Visoki šoli, je v svoje delo vnašal tudi nove tematske segmente in vsebine, ki s smučanjem niso imele direktne povezave. Tematska predavanja je izbiral iz življenja, zato je pripeljal v Kranjsko Goro prof. dr. Miroslava Kališnika (z MF), ki je študentom predaval o kajenju, čeprav v takratnem času kadilcev pravzaprav ni bilo. Njegov namen je bil, da naj bi študenti Visoke šole osvojili takšna znanja, da bodo to razvado preprečevali pri mlajših generacijah, sploh pa na snegu. Moram reči, da je dobil »ošpice«, ko je videl kadilce na snegu in proti temu se je boril.

Za zaključek bi kot študent profesorja Marjana Jeločnika, pa tudi kot njegov kolega in sodelavec lahko rekel, da sem imel veliko srečo sodelovati s takšnim človekom. Od njega sem se učil, prevzel veliko njegovih modrosti in znanja ter veliko njegovega odnosa do narave in do ljudi. Mislim, da si je zaslužil pomembno mesto v razvoju te fakultete, v razvoju slovenskega alpskega smučanja ter v razvoju vaj na orodju in akrobatike. Kot publicist je bil vzor in še vedno je. Mislim, da bi mu morali slediti in mu izkazati ustrezno čast.

9.4. Črt Kanoni

Profesorja Jeločnika nisem poznal, dokler je bil predavatelj na šoli, kot mlad smučar in tekmovalec v SD Novinar pa sem vedel, kdo je on. Kadar je kakšna beseda nanesla na Jeločnika, smo se vsi »ustrášili«, saj je zbujal strahospoštovanje.

Prijateljeval sem z njegovo hčerko in vedel sem, da je njen oče profesor Marjan Jeločnik in da je športnik. Ko sem šel delat vaditeljski izpit leta 1968, je bil on vodja komisije. Ko sem ga zagledal, sem se ga ustrašil, ker je predstavljal avtoriteto. Nanj sem začel gledati drugače, ne kot na očeta moje prijateljice, ampak kot smučarsko avtoriteto, ki je bila v tistem času alfa in omega v teoriji alpskega smučanja. Bili so nekateri strokovnjaki, ki so se tudi ukvarjali s tem, vendar ne v taki meri, on je bil starosta; on je izhajal še iz Badjurove šole. Po uspešno opravljenem vaditeljskem izpitu sva se počasi začela pogovarjati, najprej sva se pozdravljala na cesti, kmalu pa sva začela zmeraj bolj razglabljati o smučanju.

Tako sva imela lep projekt pred 32 leti (1975) v Kranjski Gori, ko je bila tekma za prvi svetovni pokal v akrobatskem smučanju v Sloveniji (Jugoslaviji). Mi smo takrat naredili demonstracijo, prerez skozi zgodovino razvoja alpskega smučanja, od prikaza bloškega smučanja do telemark tehnike. Profesor Jeločnik je bil takrat koordinator in je učil demonstratorje. Prikaz je bil namenjen predvsem tujcem, saj so bile prisotne tudi nekatere televizije, kot so ZDF, ORF, RAI in druge. On nas je takrat nekoliko strogo, očetovsko opozarjal, da se nismo zanašali na tisto, kar smo sami mislili, da je dobro, a je bilo skregano z logiko v njegovih očeh.

Za demonstracijo smo potrebovali palice in vprašanje je bilo, kako bomo dobili take stare palice. Profesor Jeločnik je šel k nekemu v Ribnico, da bi mu naredil stare krpelje, take kot so bile včasih iz vrbja. In mu jih je naredil. Ko sem prišel k njemu domov, je imel doma 12 krpelj za šest smučarjev. Kje bomo pa dobili primerne palice? Šla sva na Rožnik in iskala primerne palice, meni pa je še prej naročil, naj s sabo vzamem oster nož. Palice so morale biti iz bambusa ali pa leskove, tako da sva iskala lesko, ki bo primerno ravna. Hodila in iskala, sva ves dan, vendar sva le prišla s palicami z Rožnika. Potem sva skupaj odšla na Trubarjevo cesto, kjer je bila

trgovina z usnjem. Po nekih rekonstrukcijah s pomočjo slik sva naredila trakove, s kopicami in z zankami na vrhu, delal sem jih po njegovih navodilih, tako da sva naredila lepe palice. S smučmi ni bilo problema, saj smo jih dobili od ljudi, ki so jih imeli spravljene na podstrešjih, kletih. Na koncu palice sva dala špico, da ni spodrsnila.

Skozi vse te drobne kamenčke, ki tvorijo neko celovito sliko ene osebe, s tako celovitim vedenjem o alpskem smučanju, kot je bil profesor Jeločnik, sem začel tega človeka spoštovati popolnoma drugače. Začel sem ga obiskovati na domu. Obiskal sem ga, kadar sem mislil, da ga ne bom motil. Vendar sem videl, da ga nisem nikoli zmotil, ker je bilo zmeraj manj ljudi, ki so ga obiskovali, ko se je upokojil.

Bil je skromen, kljub temu da je bil zelo vehementen (ognjevit), odličen govorec, odličen demonstrator, človek z neverjetnimi življenjskimi izkušnjami, takšnimi in drugačnimi, prijatelj mladih, saj je imel mlade izredno rad, in strog učitelj, saj je menil, da se brez strogosti ne boš nič ali pa le površno naučil.

Spomnim se dogodka pred približno 15 leti, ko je bil že bolan. K njemu smo prišli Janez Šuster, Aleš Guček in jaz (Kanoni). Profesor Jeločnik je imel ravno rojstni dan in je bil zelo vesel, da smo mu prišli voščiti.

Zelo rad je hodil okrog, na Golo Brdo - če je le mogel, je bil tam. Veliko je hodil, opazoval, veliko se je pogovarjal z ljudmi, predvsem z ljudmi, ki niso bili le iz njegove stroke. Najbrž zato, ker je bil ves čas radoveden raziskovalec življenja in načinov življenja, pustil se je poučevati tudi na drugih področjih, ki jih sam ni najbolje obvladal.

Skrivnost, ki je nikoli nisem spoznal, je njegova družina. Njegovo ožjo družino ni skrival, ker je vedel, da se poznam z hčerkama, tako z Urško kot Polonco. Nikoli pa ni pravil o svojih bratih in sestri. Izredno je bil navezan na družino, s svojo gospo sta bila nerazdružljiva. Zelo je trpel, ko sta se obe hčerki odselili, čutil je praznino, vendar je to sprejel kot dejstvo, da gre življenje naprej.

Zakaj ni uspel narediti doktorata, ne vem. O tem ni želel govoriti, kadar pa sva govorila, je jasno izpostavil, da je vsem vrata odpiral, drugi so mu jih pa zapirali. Vendar ga je breme nestrokovnega priznanja strahotno žrlo. Vsak predavatelj bi moral kronati svoje znanje z doktoratom, po tolikih letih dela, a njemu to ni uspelo.

Še nekaj o njegovih strokovnih referencah. Nedvomno je, da je bil smučarska avtoriteta. Profesor Krunckenhauser, ki je bil v Avstriji in svetu eden izmed najbolj vidnih, priznanih smučarskih teoretikov, je Jeločniku priznaval visoko strokovno usposobljenost v teoriji. Profesor Jeločnik je vedno skušal pripeljati v Slovenijo novosti iz seminarjev v tujini, ki se jih je udeleževal.

Sodeloval je pri izdelavi smučarskih čevljev v Alpini, tam so se naslanjali na priporočila, vedenje in znanje tistih ljudi, ki so bili ozko v tem športu, ki so poznali ta šport tudi izven meja. Od začetka je sodeloval tudi pri razvoju smuči v Elanu. V nekem obdobju je skupaj z Rudijem Finžgarjem in gospodom Sajbicem sodeloval pri izdelavi smučke, ki je bila natančna kopija Kneissla (v poznih pedesetih in začetku šestdesetih pojem za smuči). Smučka je bila zlato pobarvana in je imela robnike v barvah avstrijske zastave (rdeča-bela-rdeča). Nekaj podobnega so naredili v Elanu, to so bile smuči za naslednje leto, smuči Triglav, ki so jih uspešno prodajali Hrvatom.

10. ZAKLJUČEK

Profesor Marjan Jeločnik je bil predavatelj na Višji oziroma Visoki šoli za telesno kulturo. Poučeval je športno gimnastiko oziroma takratne vaje na orodju, kasneje pa je bil eden izmed pobudnikov, ustanoviteljev in učiteljev na katedri za smučanje.

V diplomski nalogi sem kot metodo dela uporabil intervju z vdovo Nušo Jeločnik, intervju z bratom Pavlom Jeločnikom, intervjuje z nekdanjimi učenci in sodelavci (dr. Berčič, mag. Cveto Pavčič, Svetozar Guček, Črt Kanoni) ter zgodovinsko raziskavo dokumentov. Poiskal in pregledal sem dokumente v Zgodovinskem arhivu Ljubljana, rojstni list, spričevala, delovne knjižice, priznanja, članke in monografske publikacije Marjana Jeločnika s področja športne gimnastike in smučanja.

Po temeljitnem pregledu lahko trdim, da je Marjan Jeločnik veliko prispeval k razvoju slovenskega športa in strokovne literature.

Profesor Jeločnik se je v mladosti ukvarjal s telovadbo pri Orlu v Št. Vidu. Kdo ga je navdušil za šport, telovadbo, je težko reči, vsekakor pa se je s telovadbo srečal zelo zgodaj, saj so bili oče in strici telovadci in člani ljubljanskega Orla. S smučanjem se je srečal v Križah, kamor so se preselili po očetovi premestitvi. Tam je začel smučati po okoliških hribih z doma narejenimi smučmi. Šport je postal in bil stalnica profesorja Jeločnika, saj je tudi v pozni starosti vsako jutro začel dan s telovadnimi vajami.

Profesor Jeločnik ni nikoli uspel doktorirati zaradi takratne družbeno-politične klime in nepodpore nadrejenih, čeprav je imel dovolj znanja in idej. Zaradi njegovega izjemnega prispevka k razvoju slovenskega smučanja ter razvoju vaj na orodju in v akrobatiki tako v praksi kot teoriji si je doktorski naziv zagotovo zaslužil.

Profesorja Marjana Jeločnika lahko postavimo ob bok ostalim nekdanjim profesorjem na Visoki šoli za telesno kulturo, ki so prispevali k razvoju športne kulture pri nas.

11. LITERATURA

Biografije in bibliografije univerzitetnih učiteljev, znanstvenih delavcev in sodelavcev. Tretja knjiga, 1966–1976, 2. del (1981). Ljubljana: Tiskarna Tone Tomšič Ljubljana.

Bolkovič, T. (2006). Utirali so nam pot. *Šport*, 54 (2/priloga), 12–13.

Čuk, I., Pavlin, T., Brodnik, J., Zupančič, T., Crnjek, D. (2003). *V pesti sila, v srcu odločnost, v mislih domovina: 140 let športnega društva Narodni dom v sliki in besedi: 1863–2003.* Ljubljana: Športno društvo Narodni dom.

Intervju z Nušo Jeločnik, dne 23. 6. 2006 in 3. 7. 2006

Intervju s Pavlom Jeločnikom, dne 12. 11. 2006

Izpis iz poročne knjige Ljubljana Šentvid. (1915)

Izvestje za šolsko leto 1933/34. (1934). Ljubljana: izdalo in založilo ravnateljstvo. Tiskarna »Slovenija«v Lj.

Izvestje za šolsko leto 1934/35. (1935). Ljubljana: izdalo in založilo ravnateljstvo. Tiskarna »Slovenija«v Lj.

Izvestje za šolsko leto 1935/36. (1936). Ljubljana: izdalo in založilo ravnateljstvo. Tiskarna »Slovenija«v Lj.

Jelenc, L. (1915). *Učiteljski ročni zapisnik v vojnem letu 1915 za šolsko leto 1915 – 1916*, 22. letnik. Ljubljana: »Učiteljska tiskarna«.

Mednarodni mladinski tabor v Ljubljani. (1938). *Slovenec*, 143, str. 3.

Ob 80 – letnici profesorja Marjana Jeločnika. (2002). *Šport*, 2, str. 48.

Ošina, Š. (1996). Zavod za fizkulturo in prva generacija. *Šport*, 1, 28.

Pavlin, T. (2002). *Razvoj sokolstva v Sloveniji 1925 – 1941*. Doktorska dizertacija, Ljubljana: Univerza v Ljubljani, Fakulteta za šport.

Šolstvo na Slovenskem skozi stoletja (razstavni katalog). (2002). Ljubljana: Slovenski šolski muzej.

Tozon, M. (2005). *Rože in trnje, moje življenje*. Mohorjeva družba.

30 letnica Orlovske himne. (1938). *Slovenec*, 146, str. 7.

Zadravec, J.(2006). *Pod varstvom Marije Pomočnice*. Pridobljeno 6. 2. 2007, iz <http://www.mg-mg/MPZ/zgodovina.html>

www.narmuz-lj.si/slovensko/12_oddelki/numizmaticni/zgodovina/zgodovina.html (11. 11. 2006).

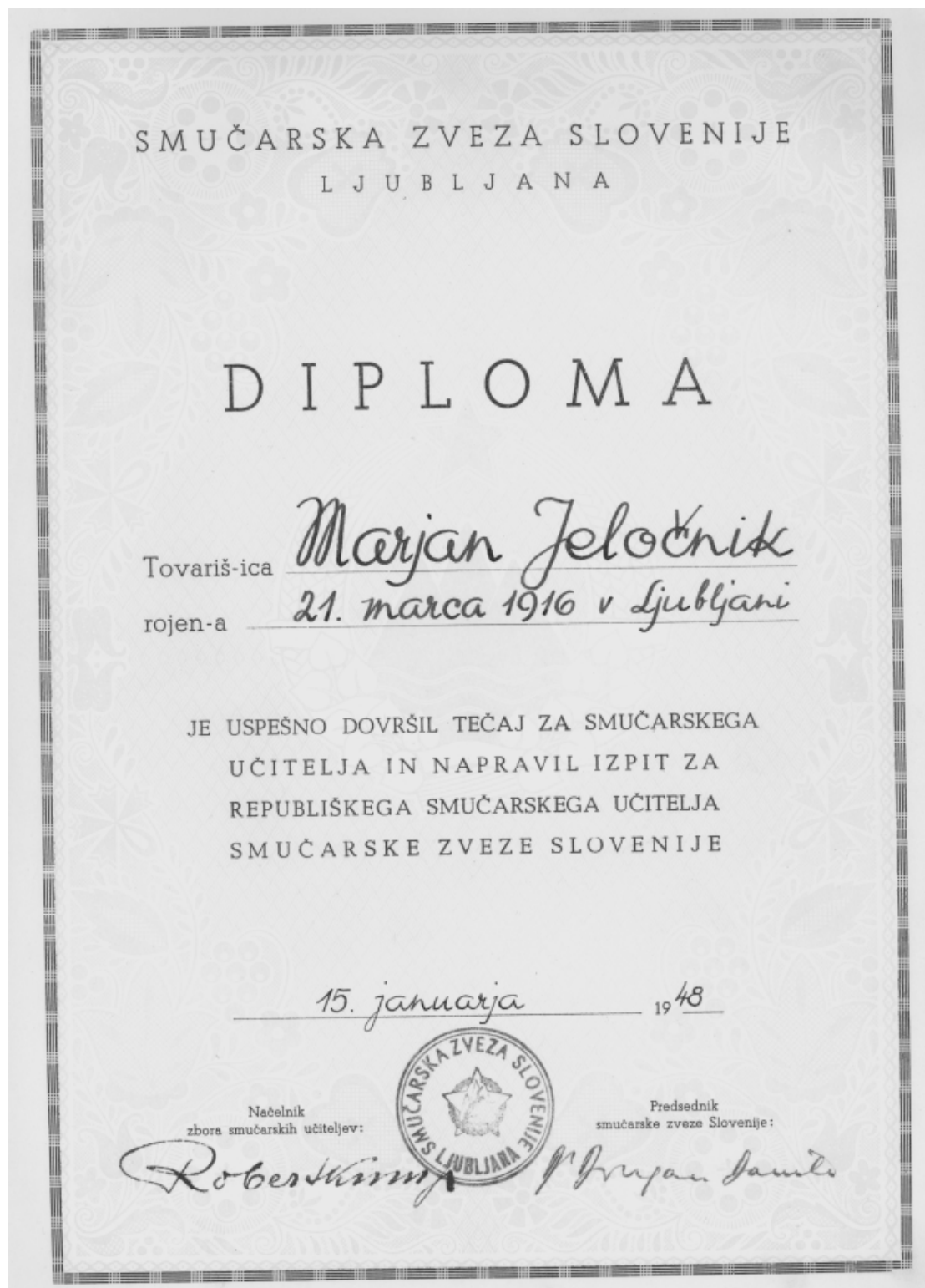
www.drustvo-livarjev.si/Livarstvo/LV/LV04-4/trbizan.html (6. 2. 2007).

www.sanje.si/knj_avtorji.php?avtorId=101 (14. 1. 2007).

[www.druzina.si/ICD/spletnastran.nsf/0/A43A2B0438B1243BC12572020057BA7D/\\$FILE/GLASBENIK5.PDF](http://www.druzina.si/ICD/spletnastran.nsf/0/A43A2B0438B1243BC12572020057BA7D/$FILE/GLASBENIK5.PDF) (2. 2. 2007).

12. PRILOGE

PRILOGA 1: Diploma Smučarske zveze Slovenije za uspešno opravljen tečaj za smučarskega učitelja leta 1948

PRILOGA 2: Diploma avstrijske smučarske zveze za uspešno opravljen smučarski tečaj leta 1953

Österreichischer Ski-Verband

Urkunde

NR. 219

Herr Marjan JELOCNIK geboren am 21.3.1916
~~Frau~~
~~fräulein~~

wohnhaft in Ljubljana, Slov. Vodnikova 96

hat lt. Zahl BMU 50.817-III/13/53 des Prüfungsprotokolles beim 10. staatlichen
~~ÖSV~~

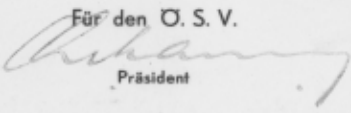
Lehrwartekurs in (auf-der) St. Christoph am Arlberg

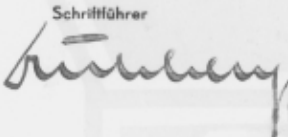
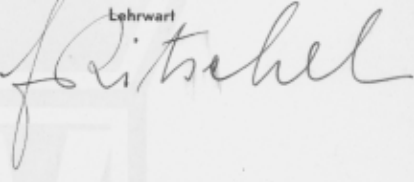
in der Zeit vom 26. April 1953 bis 6. Mai 1953

die Prüfung mit gutem Erfolg abgelegt.

Diese Urkunde berechtigt zum Tragen des vorgesehenen Lehrwarte- Abzeichens sowie zur Ausübung der damit verbundenen Funktionen im Rahmen der Vereine des Österreichischen Ski-Verbandes.

Die Gültigkeit der mit diesem Zeugnis verbundenen Berechtigung) erlischt, wenn 3 Jahre) vom Tage der Prüfung gezählt, keine Funktion ausgeübt oder innerhalb 5 Jahre) kein Fortbildungskurs besucht worden ist.

Für den Ö. S. V.

Präsident

Schriftführer Lehrwart

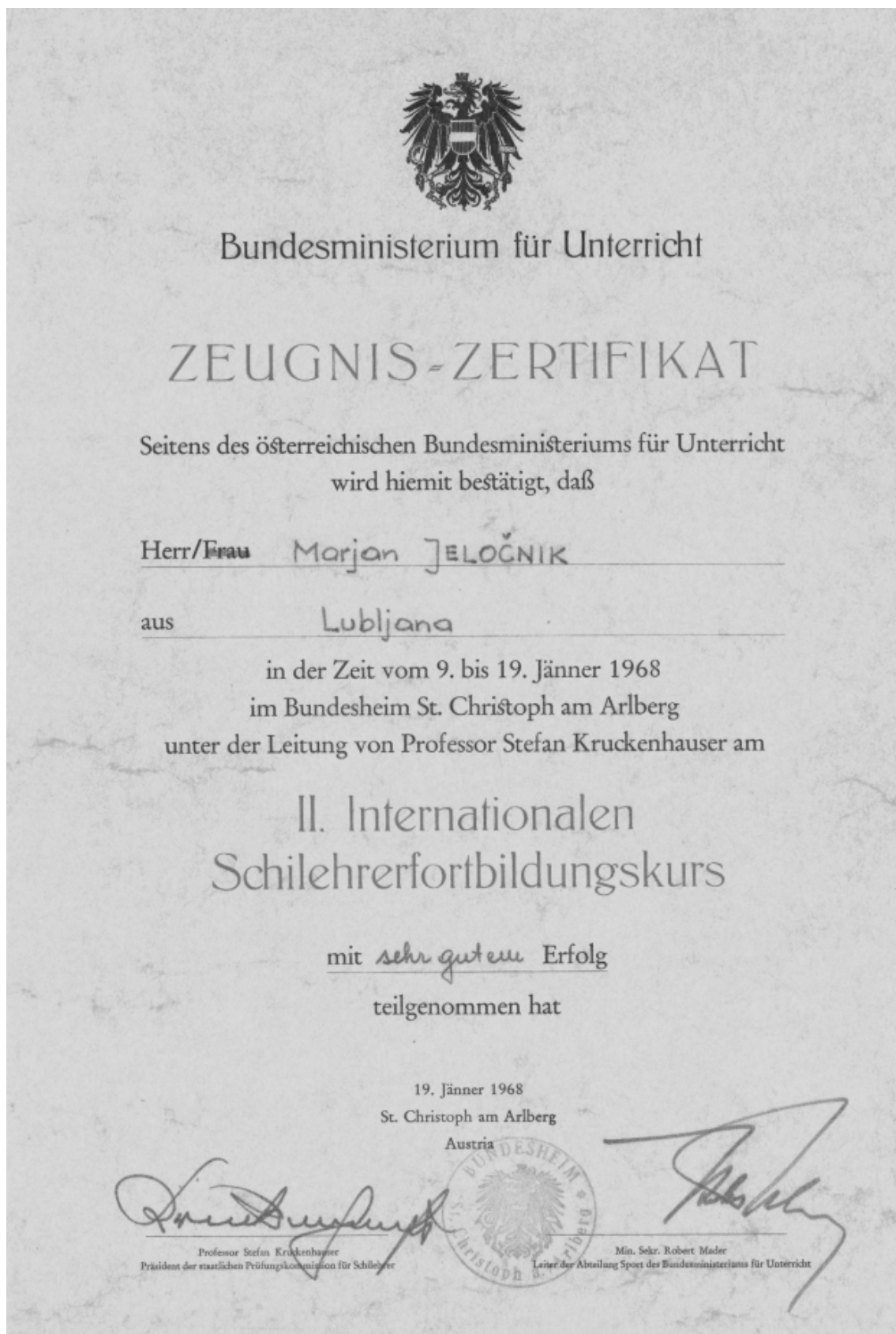

W i e n , am 10. Juni 195 3.

PRILOGA 3: Diploma Partizana Jugoslavije za imenovanje v naziv prednjaka 1. razreda

PRILOGA 4: Diploma avstrijskega ministrstva za izobraževanje za uspešno opravljen
smučarski tečaj leta 1968

SMUČARSKI SAVEZ JUGOSLAVIJE
povodom 50-godišnjice osnivanja

dodeljuje

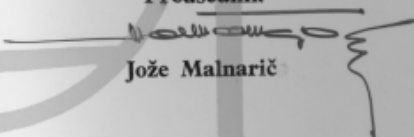
ZLATNU PLAKETU

Jeločnik Marjanu

kao posebno priznanje
za vanredan doprinos i rezultate
na unapređenju i razvoju
smučarskog sporta
u Jugoslaviji

U Ljubljani 26. maja 1973. godine

Predsednik

Jože Malnarič

SD·NOVINAR
podeljuje

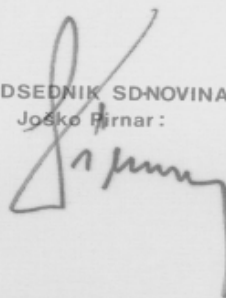
PRIZNANJE

tov. prof. *Marijani Jelčniku*

za 30 let požrtvovalnega dela
v smučarskem športu

Dne: *21-XII-1979*

PREDSEDNIK SDNOVINAR
Josko Pirnar:

priznanje
za zasluge
pri razvoju
smučarskega
športa

JELOČNIK MARJAN

zbor učiteljev
smučanja szs

Stanišič

Šušteršič

Agnež Jene

PRILOGA 9: Čestitka profesorja Ulage ob Marjanovi 80-letnici

Ljubljana, 20. III. 96.

Dragi prijatelj Marjan, iskreno Ti čestitam
k vinkemu jubileju. V redovnem mi 14 de
na bile dobre izdelave - naše leta prve
kolevanje so bile koristne ne nepredel
skole, delali smo v veselo - in med stu-
denti je veliko takih, ki so nam lahko v
ponos. Želim ti pripravi spominek, kar
potrebno pa daš najboljši strojno odier-
stvenega skupa. Primine te vrdnejen,
kot bi tudi rojstvo in hčerke.

Tvoj prijatelj

Dragi Marjan!

Ob Tvojem visokem jubileju

 80 let

Ti iskreno čestitam in od
srca želim kar največ
zdravja in zadovoljstva!
Prisrčno Te pozdravljam,

Svetozar Gučka

Ljubljana, 18. III. 1996.

Tel. 265 - 764

PRILOGA 12: Čestitka Smučarske zveze Slovenije ob Marjanovem 80. rojstnem dnevu

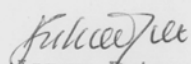

Smučarska Zveza Slovenije
Ski Association of Slovenia

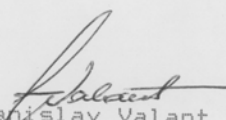
Gospod
JELOČNIK Marjan
Vodnikova 96
1000 Ljubljana

61000 Ljubljana – Slovenija
Parmova 33
Telefon/Phone: (+386) 61 313 443
Telefaks/Fax: (+386) 61 313 220

Ob Vašem pomembnem življenjskem jubileju Vam iskreno čestitamo in želimo veliko zdravja in zadovoljstva v krogu Vaših najbližjih.

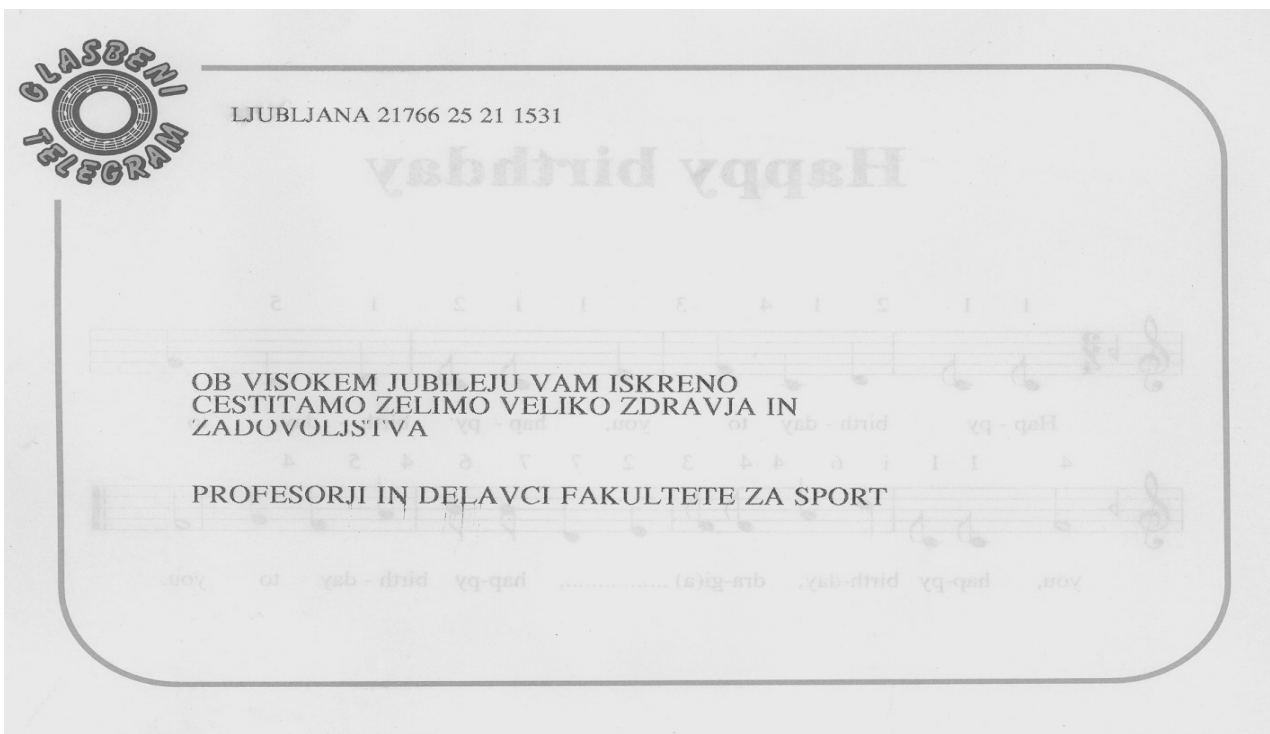

Janez Bukovnik
Generalni sekretar

Stanislav Valant
Predsednik

Ljubljana, 20. 3. 1996

PRILOGA 13: Čestitka profesorjev in delavcev Fakultete za šport

PRILOGA 14: Sožalje Cveta Pavčiča s soprogo

lj. 6. 10. 1997

Ob smrti mame in očeta Marjana,
prejmite izraze najinega iskrenega
sožalja. Cveto in Leke Pavčič

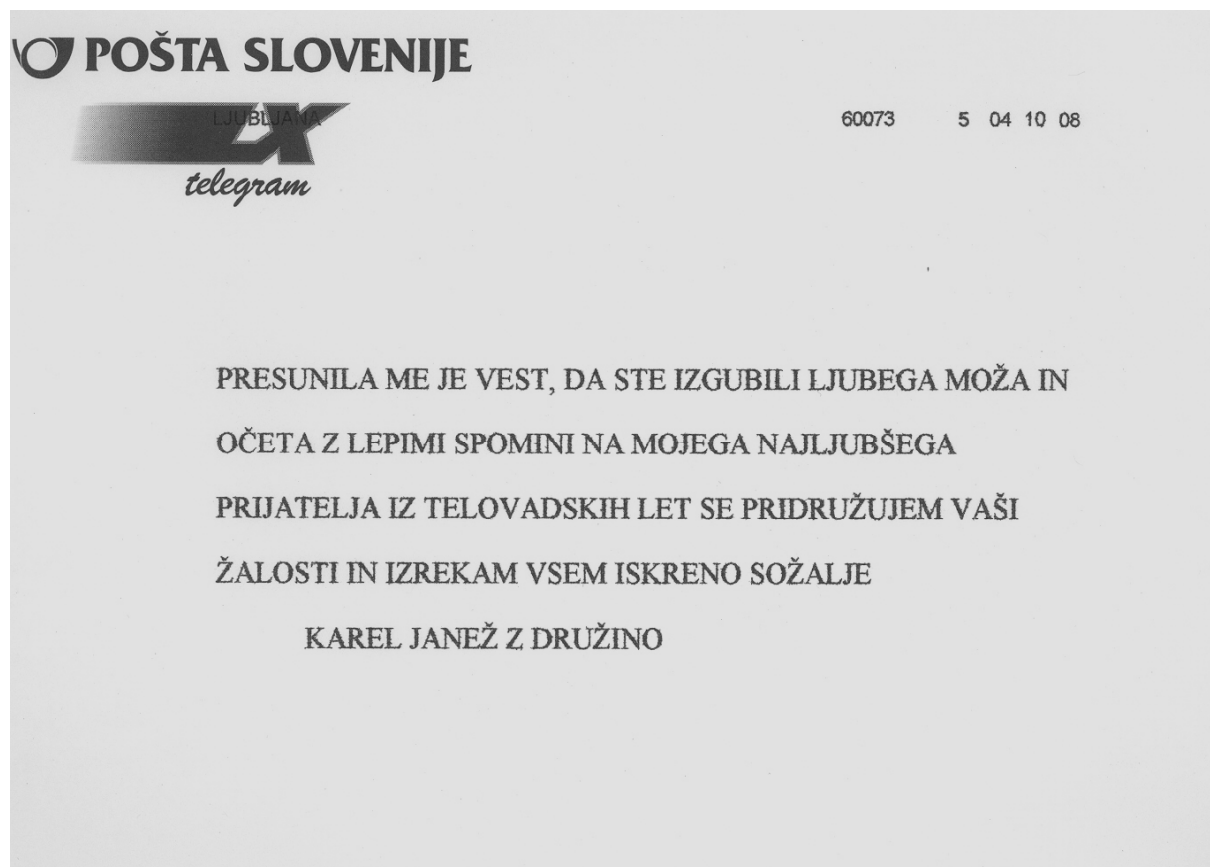
ALEŠ GUČEK
ABRAMOVA 8
1000 LJUBČANA

Lj., 10. 10. 1997

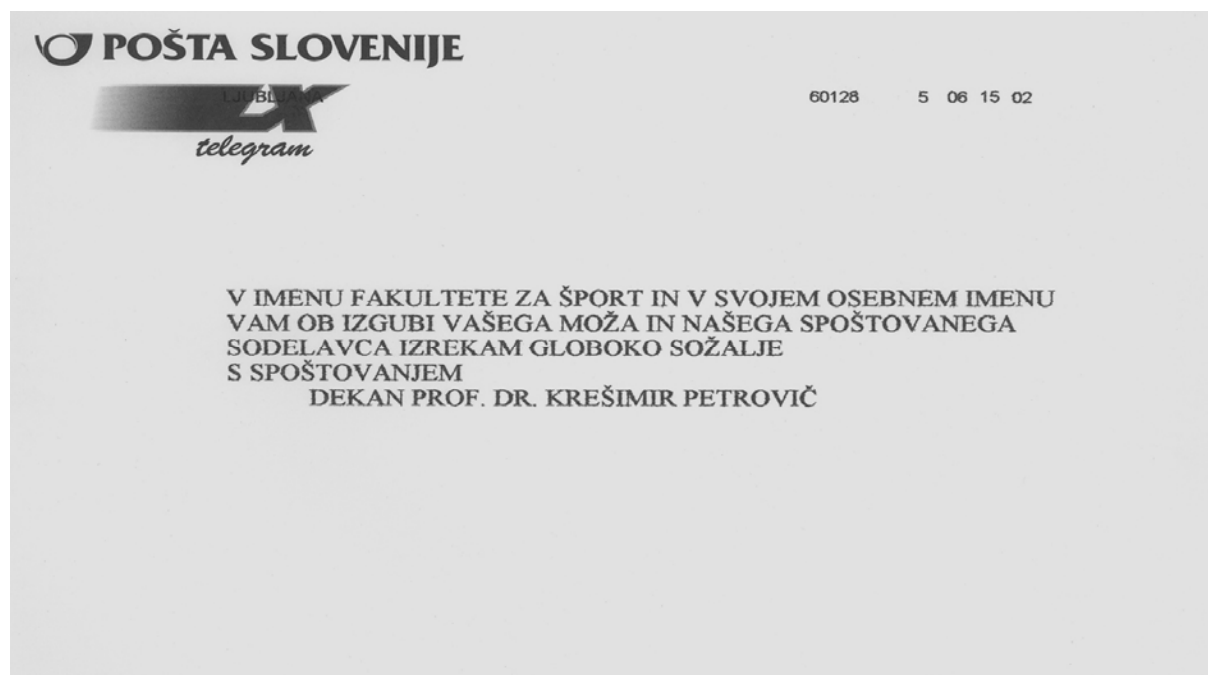
Spoštovana gospa Nuša Jeknič!
Z žalostjo sem sprejel vest, da je umrl
Vaš mož. Izrežam vam iskreno so-
žalje. Teško se je sprijazniti z usodo, zato
mi misli neje uhajajo v čas, ki mi
je ostal še vedno v spominu. Imel
sem to srečo, da sem spoznal Rajana,
se več, da sem z njim podeloval pri-
zoru učiteljev. Kot živemu tekmo-
valcu mi je odprl poseben nov smu-
čarski svet, namreč poučevanje in
pisanje o njem.

Večkrat sem se mu želel oddolžiti, zato
smo se obiskali ob njegovi 80. letnici
učiteljskega smučanja. Veseli smo bili,
da sta se Vi in Rajan udeležila
60. letnice ustanovitve Zveze učiteljev
smučarjev, ki je imel Rajan
tako rad in v njem pustil obsežen
del svoje energije. Pravkar končujem
obsežnejše delo, v katerem sem Rajanu
dal mesto, ki mi je žal
drugi niso prisodili, saj niso
poznali globlje vsebine njegovega
dela. Pozno sem zvedel, da Rajane
ni več med nami, učiteljske smučarje-
reterani se dolinno prav to teden
tedna v Kranjski gori, kjer smo spro-
govili tudi o Rajanovem delu. Imen

PRILOGA 16: Sožalje Karla Janeža, Marjanovega prijatelja in dolgoletnega sotelovadca

PRILOGA 17: Sožalje Fakultete za šport in nekdanjega dekana prof. dr. Petroviča

PRILOGA 18: Rojstni in krstni list Marjana Jeločnika

Pokrajina Slovenija.
Provincia Sloveniae.

Škofija Ljubljanska.
Dioecesis Labacensis.

Stev. 521.
Num.

Rojstni in krstni list. — Testimonium nativitatis et baptismi.

Iz rojstne in krstne knjige župnije (duhovnije) Št. Vid nad Ljubljano.
Extractus e libro natorum et baptizatorum parochiae

Zvezek XVII. stran 99. številka 17.
Tomus pagina numerus

Leto, mesec in dan Annus, mensis, dies	rojstva nativitatis	21. 3. dvajset prvi marc 1916. tisoo devetsto sestnajst
	krsta baptismi	21. marc 1916
Kraj rojstva (ulica), h. št. Locus nativitatis		Št. Vid, 5
Ime otrokovo Nomen infantis		Marijan
Zakonski, nezakonski, sin, hči Legitimus, illegitimus, filius, filia		zakonski sin
Krstno in rod- binsko ime, stan in vera	očeta patris	Jeločnik Aleksander, učitelj, r. k.
Nomen, cognomen, conditio, religio	matere matris	Pavla roj, Rozman, r. k.
Krstno in rodbinsko ime, stan botrov Patrini		Koman Albin, posestnik, r. k.
		Koman Marija, njegova žena, r. k.
Krstitelj Baptizans		Kete Janez, kaplan

V dokaz resničnosti lastnoročni podpis in uradni pečat.
In quorum fide subscriptio manu propria et sigillum officii.

Župni urad Št. Vid nad Ljubljano, 18. septembra 1931.
Ex officio parochiali

Kolek in taksa
Bol. cum taxa

[Handwritten signature]

PRILOGA 19: Spričevalo Državne meščanske šole

Državna meščanska šola
v *St. Vidu u Šubljano*

Broj zapisnika
Del.

IZPRIČEVAL
O ZAVRŠNEM IZPIT

Jelocnik Marjan

rojen dne *24. marca* 19*16* v *St. Vidu u Šubljano*,
srez *Šubljana okolica vere rim. kat.*, je polagal prvi krat
završni izpit na tej šoli v šol. letu 19*31/32* in je pokazal
naslednji uspeh:

Verouk	<i>odlično</i>
Slovenski jezik	<i>prav dobro</i>
Srbohrvatski jezik	<i>prav dobro</i>
Tuji jezik (<i>nemški</i>)	<i>dobro</i>
Zemljepis z geologijo	} <i>odlično</i>
Zgodovina	
Botanika in zoologija	<i>odlično</i>
Fizika	<i>odlično</i>
Kemija z mineralogijo	<i>odlično</i>
Higijena	<i>odlično</i>
Račun z enostavnim knjigovodstvom	<i>dobro</i>
Geometrija in geometrijsko risanje	<i>prav dobro</i>
Prostoročno risanje	<i>odlično</i>
Petje	<i>prav dobro</i>
Telovadba	<i>prav dobro</i>
Ročna dela	<i>prav dobro</i>
Državlanski nauk	<i>prav dobro</i>
Gospodinjstvo	<i>odlično</i>
Neobvezni predmeti) <i>Štejništvo</i>	<i>prav dobro</i>
Vedenje	<i>odlično</i>
Pridnost	<i>odlično</i>

Na podlagi pokazanega uspeha je dovršil meščansko šolo z završnim ispitom.
Četrti razred je obiskoval na drž. meščanski šoli
v *St. Vidu u Šublj.* v šolskem letu 19*31/32*.
v *St. Vidu*, dne *28. junija 1932*

Ravnatelj: *Jugoslavica*

Razrednik: *Stojaković*

V smislu člena 22 Zakona o ustanovitvi novih državnih gimnazij z dne 3 avgusta 1893 se kaznuje tiskar, kateri se zaloti da ponatiskuje ta vzorec, po kazenskem zakonu.

CENA 2— DIN. Založba in tisk Državne tiskarne Kraljevine Jugoslavije v Beogradu

IZPRIČEVALO
O ZAVRŠNEM IZPITU

Stopnja	VEDENJE	PRIDNOST	NAPREDEK
5	Vzorno <i>odlično</i>	veljarno	Odlično
4	Prav dobro		Prav dobro
3	Dobro	Narjivo	Dobro
2	Prilčno		Zadostno <i>slabo</i>
1	Neprimerno	Nemarljivo	Nezadostno

[Handwritten signature]

KRALJEVINA JUGOSLAVIJA

DRŽAVNA DVORAZREDNA TRGOVSKA ŠOLA V LJUBLJANI

Štev. vp. 7.

Izpričevalo
o završnem izpitu.

Gospod _____

Jelčevnik Marjan,

sin hči *Aleksandra Jelčevnika, sol. upravitelji, H. Vid 74.*

rojen dne 21. marca 1916. leta v H. Vidu nad Ljubljano,

banovina: dravska, je dovršil v šolskem letu 1934/35.

DRŽAVNO DVORAZREDNO TRGOVSKO ŠOLO
V LJUBLJANI

in polagal prvi krat završni izpit pred podpisanim izpraševalnim odborom v času

od 1. septembra do 11. septembra 1935. leta.

Vedenje: 12.000

Splošni uspeh: 1. dobitnik

Založila Banovinska založba šolskih knjig in učil v Ljubljani v smislu razpisa Ministrstva trgovine in industrije l. br. 3041/N z dne 28. januarja 1935. Š št. 302.1-35.

TIPOGRAFIJA „MERRIONI“ LJUBLJANA 356 22

Po dovršenem drugem razredu je pokazal pri
završnem izpitu naslednji uspeh:

Knjigovodstvo	<i>zadostno</i>
Korespondenca	<i>zadostno</i>
Trgovsko računstvo	<i>zadostno</i>
Gospodarski zemljepis	<i>zadostno</i>
Blagoznanstvo s tehnologijo	<i>dobro</i>
Slovenski jezik	<i>dobro</i>
Nemški jezik	<i>zadostno</i>

V predmetih, iz katerih se izpit ne polaga, je imel
po letnih ocenah naslednji uspeh:

Nauk o trgovini	<i>zadostno</i>
Trgovsko in menično pravo	<i>zadostno</i>
Obča, trgovska in nacionalna zgodovina	<i>dobro</i>
Srbsko-hrvatski jezik	<i>zadostno</i>
Lepopis	<i>dobro</i>
Stenografija	<i>zadostno</i>
Strojepis	<i>dobro</i>

Neobvezni predmeti:

Four horizontal lines for optional subjects, crossed out with a diagonal line.

Izpraševalni odbor:

Podpredsednik:

Predsednik:

[Signature]

[Signature]

Člani:

- [Signature]* za knjigovodstvo
- [Signature]* „ korespondenco
- [Signature]* „ trgovsko računstvo
- [Signature]* „ gospodarski zemljepis
- [Signature]* „ blagoznanstvo s tehnologijo
- [Signature]* „ slovenski jezik
- [Signature]* „ nemški jezik

To izpričevalo velja v smislu 1. odstavka § 19. zakona o obrtih z dne 5. novembra 1931., Službene novine z dne 9. novembra 1931., št. 262/LXXXI/558 in člena 2. pravilnika ministrstva trgovine in industrije II. br. 13.850/N z dne 21. aprila 1934., Službene novine z dne 15. maja 1934., št. III/XXVIII/274,

kot dokaz popolne izobrazbe za opravljanje trgovinskega obrta in daje, če so izpolnjeni obči pogoji, pravico pričeti in samostojno izvrševati trgovinski obrt, ki je vezan na dokaz posebne izobrazbe.

Opr. št. 863/35

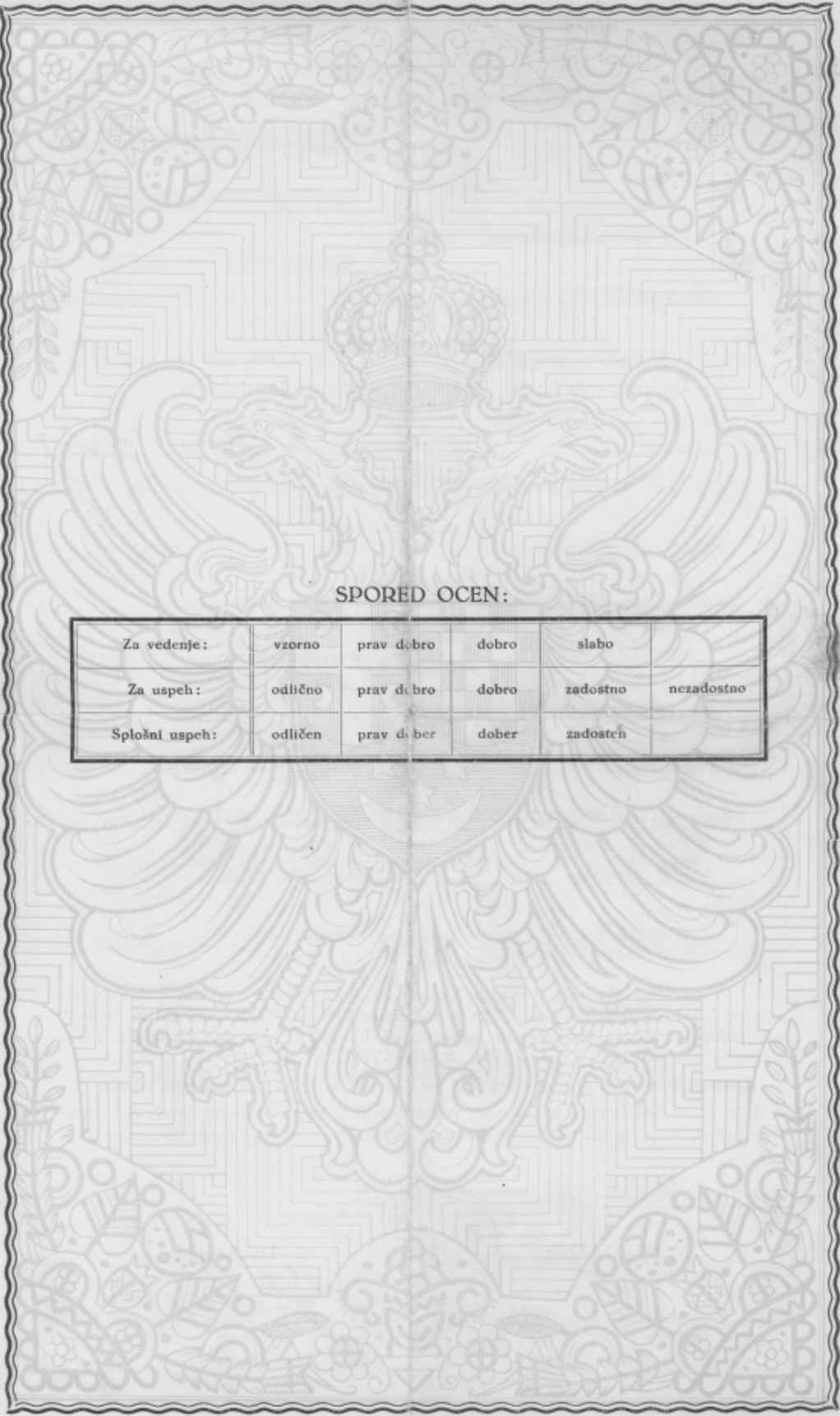
V LJUBLJANI,

Direktor:

dne 12. septembra 1935. leta.

[Signature]

SPORED OCEN:

Za vedenje:	vzorno	prav dobro	dobro	slabo	
Za uspeh:	odlično	prav dobro	dobro	zadostno	nezadostno
Splošni uspeh:	odličen	prav dober	dober	zadosten	

PRILOGA 21: Diploma Srednje fizikulture šole v Ljubljani

FEDERATIVNA LJUDSKA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
LJUDSKA REPUBLIKA SLOVENIJA

Naziv šole *Srednja fizikultura šola v Ljubljani*
Odsek
Št. vpisnice: *34*
Šolsko leto 195 *1/52*

Takse prosto po
čl. 6, toč. 7 za-
kona o takсах

DIPLOMA

Yelocnik Marjan

sin ~~hči~~ *poče. Aleksandra* rojen(a) *21. III.* 19 *16*

v kraju *Šentvid nad Ljblj:* okraj *Ljubljana*

LR *Slovenija* je dovršil(a) v šolskem letu 195 *1/52*

4 letnik *srednje fizikulture* šole
v *Ljubljani* in s tem dovršil(a) redno šolanje.

5.0-6.8 t. V. 10338 02 To 620 52 Biro 25-21 52 Založila Drž. zal. Slov. — Spričevalo o zaključnem izpitu za sred. strok. šole — Obr. 1,64/b

Pred izpitnim odborom je opravljal(a) zaključni diplomski izpit

od *6. sept.* do *9. sept.* 1952.

Diplomski izpit je opravil(a)

s-z *prav dobrim* uspehom

Ljubljana, dne *10. septembra* 1952.

Za Ravnatelja:

Frano Klajner

Predsednik izpitnega odbora:

J. J. J.

Člani izpitnega odbora:

<i>prof. dr. Lj. Kocijanič</i>	za	<i>zgodovino</i>
<i>prof. Frano Klajner</i>	za	<i>opb. kol. neg. in met.</i>
<i>Silvo Bonjšek</i>	za	<i>ped. in psihologija</i>
<i>Trifun Kluddevar</i>	za	<i>slavenski jezik</i>
<i>Stefan Klemenčič</i>	za	<i>fiziologija</i>
	za	
	za	
	za	

Ocene za uspeh: odličan (5), prav dober (4), dober (3), zadosten (2)

PRILOGA 22: Potrdilo o odsluženem vojaškom roku

KOMANDA
LJUBLJANSKOG VOJNOG OKRUGA
BR. 6510
28. marca 1938
LJUBLJANA

Na molbu obveznika *Jeločnik*
(Aleksandra, Karjanc)
za izdaju uverenja o regulisanju
vojno obaveze izdaje mu se ovo

UVERENJE:

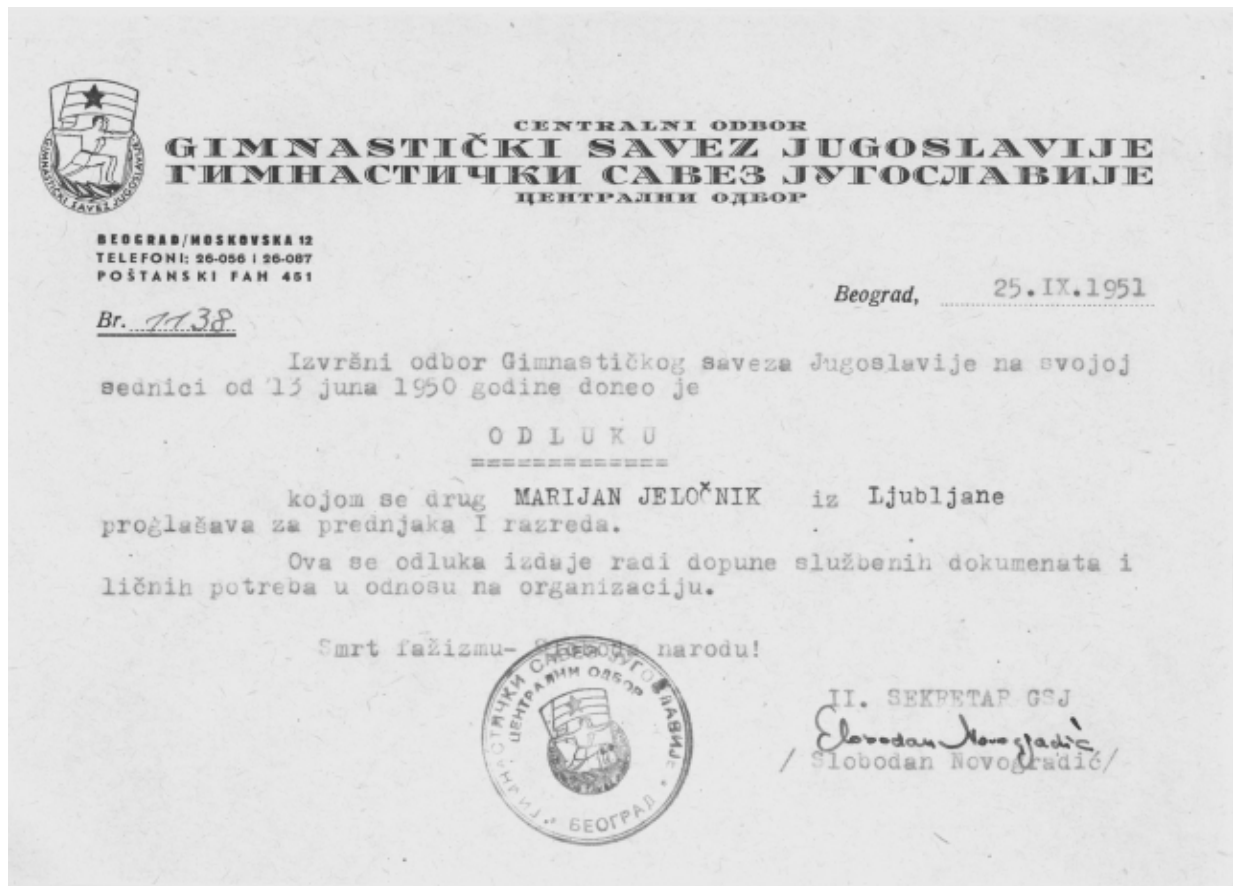
Da je obveznik *Jeločnik*
(Aleksandra, Karjanc) rođ. 1916
godine, iz opštine *St. Vid*
sreza *Ljubljana*, banovine -
Dravske, regulisao svoju vojnu oba-
vezu u našoj vojsci u vremenu od
28. aprila 19³⁷ godine,
do *28. januara* 19³⁸ godine
u *40. pešad. puk.*

Uverenje ovo izdaje se molio-
cu po naplati propisne takse, koja
je nalepljena i propisno poništena
na originalnom uverenju i ina se
upotrebiti samo u svrhu *kao priloga*
na molbu za morno službu.

KOMANDANT PUKOVNIK:
[Signature]

PRILOGA 23: Odlučba Gimnastične zveze Jugoslavije o imenovanju v prednjaka 1. razreda

PRILOGA 24: Potrdilo o državljanstvu

Št. 3789/52.

Brez
Taksa
31.6/4 TZ.

Izdano samo
Fotografija
za službo.

FLRJ

POTRDILO O DRŽAVLJANSTVU

J E L O Č N I K Marijan,

rojen-a dne 21.3.1916. v Šentvid,

okraj Ljubljana - mesto, je vpisan-a v knjigi državljanov
Ljudske republike Slovenije ~~krajnega~~-mestnega-rajonskega-ljudskega odbora
glavnega mesta Ljubljane, pod zap. številko 52.284. in

je državlján Federativne ljudske republike Jugoslavije.

To potrdilo velja do 8. septembra 1954.

v Ljubljani, dne 8. septembra 1952.

Tejnik: Po pooblastilu načelnika uprave:
Predsednik:

/ Lipičer Marija /

PRILOGA 25: Potrdilo o zaposlitvi v S. J. Rozman

S.J. Rozman

ŠT. VID NAD LJUBLJANO - TELEFON ŠT. 702

PAČUN POŠTNE HRANILNICE
Š T E V. 1 1 9 1 3

SPECERIJA - DELIKATESE
GALANTERIJA - MANUFAKTURA

AVTOMOBILSKA
IN STROJNA OLJA

BENCIN - NAFTA

OLINE IN SUHE BARVE
ELEKTRICNE IN DRUGE
POTREBŠČINE - CEMENT

Št. Vid n. Lj., dne 25. aprila 1939.

I s p r i č e v a l o

za gospoda Jeločnik Marjana, uradnika OUZD,

Ljubljana.

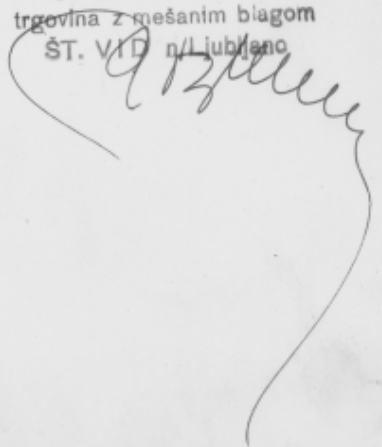
Imenovani je bil zaposlen pri tukajšnji
tvrdki v letu 1934 od 20. junija do 6. septembra kot pisar-
niški praktikant, za kar je prejemal posebno nagrado.

Od 1. junija 1935 1. pa do 27. oktobra
istega leta pa je bil uslužben kot samostoj^{na} pisarniška
moč, in je izvrševal vsa v pisarniško stroko spadajoča dela
vestno in marljivo.

Službovanje je prekinil na lastno željo.

2 10
2 6
2.16.00
4.27.00
6.43
7 me. 13 dni

S. J. ROZMAN
trgovina z mešanim blagom
ŠT. VID n. Ljubljano

ZASTOPSTVO IN ZALOGA
MICHELIN & CIE.
CLERMONT FERRAND, FRANCIJA

PRILOGA 26: Potek zavarovanja do leta 1945

Pokojninski zavod za nameštence
v Ljubljani

Državni zavod za socialno zavarovanje
FILIALA v LJUBLJANI

Prepis! Zav. štev. 33543

Evidenčni list o poteku zavarovanja

Ime in priimek zavarovanca(ke): *Yeločnik Marjan*

Dan in leto rojstva: *21. III. 1916* Rojstni kraj: *Sivka n/lj!*

Od	Do	Ime službodajalca	Plačni razred	Mes. premija Din	Število vseh prispevnih mesecev	Vsota doslej prispevnih mesecev	Povračilo premij	Opomba
1	2	3	4	5	6	7	8	9
<i>I</i> 1938	<i>V</i> 1938	<i>Stona "d.d." Sivka - lj.</i>	<i>III</i>	<i>108</i>	<i>5</i>	<i>5</i>		
<i>VI</i> 1938	<i>XII</i> 1938	<i>" - "</i>	<i>IV</i>	<i>144</i>	<i>7</i>	<i>12</i>		
<i>I</i> 1939	<i>IV</i> 1940	<i>OUZD Ljubljana</i>	<i>III</i>	<i>108</i>	<i>16</i>	<i>28</i>		
<i>V</i> 1940	<i>I</i> 1941	<i>" - "</i>	<i>IV</i>	<i>144</i>	<i>9</i>	<i>37</i>		
<i>II</i> 1941	<i>V</i> 1941	<i>" - "</i>	<i>V</i>	<i>180</i>	<i>4</i>	<i>41</i>		
<i>VIII</i> 1941	<i>X</i> 1941	<i>" - "</i>	<i>IX</i>	<i>220</i>	<i>4</i>	<i>45</i>		
<i>XI</i> 1941	<i>VI</i> 1942	<i>" - "</i>	<i>XI</i>	<i>138</i>	<i>8</i>	<i>53</i>		
<i>VII</i> 1942	<i>XI</i> 1943	<i>" - "</i>	<i>V</i>	<i>150</i>	<i>17</i>	<i>70</i>		
<i>XII</i> 1943	<i>IX</i> 1944	<i>" - "</i>	<i>VII</i>	<i>180</i>	<i>10</i>	<i>80</i>		
<i>X</i> 1944	<i>VI</i> 1945	<i>" - "</i>	<i>IX</i>	<i>240</i>	<i>9</i>	<i>89</i>		

Za pravičen prepis:
Ljubljana, dne *1. II. 1947*

PRILOGA 27: Sklep o prenehanju delovnega razmerja na VŠTK zaradi upokojitve

VISOKA ŠOLA ZA TELESNO KULTURO
LJUBLJANA, GORTANOVA UL. 22

Štev.:

Datum: 937/77

30. 8. 1977

Na podlagi 81. člena Zakona o visokem šolstvu (Ur. l. SRS, št. 13/75) ter 68. člena samoupravnega sporazuma o medsebojnih razmerjih delavcev v združenem delu je Odbor za medsebojna delovna razmerja delavcev v združenem delu VŠTK na svoji seji dne 30. 8. 1977 sprejel naslednji

S K L E P

Tov. Marjanu JELOČNIKU, roj. 21. 3. 1916, izrednemu profesorju na Visoki šoli za telesno kulturo, stanujočem Ljubljana, Vodnikova 96, preneha delovno razmerje s 30. 9. 1977.

O b r a z l o ž i t e v :

Tov. Marjan JELOČNIK, izredni profesor na tukajšnji šoli, je s svojo vlogo zaprosil za prenehanje delovnega razmerja, ker izpolnjuje vse pogoje za upokojitve.

Ker je njegova prošnja utemeljena in v skladu z določilom 81. člena zakona o visokem šolstvu, je sklep o prenehanju delovnega razmerja tudi v celoti utemeljen.

DEKAN :

Izred. prof. dr. Jože Šturm

DOSTAVITI:

1. Marjan Jeločnik, Izred.prof.
2. Računovodstvo tu,
3. Personalna mapa tu,
4. Arhiv.

PRILOGA 28: Personalni list iz leta 1952

FEDERATIVNA LJUDSKA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA

Slika 4 1/2 x 6

Št. del. knjiž.

10. 10. 1951

Personalni list

Jelčinič Aleksander Marjan

(Priimek, očetovo ime in ime)

1. Splošni podatki

Rojen	21. marca 1916	v (na)	Lentvidu "Krvavlj.
Okraj	Krynbljawa	Ljudska republika	Slovenija
Narodnost	slovenska		
Državljanstvo	FRJ		
Zakonski stan	zmožen		

458-466 I - XVII - 10578-51B 42-28 51UZ 532Zal. Drž. zal. Slov. Obr. 0,8

2. Kvalifikacije

Solska in strokovna izobrazba	Šole, tečaji, izpiti in podobno	Kje	Kdaj	Uspeh
	<i>4 razredi meščanske šole</i>	<i>Leutoid n. št.</i>	<i>1932</i>	
	<i>Dev. dvoax. trgovska šola</i>	<i>Kyubjanci</i>	<i>1935</i>	
	<i>Srednja fiskult. šola</i>	<i>Lr-</i>	<i>1952</i>	
	<i>Vaditeljski tečaji</i>	<i>Kyubjanci</i>	<i>1934, 1939</i>	
	<i>Tečaji za natečajev smučarjev</i>	<i>Vešič</i>	<i>1948</i>	
Znanje tujih jezikov	<i>neumnina</i>			

3. Vojaški podatki

Sposobnost *Stalno neprimeren*

Čin v vojski

Rod vojske

Voj.-evidenč. specialnost: št. služba

Ali ima vojni razpored

Razporejen v civilno službo

Z odločbo komisije št.

Potrdilo izdano od

Številka in datum

4. Družinski podatki

Družinski člani (stareši, mož, žena, otroci) in druge osebe, ki jih vzdržuje	I m e	Sorodstvo	Rojen dne	Ali živi v skupnem gospodinjstvu	Ali ga vzdržuje
		Jelovnik Blaža	žena	28. 4. 1928	da
	Jelovnik Jelenc	hčerka	11. 3. 1952	da	da
	Jole Jelovnik Aleksandra	oče	1889	/	/
	Alexander Pavla	mati	1888	ne	ne
Koga ima od ožje rodbine v tujini					

5. Bivanje v tujini

Od — do	Kje (Kraj — država)	Čemu je šel
10. do 30. julija 1948	Sofija Bolgarija	tekmovanje na balkanjski
28. 4. do 3. 5. 1948	Čest	rodolovnje na južnemazarski prestavi
2. do 10. julija 1948	Braga Čehoslovake	rodolovnje na orodih. xletu
22. do 29. maja 1951	Fidenece Italija	rodnja na mednar. tekmah
29. 9. do 2. 10. 1951	Bjometke -1-	clan rodstva tekmovanje obize

7. Potek službovanja v državni službi

Zap. št.	Kdo je izdal odločbo št. in datum	Vsebina odločbe (namestitvev, napredovanje, premestitev, odpuščitev in podobno)	Naziv (zvanje) ali položaj	Plača in dodatki	Službena doba			
					od — do	let	mesecev	dni
1.	Yarod za vr. Kavarovavie		ducornicar		1.1.1939 do 15.5.1947	8	4	15 ✓
2.	trixenlt. vveka Kopumje		instruktor		16.5.1947 21.8.1948	1	3	16 ✓
3.	1. Krtadnya vveka Kopumje		- - -		1.9.1948 31.8.1952	4	-	-
4.	patrad. trva ratd. 10.7.1952	solloita o presedi	medujita I nar. K.	11.500.-	do 14. 1952	16	1	12
5.	patrad. Telos. vna dat. 24.12.1952	solloita o urejenj			31.8.1952	-	5	-
6.	3. 3500. 1.10.1952	solloita o presedi na vr. p.	medujita I. nar. K.	11.500.-	31.8.1952			
7.	LRK Lto Ljublj. 3500. 22.12.1952	sol. o presedi na vr. p. funkcia sol. it 3500. 10.12.	strokovni naitel K.	10.500.-				
8.	LRK Lto Ljublj. 324. 11.1.1954	napredovanje sol. 1.3.1953.	strokovni naitel K.	11.500.-				
	ur. list F-LR 27.11.54. 28.1.1954	korisnje prejemkov sol. 1.3.1954.	strokovni nait. K.	12.300.- 1.000.-				
9.	LRK Lto Ljublj. 2795/1. 8.9.1954	stavitev na nepolagaj LRKLRJ	strok. mit. K.	12.300.- 1.000.-	31.8.1954	2	-	-

Wronppler

8. Disciplinske in druge kazni

Kdo je izdal odločbo št. in datum	Vrsta kazni in zakaj je bil kaznovan

9. Pohvale, odlikovanja, novatorstvo in racionalizatorstvo

Kdo je izdal odločbo št. in datum	Vsebina odločbe

PRILOGA 29: Personalni list iz leta 1961 pri nastopu službe na VŠTK

FEDERATIVNA LJUDSKA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA
Ljudska republika Slovenija

Višoka šola za telesno kulturo v Ljubljani
(organ, zavod ali organizacija)

Matična knjiga: St. 6

Delovna knjižica: Serija: 127346
St. 245421

PERSONALNI LIST

Želovčnik, Aleksander, karjan
priimek (očetovo ime) in ime

I. Splošni podatki

Rojen(a): dne 21. meseca marca leta 1916
v Ljubljani, LR Slovenija
Narodnost: Slovenska Državljanstvo: jugoslovansko
Vojaška obveznost: status nepopolnih
Udeležba v NOB:

(fotografija)
4 x 6 cm

Za leto 1961 potrjuje _____ Za leto _____ potrjuje _____

Personalni list začel v (na) Ljubljani dne 9. septembra 1961.

Štik karjan
(podpis odgovorne službenice)

XXXIII - 67-69 416-69 Založila Drž. zal. Slov. - Obr. 6,8

II. Kvalifikacije

Vrsta	Imenovanje	Kje je končal	Kdaj	Uspeh
Solska izobrazba	Višja šola za telesno kulturo 1961	Ljubljana	1961	prav dober
	Višja šola za telesno kulturo 1962	Ljubljana	1962	
Strokovni izpit, posebni strokovni izpit, specializacija, daljši tečaji				
Tuji jeziki: — zna dobro — uporablja	rusščina			

III. Družinski podatki

Družinski člani (zakonec, otroci), starši in drugi sorodniki				
priimek in ime	sorodstvo	rojstno leto	poklic	spremembe
Jelovnik Mica	brata	1928	gospodinja	
Jelovnik Tolouca	brat	1952	učitelj	
Jelovnik Minka	brat		učitelj	

IV. Potek službe do dneva, ko je bil začet personalni list

Kje je delal (organ, zavod ali organizacija)	Delo, ki ga je opravljal	Delal		Priznana posebna delovna doba		Vpisano v delovno knjižico na strani
		od	do	od	do	
Institut za telesno vzgojo predm. št. 19. 1954						
Višja šola za telesno vzgojo predm. št.						
Višja šola za tel. kulturo predm. št.			9. 9. 61			

V. Potek službe od dneva, ko je bil začeten personalni list

Ime in kraj organa, zavoda ali organizacije	Vrsta odločbe (imenovanje, napredovanje ali prenehanje službe)	Številka in datum odločbe	Naziv in vrsta	Plaščni razred	Položaj	Potrjuje
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija	7.5.1962 24/62	višji pred.	III	pol. ž. 16.800 ž. učelj. 33.500	
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija	4.1.62 30.7.62	višji pred.	-	127 knut b. 14 sarab. b.	Suha
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					
Nisoka žola pa tel. kult. inštitucija	inštitucija					